

CECIL BÖDKER

A SZELLEMLEOPÁRD

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti Rónaszegi Miklós

Előkészületben

Padisák Mihály

Éljen a száműzetés

Móra Ferenc Könyvkiadó Budapest, 1977

CECIL BØDKER
SZELLEMLEOPÁRD
REGÉNY
MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1977

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült

CECIL BØDKER: LEOPARDEN © BRANNER OG KORCH, 1970

Fordította

Árkos Antal

Szecskó Péter rajzaival

© Árkos Antal, 1977 Hungarian translation

ISSN 0324-3222

ELSŐ FEJEZET

A LEOPÁRD FELTŰNIK

Csendesen cseperészett az eső.

Tibeszó egy lapos, barna kövön álldogált a folyó közepén. Meg se moccant, csak állt, s bámulta a lehulló csöppeket, melyek a víz tükrét verdesték, hogy aztán sorra eltűnjenek nlatta.

Egyik kezével alkalmas lyuk után tapogatott az ingén, mert hirtelen rájött a vakaródzhatnak. Másik kezével ernyőjét markolászta.

Dárdáját felsőkarjával magához ölelte.

De még nem kellett kinyitnia az ernyőt.

Boldog volt, hiszen a napja igazán jól kezdődött. Mő-r.iitte, a zöldellő domboldalon ott legeltek az állatai: a telidnek közelebb a folyóhoz, a lovak meg a szamarak valamicskével feljebb. A hosszú szarvú, szürke tehén épp az Imént ellett meg. Ráadásul üszőborjat hozott a világra!

Tibeszó mérhetetlen boldogságában alig várta az estét, hogy hazavihesse anyjának a kisborjút. Bizony régen örvendeztették meg Tibeszókat a teheneik üszőborjával! Hogy hogy nem, az utóbbi időben csupa bikaborjúból állott I –,iporulat. Bár igaz, volt azért értékük ezeknek is, egy leendő fejőstehénnek azonban mégiscsak jobban örül a csaliul I

Tibeszó oda-odasandított a borjúra, mely piszkos rongy-•-unióként hevert a fűvön. Anyja még nem nyalta tisztá-A szürke ott őrködött fölötte, s valahányszor egy-egy tehén pusztá kíváncsiságból közelebb merészkedett, fenye

getően felbődült. Egyelőre nemigen volt tanácsos a szomszédságukba kerülni...

Tibeszó mindenesetre oly közel lopózkodott, amennyire csak tellett tőle. És most lélegzetét visszafojtva állt. Meg nem mozdult volna a világ minden kincséért.

Az elles szokatlanul nehéz[^]volt, és rendkívül soká tartott. Csakhogy a szürke már korábban is meglehetősen szeszélyesnek bizonyult! Nyilván végképp megbokrosodna, ha azt érezné, hogy kicsinyét akár a legcsekélyebb veszély is fenyegeti.

A többi állat időközben beletörődött, hogy okosabb a biztonságos távolban maradnia. A tehenek összecsoportosultak, s csupán a fejüket fordították a kis jövevény, az új csordatag irányába, mintha csak lennék, most mi lesz? Csupán a lovak nem árultak el érdeklődést: távolabb zavartalanul legelésztek.

Az eső kövér cseppekben hullott a gyors sodrású folyó felületére. Tibeszó mélán állt, s a víz zúgását hallgatta. A folyó a mocsárvidék felől jött, melyet fű helyett éles levelű káka nőtt be, s ahol kórusban brekegő, hatalmas békák laktak. Ha netán arra tévedt valaki, meztelen talpa alatt veszedelmesen süppedt a nedves talaj, és még a tehenek is mindjárt csüdig merültek, mihelyt el-elbóklásztak arrafelé.

A gyökerek között víz csillogott. A folyó azonban rendre fölszívta a tócsákat, s egyre lejjebb sodorta vizüket, miközben elhaladt Tibeszó őrhely-szigete mellett, hogy aztán óriás fák zöldesen derengő árnyékában végleg eltűnjön szem elől. A sűrűben hirtelen összeszűkül a meder, s a folyó áthatolhatatlan bozót- és folyondárszövedék hosszú, keskeny alagútjában futott tova.

A napfény sem hatolt be oda. Minden csak tompán szürkéllett meg barnállott. A meredek sziklák, mint szörnyeteg karmai, hosszú gyökerek kapaszkodtak. A levegő hűvös volt, és folyvást könnyű szél fújt. Még a víz is másképpen

zúgott ott bent. A bambuszlevelek lágy zizegése pedig egyenest úgy hatott, mint valami fenyegetés, mintha bizony nem is a szél rázná, mozgatná őket, hanem valami más.

Tibeszó félénk oldalpillantásokat vetett a fák mögött sötétlő veszedelmes nyílásra. Hogy is lett volna bátorsága, hogy odamerészkedjék!

Bár igaz, egy ízben mégis megkísérelte. Kőről kőre ugrálva, óvatosan követte a folyó futását. Útját lábujjaival próbálgatva lépkedett a tovarohanó vízben, s le nem vette szemét a parti bozóttról. Gyanúsán savanyú szaga volt itt mindennek. Ugyanezt a savanyú szagot árasztották hajnalban az őserdő vadjainak éjszakai ivóhelyei. Tibeszó ugyan látni nemigen látott semmi gyanúsat, de ahogy ott álldogált a bokáját ellepő hideg vízben, valósággal a bőrén érezte az öregek intelmeinek igazát: veszedelmes hely ez, ahol kísértetek tanyáznak! Látni – igaz – nem látott senkit, semmit, azt azonban érezte, hogy titokzatos szemek nézik, és kutató tekintetek tapogatják, s hogy ezek a figyelő valakik vagy valamik mindenáron magukhoz akarják rántani őt, oda, hová a folyó is igyekszik a sötétlő sziklák közé. Azok nagyobbak, sokkalta nagyobbak, mint a szabad ég alatt, a magas fűben megbúvó kövek, összebújva guggolnak a szűk hasadék mélyén, mintha tanakodó boszorkányok volnának.

Tibeszó akkoriban nem merészkedett tovább. Iszonyúan megrémült. Villámgyorsan megfordult, és futva igyekezett fölfelé a mederben. Botladozva és csuromvizesen ért ki újra a napvilágra. Egész visszaútján kísérte a rettenetes érzés, hogy az örvényekből valaki vagy valamik utána nyúlhatnak, és hogy a kövek közül ágkarmok s gyökérkezdek kapkodnak a ruhája széléhez. Azóta elkerülte a kísérteties helyet.

Csak hogy a fekete nyílás még mindig ott volt a fák közt. S a szürke tehén nem messze onnan hozta világra a kicsinyét. Tibeszó nem bánta volna, ha a tehén jobb helyet talál magának. Még azzal is megpróbálkozott, hogy gyengéd

szavakkal följebb csalja a hegyoldalba. A tehén azonban megkötötte magát, azt pedig meg sem kísérelhette Tibeszó hogy erőszakkal hajtsa el. Valahányszor csak közeledett is hozzá, az állat fenyegetően nekiszegezte szarvát, és haragosan elbődült. Tibeszó tisztában volt vele, hogy nem tréfál

Mógt már azonban túl voltak az egészen, s a fiú csak arra várt, hogy a borjú felálljon, s végre együtt hazaindulhassanak. \

Még mindig esett.

Az ázott tehének szőre megsötétedett, s a feltámadt szél Tibeszó orrába csapta sajátos szagukat. Élvezettel szívta be. – Nagyszerű illat! – ujjongott. A lovak mozdulatlanul és feketére ázva álldogáltak a legelőn. Az egyik ló hátút a rossz nyereg feltörte: a sebhely – rózsaszín folt a sötét bőrön – valósággal virított.

Tibeszó könnyedén rátámaszkodott a dárdájára, és kinyitotta az ernyőjét, mégpedig a lehető legvigyázatosabba... Nem akarta megriasztani a szürkét, mely épp most kezdte a borját nyalogatni, és nem akarta elrontani a drága ernyőt sem. Mennyit vesződött vele annak idején anyja és Medinu nővére, míg sikerült megjavítaniuk a derék szerszámot! Hát bizony jó sok foltot kellett rávarniuk, hiszen az ernyő eléggé kiszolgált már. Valamikor Tibeszó apjái volt: annál több ok, hogy ő meg vigyázzon rá! Ki tudja, mikor kaphat majd újat? Tehát: vigyázni! Tibeszó feje fölé emelte a kék és barna foltokkal telehintett fekete ernyőt, és arcát fölfelé fordítva, vizsgálgatni kezdte. Csak itt-ott szivárgott át rajta néhány csöpp. Na, majd megdicséri Medinát, ha hazaér! Mégiscsak neki köszönhető elsősorban, hogy ilyen remekül sikerült a javítás.

Az egyik ló hirtelen fészkelődni-forogni kezdett a domboldalban. A feltört hátú ló volt az, nagy, vörös sebével. Tibeszó fölkapta a fejét: egy madár telepedett a szegény pára hátára, s vájni kezdte a sebéét. A ló szaporán oldalozott, hogy megszabaduljon kínozójától, a madár azonban meg se

robbent. Tibeszó kiáltott, csak hogy hiába. Túl nagy volt közöttük a távolság, a ló figyelemre sem méltatta a parancsot. Miközben egyre vadabban ugrándozott, hogy a madártól szabaduljon, hozzácsapódott egy másik lóhoz. Ijedtében felágaskodott, eszeveszett galoppban nekiindult a már lelegelt domboldálnak. Izgalma azon módon átragadt az egész ménesre. *

A pásztorfiú egyszerűen felejtett borjút és tehenet. A partra ugrott, s nyitott ernyőjével a kezében, futott a dombon fölfelé. Tapasztalatból tudta, miféle szörnyű baj származik abból, ha akár egy ló is megbokrosodik s kitör. Órák hosszat kereshették nemegyszer, míg végre megtalálták.

A tetőre érve a megbokrosodott állat váratlanul előugrott a bolyból, és most már völgynek galoppozott, mégpedig egyenest a szürke tehén és újszülött borja felé. Tibeszó ha-íyatt-homlok vágatott át a réten, hogy elébe vág hasson, de '1 késett. A ló sebesen száguldott lefelé, s mögötte ott dü-börgött az egész ménes.

A szürke leszegte szarvát, és fenyegetően böngött. Ha-nonlót még soha nem hallott Tibeszó. Kétségbeesve fordította el tekintetét. Csak néhány pillanat, s a felbőszült tehén fi/arva máris a ló vékonyába hatol, hogy beleit kifordítsa. Tibeszó ordítani szeretett volna félelmében, de nem jött ki hang a torkán.

A ménes azonban idejében megérezte a veszélyt, s lám, *lovak a következő pillanatban már ismét hegynak vágat-i ik, élükön a feltört hátúval... De mert eközben mégiscsak u tehén közvetlen közelében dübörögtek tova, a felbőszült anyaállat többé nem tartóztatta magát: leszegett fejjel, égin k emelt farokkal vette úzóbe a ménest, amely most a te-li"ncsordának tartott, ott is rettentő kavardást támasztva.

Tibeszó csak állt a szörnyű zűrzavar közepette, s kétség-bei >jtőn tehetetlennek érezte magát. Mit kezdjen a megvadult állatokkal, mit is csináljon? És ekkor különös zajt hal

lott. Nem a kavargó csorda s ménes felől jött! Ijedten for-« dult hátra. Az üszöborjú!

A szürke is megrémült. Oly vadul fordult vissza, hogy csakúgy röpködtek körötte a göröngyök. De késő volt már. Tibeszó még láthatta, mi történik. S aztán – volt borjú, nincs borjú!

Látta ki volt az: *a Nagyúr!*

Tibeszó dermedten állt. A hideg esővíz patakokban csordogált a bőrén. Nem, soha nem hitte volna, hogy vele megtörténhetik ilyesmi, hogy a Nagyúr erre is feltűnhetik! Mehetett volna akárhova, máshová, bármelyik másik legelőre; fosztogatta volna csak másutt a pásztorokat! Miért kellett épp ide betörnie, Tibeszó dombjára? Alig hitt a szemének – de hát hihette-e egyáltalán, hogy a Nagyurat látja? Valósággal kilelte a hideg. Csak állt és vacogott, a tehén meg, végleg megbolondulva vad haragjában, a sűrű bozótnak rontott, s megmenteni akarván kicsinyét, pillanat alatt eltűnt a sötét szurdok szájában.

De már nem volt mit megmenteni. A borjú eltűnt, s vele együtt eltűnt a leopárd. Csak a végképp megvadult árva tehén böngött a csalitosban.

Számtalan leopárd élt a környékbeli hegyekben. Éjszaka fel-felhangzott a bömbölésük, sőt az is megesett olykor, hogy valamelyik szomszéd megpillantotta egyiküket vagy másikukat. De a sok, ám ritkán látható leopárdból csupán egyetlenegy tisztelte meg a környék pásztoremberei a Nagyúr nevezettel! Nemcsak nagy, de hallatlanul okos is volt ez a kísérteties fenevad, és elég vakmerő is, hogy fényes nappal törjön a nyájra.

Nem csoda, hogy különös hangsúllyal emlegették, s hogy annyira hivalkodtak azzal, hogy már látták is. Volt, akinek elhitték, s volt, akinek nem. Abban azonban senki sem kételkedett, hogy létezik. Nem beszéltek róla szívesen az em-

berek. Híre kelt, hogy aki szájára veszi, póru jár: előbb-utóbb megrabolja a Nagyúr. Főleg ha gyakran vagy pláne túl hangosan emlegeti valaki! A szóbeszéd valósággal odavonzza a nyájhoz.

De hogy itt is feltűnjön! És hogy épp Tibeszóék újszülött üszőborjára fájjon a foga! Hogy várta az estét Tibeszó, hogy szerette volna már hazavinni a jövevényt!

S lám, most sír. Kétségbeesésében és haragjában. Mert miért is történt mindez? Csakis azért, mert ez a bolond tehén nem tudott jobb helyet találni magának, mindenáron

azon az átkozott helyen kellett ellenie! Otthon persze nem a tehenet fogják hibáztatni, hanem csakis őt, Tibeszót.

Vad haraggal lódult a szürke után, egyenest a bozótba. Hogy ott lehet a leopárd is? Azzal most nem törődött. A dárdanyéllal püfölni kezdte a tehén farát. Jó nagyokat húzott rá. Ám mert közben ernyőjére nem figyelt, csak vonszolta vigyázatlanul maga után, ronggyá tépte a drága szerszámot.

De bánta is ő!

Azt sem vette észre, hogy arca könnytől ázik. Nem, nem • félelmében sírt. Elszomorította, kétségbe ejtette a rászakadt baj, de annál jobban feltámadt benne az érzés, hogy valamit – bármilyen veszedelmes legyen az – *tennie* kell, hogy úrrá válhasson bánatán. Esztelen dühében addig-addig püfölte a szürkét, míg az végül is engedelmeskedett akaratának.

Tibeszó lázas sietséggel terelte össze állatait, majd tüstént megindult velük hazafelé. Most nem hagyta őket bóklászni, mint máskor. Inkább még hajszolta őket, mert szerinte lustán cammogtak futtukban is, noha azzal tökéletesen tisztában volt, hogy még nem érkezett el a behajtás ideje. De nem cselekedhetett másként. Mindenáron közölnie kellett valakivel – bárkivel – a rettentő újságot, valakinek föltétlen el kellett mondani, hogy látta a Nagyurat, s hogy a Nagyúr – a leopárd – ott leskelődött Tibeszó s az ő nyája közelében.

MÁSODIK FEJEZET A NAGY ELHATÁROZÁS

Az már csak természetes, hogy a szokottnál jóval korábban érkezett haza Tibeszó. A felhőtakaró időközben felszakadozott, így aztán világosan láthatta a nap állásáról, hogy messze van még a fejis. Ez azonban most mit sem számított. Zokogva lépegetett állatai nyomában. Gondolatai tétován keringtek. Az egyedül már-már elviselhetetlen izgalom, mely a borjú vesztével kerítette a hatalmába, csöppet sem csillapult. Egyszerűen el *kellett* mesélnie mielőbb, hogy mi történt, meg *kellett* mondania, hogy nem ő a hibás.

Az állatokat egyenest a kerítésbe vágott szűk bejárat felé terelte. A fonott bambuszkapu éppen csak be volt hajtva. Mellette a kisöccse ácsorgott, akit nyilván azért küldtek ki, liogy megtudakolja, miért bögnék olyan nagyon a tehének, H mi az oka ennek a szokatlanul korai jövetelnek.

Tibeszó ráförmedt a kicsire, nyissa ki rendesen a kaput, liiszen így nem férnek be az állatai. Ám Binó süketnek tette magát, és nem mozdult. Hol a nyugtalan csordára, hol bátyja kétségbeesett arcára tévedt a tekintete, és csak bámult.

– Nyisd már ki! – kiáltott újra a kicsire Tibeszó, mire ír/, tüstént magához tért fura dermedtségéből, és felzavart rmkálként tűnt el pillanat alatt a rozoga kerítés egy részén. I tótját ott hagyta, ahol elejtette.

A kaput azonban nem nyitotta ki senki.

A vezértehén megrökönyödve torpant meg a kerítés előtt. A többi ott tolongott mögötte, és türelmetlenül taszigálta. Főhetett a feje a fiúnak, miként tartsa össze a csordát! Kar

ját széttárva, ide-oda rohangált, miközben egyik kezében dárdáját, a másikban a ronggyá tépett esernyőt rázogatta. S szüntelen kiabált, hogy Binó azonnal jöjjön vissza, és nyissa ki a kaput.

Végül mégiscsak jött valaki, ha nem is Binó. Tíbeszó megtermett öreganyja érkezett a helyszínre, egy görbe, köszvényes öregasszony, aki alig vonszolta magát. A hangja azonban, akár az ostor:

– Mit ordítózol? Hagyod abba? Mi az, mi van már megint? Megbolondultál, hogy fényes nappal hajtod haza az állatokat?

Tíbeszó elhallgatott. Az öregasszony zsörtölődése rögtön magához térítette, és nagy nehezen sikerült is behajtania a keskeny kapunyíláson az állatokat. De addig válaszra sem méltatta öreganyját, amíg minden állatja belül nem volt a kerítésen, és be nem ballagott a karámba.

– Na, mi bajod? – noszogatta a szüle.

Tíbeszó feléje fordította sírástól kivörösödött arcát.

– Itt járt! – tört ki. – Ott ólálkodik a környéken! És elvitte a borjút!

A vénasszony összevonta a szemöldökét.

– Miféle borjút?

– Hogyhogy mifélét? Az üszőborjút, a szürke új borját' – S ujjával a nagy szarvú szürkére bökött, melyről a vénasszony is rögtön láthatta, hogy most ellett.

– Mit beszélsz összevissza?! – csattogott az anyó maga* ból kikelve. – Ki vitte el a borjút?

Tíbeszó belesápadt, ahogy kibökte:

– A Nagyúr!

Az öregasszony végre rádöbent, hogy komolyan beszél a kölyök. A Nagyúr... Ez csupán egyet jelentett, egy vala mire vonatkozott.

Még a gyermekek is elnémultak, akik a vénasszony köre sereglettek. Bár pontosan nem értették, mit akart mondán i

Tibeszó, öreganyjuk arckifejezése megsejtette velük, hogy borzasztó dolog történt.

Anyjuk a városi piacra ment. Ebben nem is volt semmi különös. Csakhogy az öregasszonyt mindjárt elfogta az aggodalom, mihelyt eszébe jutott a leopárd. Vajon napszállta előtt hazaér-e a lánya? A városból hazavezető ösvény ott húzódik a szurdok kapujában, s még gondolni sem jó, mi várhat rá azon az elátkozott helyen! Megcsóválta a fejét. Tudta ő, hogyne tudta volna, mit beszélnek arról a bestiáról: más, mint a többi leopárd. Vérszomjasabb, félelmetesebb.

Magában motyogva, gondterhelt fejét leszegve vágott át a szemetes udvaron, hogy aztán saját apró kalibájában nekilásson az őrlésnek. Ám kézimálma ezúttal egyenetlenül és kedvtelenül muzsikált. S most nem dúdolt munka közben, ahogyan máskor szokta.

Nemsokára Tibeszó anyja is hazaért, s persze azonnal észrevette, hogy a tehenek a szokottnál korábban vonultak le a legelőről. Ámde hiába kérdezgette a kicsiket, azok nem válaszoltak, csak némán mutogattak öreganyjuk kunyhója élé. Ami történt, nem gyerekjáték, nem bizony! Arról jobb, ía felnőtt számol be! De azért óvatosan benyomakodtak az anyjuk háta mögött a kalibába.

És Tibeszónak újfent el kellett mesélnie, mi történt a fo-yóparti legelőn, ahová az állatait vitte, és hogy s mint játszódtott le az a szörnyű esemény.

Az anya ugyancsak felindult a hír hallatára. Hogyisne: ez ett volna a legkülönb borja, ebbe vetette minden reményét! Ís hogy csak úgy felfalják? Elkeseredésében Tibeszót okol-a. Miért kellett a folyóig hajtani a csordát? Máshol nem ta-ált legelőt? És miért nem tudta elhajtani arról az átkozott íelyről a szürkét, mielőtt még megellett volna?

Az anya szájából megállás nélkül ömlött a szó. Alkalma em volt rá Tibeszónak, hogy védekezhessék. De hiszen hányszor jártak már arrafelé, gondolta a fiú,

és soha semmi baj nem is volt idáig! S ráadásul micsoda remek fű nő odalent! Éppen a folyónál található a legjobb legelők.

Anyja szüntelenül csak beszélt. Tibeszó tisztában volt vele, hogy hiába is magyarázkodna, öreganyja ezalatt alacsony zsámolyán kuporgott, és időnként motyogott valamit, de hogy mit, azt senki nem értette. Csak ült, és szorgosan piszkálgatta a tüzet. A fel-felcsapó lángnyelvek megvilágították ráncos arcát. „

Egyszer csak harmadik szomszédjuk, Gofa lépett a kali-bába, s mindjárt Tibeszó anyja mellé, a tűzhöz telepedett. Lerítt róla, hogy már tudja, mi történt. Dárdáját a falnak támasztva odakint hagyta. Arckifejezése komoly volt. Nem csoda: annyi tehene járt ki legelni a csordával, ahány Tibeszó anyjának és öreganyjának együttvéve! Szíve mélyén Tibeszó még örült is, hogy az elveszett üszőborjú nem ezé az emberé volt.

A többi gyerek némán rostokolt a három felnőtt körül. Időnként hátra-hátrafordultak, s hosszan bámulták Tibe-szót, aki a sötét háttérben húzódott meg, és iszonyúan fölöslegesnek és elhagyatottnak érezte magát.

De hát mégiscsak ő volt az, aki a leopárdot *látta!*

Most újra maga elé idézte a hatalmas macska képét, mégpedig oly élénken, hogy csak úgy borsódzott belé a háta. A szörnyű emlék egész valóját betöltötte. Meg aztán éhes is volt. Mintha óriás lyuk lett volna a gyomra helyén ... A malomköre pillantott, amely még ott állt, ahová öreganyja a lánya érkezésekor állította. A kő szélén apró halmokban fehérlett a frissen őrölt liszt, a mellé rakott fonott sásedény azonban még félig üresen ásítózott. A tűzhelyen sem rotyogott a kásás fazék.

Mikor lesz itt valami enniavaló?

A felnőtteket, úgy látszik, nem gyötörte az éhség.

Annál jobban kínozták őket a gondolat: a leopárd a környéken ólálkodik! A szóbeszéd egyszeriben igazzá vált. A

leopárd megjelent életükben, a kertek alatt, és fosztogatta a csordát, az ő csordájukat! De ha legalább azzal az egy borjúval beérné!

Tudva tudták, hogy ebben hiába reménykednek.

Gofa, aki egyébként a kerítés tövében, a kicsiny őrviskó-ban szokta tölteni éjszakáit, imígyen védelmezve a csordát a fenevadaktól s a tolvajoktól, nos, Gofa most kijelentette, hogy bizony legfőbb ideje befoltozni a rácst, mire is Tibeszónak rögtön eszébe ötlött a rengeteg rés, melyen át kutyák és gyerekek egyaránt szívesen közlekedtek. De hát minek kerüljenek a kapuhoz, ha rövidebb utat is választhatnak? Csak hogy ahol a kutya átfér, ott a leopárd előtt sem igen létezik akadály!

Tibeszó végigjártatta tekintetét nagyanyja kalibájának falain. Csakugyan, micsoda óriás lyukak éktelenkednek mindenfelé! A régi tapasztás lepereg, de hát miért nem lehet kevéske rákent sárral rögtön kijavítani? Eddig még soha nem tűnt fel neki, mennyire meg vannak repedezve az öreg falak ... A nap most haladt lefelé, s ferde sugarai akadálytalanul áthatolhattak a réseken és a lyukakon.

Különben az egész szomszédságban hasonló állapotban voltak a házak. Olyan helyen talán még nem is járt Tibeszó, ahol ne lett volna rossz a fal. Nagyanyó kunyhója azonban csak nemrég épült, s lám, máris ilyen!

Odakint gyorsan sötétedett. A tehenek nyugtalanul bögtek, mert késett a fejés. Tibeszó nem bánta volna, ha any- ■ ja; nagyanyja, sőt Gofa felesége is inkább fejni menne. Akkor aztán elnyugodnának a tehenek, bevonulnának a helyükre, s rájuk lehetne csukni az istállót. Persze most tulajdonképpen neki is köztük kellene lennie, nehogy szopják az anyjuk tőgyét a borjak... De úgy érezte, képtelen elmozdulni. Bizony ma nemigen jut friss tej senkinek, s nagyanyó is vízben lesz kénytelen a darát megfőzni. S hogy fog majd szitkozódni miatta! Mindezt jól tudta Tibeszó, de

azért csak tovább álldogált, mint akinek gyökeret vert a lába.

Nem sokkal később már hallotta is a borjak motozását, ahogy sorra benyomultak az ajtón, s a fal mentén megszokott helyüket keresgélték. Jól hallotta azt is, miként inti anyja Sannát, legnagyobb lányát, hogy jobban vigyázzon a kicsikre, ne bujkáljanak át összevissza a kerítésen, ha ő nincs itthon.

Tibeszó ijedten rezzent össze. Hogyhogy, hát megint el akar menni hazulról? Most akar a piacra menni, amikor a közelben ólálkodik a leopárd?

A kétségbeejtő tehetetlenségnek furcsa érzése kerítette ismét a hatalmába, akárcsak odalent a folyónál. Az, hogy egymaga képtelen volt útját állni a szörnyű bajnak, elkeserítette. Ám ugyanakkor iszonyúan gyűlölte a leopárdot, mely nagyobb, erősebb és gonoszabb a többinél... – Hát nincs senki, aki fogná magát, s megölné a szörnyeteget?!

Ezt már fennhangon kiáltotta.

Szavai sokáig visszhangoztak a levegőben. Aztán szinte elviselhetetlen csend támadt. Körülötte mindenki hallgatott. Egyetlen szó sem esett, csupán a borjak fújtató lélegzése hallatszott, meg a tűz ropogása. Tibeszó úgy érezte, valami hallatlan szörnyűség – vagy talán ostobaság – szaladt ki a száján.

Gofa felesége ekkor nagyot sóhajtott, majd ráförmedt a fiúra, hogy tartsa a száját. Öreganyja ingerülten csóválta a fejét.

- Abból semmi sem lesz – jelentette ki komor képpel Gofa. – Azt nem lehet...
- Miért ne? – vágta rá Tibeszó. – Ha már nem él, nem csinálhat bajt. Borját sem lophat...
- Hárman is megölték eddig – folytatta zavartalanul Gofa.
- Igazán? – álmélkodott Tibeszó. Íá úgy van, ahogy Gofa mondja, mégsem sikerülhetett. ..

– A dolog úgy áll – magyarázkodott Gofa –, hogy egy időben több helyen is meg tud jelenni! Tibeszó el tátotta a száját. Ilyet nem hallott soha!

– De hiszen én jól láttam, hogy ott volt! – kiáltott fel hitetlenkedve.

Odakint egy tehén öblösen felköhögött. Tibeszó összerezzent. Lassan megsejtette, miféle lény is ez a leopárd ..: Márpedig az ilyen lények ellen valóban nem könnyű védekezni! Mit is lehet csinálni? Mindenekelőtt – s talán ez az egyetlen, amit megtehetnek – be kell foltozni a kerítést, s aztán megint csak oda kell állítani Gofát, dárdával a kezében, éjszakai órhelyére... De hát ez még mind semmi, egész biztos semmi!

Éjszaka nem aludt Tibeszó. Nyugtalanul hánykolódott marhabőr fekhelyén, aztán meg alvó testvérei között bolyongott. Mi lesz velük, ha tovább rabolja állataikat a leopárd? A végén még éhenhalnak mindnyájan. S ha anyját támadja meg, miközben az a piacra igyekszik? Ez a gondolat végképp nem hagyta nyugtán. Hiszen anyja – özvegyasszony lévén – erejéhez képest maga gondoskodott a családjáról. Épp ezért kellett oly gyakran látogatnia a városi nagy piacot: az ott beszerzett sót, kávé, száraz babot árulta a környező falucskák kisebb piacain.

Tibeszó nagyott sóhajtott. Tudta, hogy *valamit* tennie kell. Végül is csak ő látta a leopárdot, csak ő figyelhette meg, mint tűnik el a nyomorult rabló zsákmányával a sűrűben! De ha így van is, fogja magát, s induljon leopárdra vadászni? Gyöngye kis dárdájára gondolt, mellyel egy rókát talán el lehet ejteni... Aztán eszébe jutott, mit mondott Gofa szomszéd: hogy ezt a leopárdot háromszor megölték már! S ha sikerülne is telibe találnia a dárdájával, attól még nyugodtan tovább fosztogathatna s öldökölhette az átkozott!

Mit tegyen? Vajon a Főnök többre menne-e dárdájával, mint ő, Tibeszó?

Talán kaphatna valamiféle csodaszert a Főnöktől, ami aztán örökre megszabadítaná ettől a veszedelmes bestiától a környéküket?

Csakugyan, mi volna, ha most lemenne a Főnökhöz a falujába, mely a hegy lábánál fekszik, és tőle magától kérdezné meg, mit tegyen?

Ez a gondolat ellenállhatatlan erővel kerítette a hatalmába, és iszonyúan felizgatta. Szorongó félelem, egyszersmind végtelen bizakodás töltötte el.

Nem, a Főnököt nem szabad holmi gyerekségekkel háborgatni – ennyit már megtanult Tibeszó. De fontos ügyben – például: miként lehet megszabadulni ettől vagy attól a gyötrő betegségtől – mindig szívesen szolgált tanácscsal. Miért ne lehetne valamiféle csodaszere a leopárd ellen

Ís? v

A csordával Tibeszó egy bikaborjút is legeltetett, mely egyedül az övé volt. Nos, mi volna, ha ezzel fizetne a Főnöknek a tanácsért? Föltéve persze, ha egy bikaborjúval egyáltalán megelégedne, na meg ha addig ezt megkímélné a leopárd!

Tibeszó egyszer már látta a Főnököt: igaz, messziről csupán. Éppen vadászott, és egész sereg férfi kísérte. Nagy volt csakugyan – amilyennek leírták. Egy fejjel kimagaslott a többi közül. Látnivaló volt, hogy nagy bölcs, s rengeteg dologhoz ért... Igen, őt kell felkeresnie, a Főnököt, mégpedig kora hajnalban!

Tibeszó végleg elszánta magát.

Lehet, hogy vállalkozása egy teljes napjába fog kerülni, 6 csak estére kerül majd haza. Legfeljebb valamelyik testvérét bízta meg majd az édesanyja az állatok őrzésével. Szó se róla, nyilván nagyon dühös lesz, ha ő most csak úgy eltűnik, s biztos szidni is fogja. De annyi baj legyen: fő, hogy szerezzon valamit, amivel legyűrhetik a leopárdot. Akkor aztán örülhetnek mindnyájan!

Az ám, csak hogy úgy kell kilopódnia, hogy föl ne ébred

jenek a többiek! Különben semmi kétség, még megtiltanák neki, hogy,elmenje/i.

Az izgalom végleg kiverte az álmot a szeméből. Még jóval hajnalhasadás előtt fölkel, óvatosan kinyitotta az ajtót, és kiosont, hogy elinduljon a völgybe.

De még a kerítéshez sem ért, máris újabb kétségek támadták meg. ,

Nála volt a dárdája, mégsem mert kilépni a telepről, mielőtt meg nem világosodott kissé.

Türelmesen guggolt, s az eget leste. Figyelte, mint tűnnek el egymás után a csillagok, mint rajzolódnak ki egyre világosabban a bokrok és fák körvonalai. De anyja ébredésének idejére már jó messze járt.

Anyja rögtön felébred, ha az első fénysugár áthatol az ajtó bambuszsövedékén, s mindjárt hozzáfog a tűzrakáshoz. Kiemel egy jókora üszköt az előző esti tűz maradékából, s addig ütögeti a földhöz, míg szikrázni nem kezd. Pár darab faszenet tesz rá, majd fújja, fújja... Mihelyt kékes láng lobban, friss fát rak rá.

Ezután kezdi el Sannát keltegetni. Míg Sanna vajat köpül, Medina kitrágyázza a borjúistállót. Reggelenként mindig egy és ugyanaz a látvány tárul Tibeszó szeme elé: Sanna ott kuporog az alacsony zsámolyon, s álmos képpel rázogatja a köcsögöt... S Medina? ő előbb kicipeli a trágyát az istállóból a kerítés tövébe, s ráborítja a trágyadombra, majd hosszan súrolgatja a kezét egy köteg falevéllel.

S most, csak most fedezi fel, hogy ő, Tibeszó, eltűnt...

HARMADIK FEJEZET A KOVÁCS HÁZÁBAN

Tibeszó megszorázta lépteit. Most már futott.

A településen felharsant egy kakas riadója.

Itt az idő: nemsokára vékony füstcsíkok kanyarognak elő a sárga szalmatetőkbe vágott szellőzőnyílásokból, hogy aztán vékony felhőként gomolyogjanak a kalibák határolta tér fölött. Bár valójában még nem kelt fel a nap, Tibeszót úzte a nyugtalanság. Mindenképp tovább kellett jutnia, nem várhatta meg, míg anyja utána szól. Akkor aztán csakugyan nem volna más hátra, mint hogy visszaforduljon!

Odalent az erdőben máris énekeltek a madarak. A mezsgyén, mely a települést elválasztotta az őserdő szélétől, Tibeszó nagy ugrásokkal vágott át. Közben feszülten fülelt hátrafelé. Ám alighogy elért az erdő szélére, megtorpant: a vadon mélye sötéten ásított. Az ösvény, mely kivezetett belőle a tisztásra, odabent számtalan, élesen földbe vajt ágra oszlott, amelyek mindegyikét sötét tetőként borította az' erdő vad sűrűje. Bár a fák tetején már javában zengett a madárkórus, Tibeszó okosabbnak vélte, ha megvárja, amíg a talajig hatol a világosság. Hányszor hallotta, hogy a leo-párdok nem maradnak meg egy helyen! Bizonyára az sem maradt ott a folyónál, a hegy túlsó felén, Legalábbis nem valószínű. Meglehet, máris ebben az erdőben leselkedik.

Ha pedig látja Tibeszót, akkor már azt is sejti, miben sántikál, s hogy a Főnökhöz igyekszik. S hogy mi okból, azt már ugyancsak tudja.

Tibeszó megborzongott.

Szabad kezével a bőrzacskó után nyúlt, melyet vékony

szíjon viselt a nyakában. Tán csak megvédi minden bajtól, fejszecsapástól. Anyja vette neki, amikor elszegődött pásztornak. Hiszen napestig úton van Tibeszó, s annyi minden megeshetik vele.

Sokáig üldögélt egy kidőlt fa törzsén, s közben feszülten hallgatózott. Dárdáját görcsösen magához szorította. És csupán akkor indult meg lefelé az erdős hegyoldalon, amikor már annyira kivilágosodott, hogy a kanyargó útnak legalább egy darabját tisztán látta.

Szíve azonban vadul dobogott.

Legszívesebben hangosan énekelt volna, hogy elriassa a vadakat. De aztán meggondolta: meghallhatják otthon, és menten visszahívnák. Óvatosan hatolt egyre mélyebben az erdőbe. A leghalkabb zörejre is felfigyelt, az ágak legapróbb moccanását is észrevette. Dárdáját minden eshetőségre készen markolászta. De egyetlen vadállat sem rontott rá.

Az ösvény most már lefelé vitt. Rendes út lett belőle, amelyet a naponta erre hajtott teherhordó lovak és szamarak tapostak ki hosszú évek folyamán.

Mind szaporábban lépkedett.

Itt-ott megint több ágra szakadt az ösvény. A vándor nem szereti a pocsétát, s inkább kerül: ha másképp nem megy, átcsörtet az út menti bokrokon. Valamivel lejjebb persze újra csak egyesültek ezek a „segédutak” egy hasadékban, amelynek partján tüskés bozót burjánzott. A szúrós ágak olykor úgy beléakaszkodtak a fiú lebegő ingébe, mintha tovább sem akarnák engedni.

Az út ismerős volt, egymagában azonban még soha nem járt erre, és főleg nem ilyentájt, mikor az égvilágon senkivel sem találkozhatik, s nem kiálthat oda legalább néhány üdvözlő szót a szűk ösvényen vele szemben közeledőnek.

Csupa szem s csupa fül volt Tibeszó.

Ha csak megzizzentek a bambuszlevelek, majd megfagyott ereiben a vér. Ám semmi baj: a félelmetes zörejnek csupán egy csapat pávián volt az okozója. Egy sziklás dara

bon a felszínen meredeztek egy vastag *zigbata* gyökerei, s itt akartak átvágni az ösvényen az óvatos állatok. Tibeszó rögtön megállt.

A sereghajtó egy óriási hím volt. Miután átért, figyelőállásba helyezkedett, s megvárta, míg valamennyi társa átjut. Akkor aztán öregesen megfordult, s a csapat után eredt.

Tibeszó folytatta útját. Igaz, a pávián csak pávián, és semmiképp sem leopárd, mégis megkönnyebbült, mikor kiért az első tisztásra a hegy alján.

Kora reggel lévén, még ott csillogott a harmat a fűszálakon, de a kalibák füstje máris áttetsző felhőfátylat vont a kidöntött fák fölé.

Tibeszó fellélegzett, amikor kilépett a napfényre. I

A tisztás szélén álló két kunyhóból hangok hallatszottak. De mert senki sem mutatkozott, Tibeszó megállás nélkül tovább lépdelt. Komolyabb feladat állt előtte, semhogy arra fecsérelnette volna idejét, hogy idegeneknél tegye tiszteletét. Megállás nélkül tért rá a keskeny gyalogútra, mely a tisztástól egyenest a folyóhoz vezetett.

Már jóval előbb meghallotta a folyóvíz jellegzetes zúgását. Az itteni házakat nem szabad tér köré építették – mely piacként is szolgálhatott volna –, hanem csak úgy átabotában: szétszóródva guggoltak a lankáson, a megművelt mező és az őserdő fái között. Némelyek szinte az úton álltak, mások viszont oly messze, hogy szinte lehetetlen volt fölfedezni őket az út felől.

Tibeszó leért a folyópartra. Egy sekély részen jókora szikiaköveket görgettek a folyóba, mégpedig szép sorban egymás "mögé ... Ez volt a gázló, s Tibeszó egyik kőről a másikra ugrálva el is érte a túlsó partot. Szemben vízimalom működött. A fiú, ha csak egy pillanatra is, itt azért megállt – meg kellett csodálnia a sajtóságos építményt. A vízgyűjtőből favályúk vezették a vizet a szalmafedeles malomig, amely igencsak különös látványt nyújtott. Hosszú lábaival úgy festett, mint egy óriásira nőtt gázlómadár. A vályúk

eresztékeiből szivárgott a víz. Mintha a csöüamadár tollai-ból csepegett-csburgott volna ... Mindez ámulatba ejtette Tibeszt.

Most lassú léptekkel egy asszony közeledett a malomhoz. Hátán kecskebőr zsákokat cipelt. Tibeszt rögtön kitalálta, hogy zsákjában csakis gabona lehet, amelyből lisztet akar őrleni. Legszívesebben a nyomába szegődött volna, hogy végre lássa, miként is megy az őrlés. Az asszony azonban hirtelen rávetette a tekintetét, és barátságatlanul végigmérte. Erre mindjárt eszébe jutott Tibesztnek, hogy sürgős dolga van, és hogy tulajdonképpen a Főnökhöz igyekszik.

Tibeszt tudta, hol áll a Főnök háza. Nemegyszer elhaladt

már előtte, s mindannyiszor vetett néhány óvatos pillantást széles homlokzatára. A ház eléggé félreeső helyen állt, viszont legalább nem takarta el más épület. Tágas tér nyújtózkodott előtte, amelyen – ha a szükség úgy hozta – akár egy egész népgyűlés elfért.

Pár pillanatig tétovázott Tibeszó, mielőtt bemerészkedett volna a térre, s akkor is valósággal átosont rajta... A Főnök háza nemcsak nagyságra szárnyalta túl a többi falubeliét, de másképp is volt építve. Mögötte egész sor kisebb kaliba sorakozott: ebben laktak a *nagy ember* asszonyai.

A ház ajtaja zárva volt.

„Bizonyára alszik még” – vélte Tibeszó. Az effajta magas állású férfiú nyilván sok olyan dologgal foglalkozik, melyről a közönséges halandónak sejtelve sincs, így aztán nem csoda, hogy éjszaka sincsen nyugta... De hiszen beszéltek is, hogy gyakran lehet hallani titokzatos zajokat a ház felől, olyankor, amikor más már az igazak álmát alussza!

A fiú csendben lekuporodott az ajtó mellé. Ha várnia kell, hát vár. Bekiáltani vagy bezörgetni hallatlan illetlenség lett volna. Hogyisne! Hiszen nem verheti fel a Főnököt, különösen, ha ő van rászorulva, ha segítséget vár tőle.

Maga sem tudta, mióta kuporgott már a csukott ajtó előtt Szemben az utca túlsó oldalán a kovács lakott. Ajtaja tárva-nyitva állt, ám semmi zaj nem jelezte, otthon van-e a gazda. Se kopácsolás, se szerszámzörgés. De hát ez a kovács is ezerféle dologgal foglalkozott. Üzletembernek mondták, azonban nemcsak sóval meg kávéval kereskedett, mint mondjuk, Tibeszó anyja, hanem sok egyéb dologgal is. S úgy hírllett, gyakran eljár hazulról.

Ideátról a nyitott ajtó komor, fekete lyuknak hatott. Tibeszó rá-rásandított, de a házban nem mutatkozott mozgás. Valami mégis azt súgta neki, hogy a sötét lyuk mögül figyelik. Kétszer arra is fordult, de nem volt senki az ajtó

nyílásban, a sötét házból senki sem szólította vagy üdvözölte. '

Mindezt igen furcsának találta Tibeszó. De aztán, hogy a gyarapodó napvilág jobb kedvre derítette, lassan-lassan feledte gyanúját, sőt már-már elbóbiskolt. Az a pár ember pedig, aki olykor elhaladt a két ház között húzódo poros úton, ügyet sem vetett a nagy ember házának küszöbén kuporgó mozdulatlan kis figurára. Annál nagyobb volt szegény fiú riadalma, mikor egyszerre csak rádörrent valaki.

Felkapta a fejét, és zavartan nézett körül.

– Hát te mire vársz itt? – dörögte a hang.

Az út kihalt, sehol egy lélek! De mintha a kovács háza felől jött volna a hang ... Tibeszó nem válaszolt: várta, mi következik, hiszen azt sem tudta hirtelenjében, mit mondjon. Meg aztán nem is érezte volna illendőnek, hogy miközben a Főnök háza előtt rostokol, innen kiáltozza bele a vakvilágba, miért jött, mit is akar.

– Süket vagy?! – acsarkodott tovább az ismeretlen. – Mit ülsz itt, mit tátod a szádat? Mi keresnivalód van erre?!

A ház alacsony teteje alól most előbukkant egy fej. Tibeszó felkelt, s átbálgott a túloldalra. Nem tévedett: a kovács volt.

– Beszélni szeretnék a Főnökkel – válaszolta, s ujjával hátrafelé mutatott, a nagy házra.

– Igen? És vajon miről akarsz beszélni vele? – A kovács végigjáratta kutató tekintetét a gyereken. Látszott rajta, nem hiszi, hogy egy közönséges gyereknek egyáltalán lehessen beszélni valója a nagy emberrel.

– A leopárdról – vágta ki Tibeszó.

A kovács sötét pillantást vetett rá. Csend támadt. A legyek zümmögését is lehetett hallani, melyek az úton heverő lóganén lakmároztak.

– Úgy érted, hogy a *Nagyúrról*? – húzta a szót a kovács. Tibeszó bólintott.

– Honnan jöttél?

Tibeszó megmondta.

– Mit vitt el tőletek?

– Egy borjút. !

– Csak egy borjút? Ne félj, lesz az még rosszabbul is! Inkább azon igyekezzetek, hogy megszabaduljatok tőle! Különben ti is úgy jártok, mint a ... béliek – s a kovács itt egy kisvárost említett, mely mindössze egy óra járásnyira esett Tibeszó falujától –, akiknek tavaly vagy tucat borját rabolta el a leopárd.

– Azt nem a Nagyúr csinálta – bukott ki Tibeszóból. A kovács értetlen képet vágott.

– Nem? Hanem ki a csoda?

– Egy tolvajbanda! Egy közönséges tolvajbanda! – vágta rá Tibeszó olyan hangon, melyből érzett a meggyőződés. Jól ismerte az említett kisvárost, hiszen anyja gyakran megfordult az ottani piacon, több ízben ő is elkísérte, ráadásul éppen az idő tájt, amikor a borjaknak nyomuk veszett.

– Hát ezt meg honnan tudod ilyen biztosan? – gúnyolódott a kovács. – Talán láttad is őket, mi?

– Nem – felelte Tibeszó –, annyit azonban tudok, hogy az egyik tolvajnak sebhelyes a lába ... láttam a nyomát.

A kovács fölényesen nevetett.

– Ugyan már! Aki látta, megmondja, hogy karmokat mutatott a nyom, förtelmesen nagy és ijesztő karmokat. Mindenki mondja, hogy csak a leopárd lehetett a tettes! Mondtad már valakinek, mit láttál?

– Mondtam, de nem akarták elhinni.

– Nekem elhiheted, hogy a leopárd volt a tettes – bizonygatta a kovács.

– Meg a tolvajbanda – hajtogatta konokul Tibeszó.

– Ostobaság! Biztos a városiak közül sebes valakinek a lába . .

Tibeszó a fejét rázta.

– Kérdeztem őket, de csak jól kinevettek!

– Hát akkor mit akarsz?

– Azt a nyomot én rögtön megismerem, akárhol lássam – erősködött Tibeszó. Tökéletesen meg volt győződve az igazáról.

A kovács tetőtől talpig végigmérte.

– A Főnökhöz ki küldött? – kérdezte aztán.

– Nem küldött senki – válaszolta Tibeszó. Hirtelen eszébe ötlött, hogy anyja nyilván erősen aggódik már miatta, hiszen máris fél nap telt el azóta, hogy útnak indult...

– Senki sem tudja akkor, hogy itt vagy?

– Nem, senki – felelte Tibeszó, majd azt tudakolta a kovácstól, mikor kel fel a Főnök.

A kovács elgondolkozott.

– Szerintem nincs is itthon – jelentette ki nagy sokára. Majd kissé vonakodva hozzátette: – Különben legtöbbször a hátsó ajtót használja ...

– És vajon mikor jön vissza?

– Talán este. Nem tudom – dörmögte bizonytalanul a kovács.

Tibeszó megfordult, s már indult is; volna hazafelé, de a kovács megállította.

– Mért nem maradsz, és mért nem várod meg?

– Félek sötétben hazamenni – vallotta be Tibeszó.

– De hiszen nálam megalhatsz!

Egyszeriben meglepő szívélyesen csengett a hangja.

Tibeszó habozott. Csakugyan, ha este próbálna beszélni a II'önökkel, és aztán a kovácsnál éjszakázna, másnap már első ' kakasszókor elindulhatna hazafelé. Hogy mit szólna hozzá jiz anyja, ha nem találná otthon sötétedés előtt? Minden bizonnyal nagyon aggódna, és nagyon dühös lenne. De az is biztos, hogy menten elfelejtené a bánatát, és ő lenne a legboldogabb, ha fia egészen egyedül megszerezne a csodaszert, amellyel el lehet üzni a leopárdot.

– Na, megegyeztünk? – szólalt meg újra a kovács.

– Meg – bólintott a fiú, és hirtelen olyan érzése támadt,

mintha a kovács valami miatt örülne a beleegyezésének, pedig hát nyilvánvalóan semmi érdeke nem fűződött hozzá.

A kovács bevezette Tibeszót a házba. Szerszámai halomban heverték az egyik sarokban, s körülöttük meglehetősen fel volt túrva a vályogpadló.

Kukoricalepénnyel és tejjel kínálta vendégét.

– Csak ülj le és egyél! – biztatta. – Pár perc múlva itt leszek...

Tibeszó megköszönte és elvette a lepényt, aztán a tűzhely előtt a földre telepedett. Nem mintha égett volna a tűz, vagy netán ő maga fázott volna – mindössze ahhoz szokott, hogy a tűzhely előtt étkezzék. Az üszkös fahasábok azonban még füstöltek, s füstjük hosszan kígyózott kifelé a kormos zsúptető résein. A kovács közben elsietett, s miután végigtalpalt a házak meg a szikkadt szántóföldek között húzódó poros úton, nemsokára el is tűnt.

Odakint volt még egy tűzhely. A vasat a kovács azon tüzesítette, mielőtt kikalapálta volna ... Tibeszó bentről még a nagy követ is láthatta, melyet üllőnek használt.

Csendesen üldögélt a kihunyt tűzrakás mellett. Bizony, már este óta nem evett! Éhes volt, akár a farkas. Elmélázva, apró falatokban eszegette a lepényt, hogy tovább tartson: hátha így sikerül jóllaknia.

Odakint az úton asszonyok vonultak el, mindegyiküknek hátán jókora cserépkorsó, amelyet bőrszíj-kantárral szereltek fel magukra. A szíj két végét markukkal szorították mellükhöz. Semmiben sem különböztek Tibeszó kis hegyi falujának asszonyaitól. A súlyos teher alatt meggörbedve vonultak, miközben lábuk kéményen csapott az út porába. Ezt sem csinálták másképp: először a sarkukkal érintették a földet.

Köztük és az otthoni asszonyok közt mindössze annyi volt a különbség, hogy ezeket Tibeszó nem ismerte, s a nevüket sem tudta.

Tibeszó csak ült, ült, és nézte őket. Az asszonyok bizo-

nyára a folyóhoz tartottak, illetve a gázlóhoz, amelyen hajnalban Tibeszó jött. Néhányan futó pillantást vetettek a sötét ajtónyílásba, de őt egyikük sem látta meg.

A fiú olyan lassan rágicsálta a lepényt, amennyire csak tudta. Így aztán még akkor is volt egy kis darab a kezében, a mikor már az ellenkező irányból kezdtek az asszonyok szállingózni, tele korsókkal a hátukon. De hova tűnt a kovács? Igazán furcsa. Vagy nem azt mondta, hogy pár perc múlva itt lesz? s lám, milyen hosszú ideig elmarad!

Egyszer csak valaki megállt az ajtó előtt.

Tibeszó felkapta a fejét: azt hitte, a kovács érkezett vissza.

Csakhogy nem a kovács állt az ajtóban, hanem egy idegen" fiú, talán éppen a házigazda fia. Nem sokat köntörfalazott, hanem belépett, és megkérdezte Tibeszót:

– Hát te mit csinálsz itt?

– Várok – hangzott a nyugodt felelet.

– Kire?

– A Főnökre – felelte Tibeszó, s a lepénymaradékkal a Főnök házára mutatott. –

– És itt kell várnod?

– A kovács megengedte.

– Hazudsz! – csattant a fiú hangja. – Az apám soha nem enged be idegent. Még gyereket se!

Viselkedése fenyegető volt. Tibeszó jobbnak vélte, ha feláll.

– Pedig én még itt is fogok aludni! – jelentette ki dacosan.

A fiú hitetlenkedve mérte végig.

– Nem igaz! Az apám még soha senkinek nem engedte meg, hogy nálunk aludjon!

– Márpedig nekem ő maga mondta, hogy maradjak itt.

– Biztos, hogy az apám volt, aki ezt mondta neked?

– Ha nem hiszed, kérdezd meg tőle!

– Csak nem akarod elhíttetni velem, hogy ezt is tőle kap

tad? – ingerkedett a fiú, s a lepénymaradékra mutatott, a kezét meg ökölbe szorította, mintha máris arra készülné; hogy odavágjon.

– Miért, talán azt hiszed, hogy fogtam, és elvettem?! – háborodott föl Tibeszó. Mi az, tolvajnak nézik? A gyanúsítás a fejébe kergette a vért.

A kovács fia fenyegetően emelte rá az öklét.

– Pizskos kutya!

Tibeszó végre felfogta, minek nézi a másik: girhes kóbor kutyának, mely lopva beszkik a házakba, s mindent felfal, amit csak talál.

– Pizskos kutya, aki mondja! – Szinte jólesett Tibeszónak, hogy a sértést visszaadhatja. Hiszen csakugyan nem lopott, a házba pedig maga a gazda hívta!

Ellenfele nekirontott. Tibeszó ügyesen kitért a csapás elől, s kimenekült a szabadba. Egyéneket a folyó felé futott. Nincs mit tenni, haza kell jutnia mielőbb. Mire is várna még? A kovács fia jóval nagyobb volt nála, és minden bizonnyal erősebb is.

Tibeszó lélekszakadva futott a folyó felé. Üldözője szitkozódva követte. Szitkai azonban lepereregtek Tibeszóról. Hogyan, nem tolvaj ő!

Vége elérte a gázlót. Megfordult s hátranézett. Üldözője .nemigen tartotta érdemesnek, hogy idáig loholjon a nyomában. A malom mögött fehérítő poros út csendes volt és tökéletesen kihalt.

Halálos fáradtság lepte meg Tibeszót. Hát mégsem tudott beszélni a Főnökkel! Nem kérhetett tőle csodaszert a gyilkos leopárd ellen! A fölfelé vezető út is meredekebbnek bizonyult, mint gondolta.

Elkeseredve talpalt a keményre szikkadt úton. Közben azon töprengett, vajon mit szól majd*a kovács, ha végre megérkezik, s nem találja őt a házában ... Szó se róla, ő *í* vétett^az illem ellen: egyszerűen odébbállt anélkül, hogy a szíves vendéglátást tisztességesen megköszönte volna. A ko

vács buta és nevetlen fickónak fogja majd tartani. S mi lesz, ha az anyja is tudomást szerez a történekről? Kap majd a vesszővel a lába szárára, az biztos! Anyja sokat adott rá, hogy gyerekei tudjanak tisztességet. Tibeszó nagyot sóhajtott.

Hirtelen lábdobogást hallott a háta mögött. Megfordult. S kit lát? A kovács fiát, aki teljes erőből vágtat felé az úton!

Tibeszó széleseben visszafordult, s nekilódult a hegyoldalnak. Valósággal száguldott a kanyargós ösvényen, mögötte pedig fáradhatatlanul loholt a kovács fia, torkaszakadtából üvöltözve, hogy várjon...

„Még az hiányzik! – gondolta Tibeszó. – Hogy aztán ellásd a bajomat!”

A fiú azonban jobban futott, és egyre közelebb ért. Tibeszónak hátra sem kellett már néznie* Enélkül is érezte: lépésről lépésre csökken közöttük a távolság.

NEGYEDIK FEJEZET A LEOPÁRD ÉN VAGYOK!

- Várj! – ordította a fiú. – Várj egy kicsit! Tibeszó a zihálását is hallotta.
  - Állj már meg! Beszélni akarok veled! – üvöltötte a kovács fia. Végül beérte Tibeszót, és vállon ragadta. – Mi az, süket vagy?
  - Én nem akarok veled beszélni! – tiltakozott Tibeszó, s megpróbált kiszabadulni a szorításból. – Engedj haza! Nem csináltam én semmit neked!
  - Vissza kell jönnöd velem! Eszem ágában sincs!
  - Az apám mondta. Nem tudhattam, hogy tényleg ő hívott hozzánk...
  - De hiszen megmondtam, nem?
- A kovács fia végre eleresztette Tibeszót, s bosszúsan belerúgott egy kiálló gyökérbe.
- Pedig igazán nem enged idegent a házukba – motyogta.
- Tibeszó csak állt és várt.
- Kikapok, ha nem jössz vissza.
  - Haza kell mennem – felelte Tibeszó.
  - Nagyon megver az apám, ha nélküled megyek haza. Ez elég hihetően hangzott.
- Tibeszó habozott. Semmi kedve nem volt, hogy megint megtegye ezt a rettentő hosszú utat.
- Majd inkább máskor – bökte ki végül.
  - Nem! Most kell jönnöd! Apám azt mondta, megsértettem a vendégjogot. Kidobtalak, amikor ő hívott hozzánk.

Okvetlen vissza kell jönnöd velem, okvetlen! Az apám iszonyúan dühös volt rám...

Tibeszó tétován megfordult, s bizonytalan léptekkel elindult lefelé.

– A Főnök megjött? – kérdezte aztán.

– Hogyhogy megjött? De hiszen egész idő alatt otthon volt!

– Az apád pedig azt mondta, elment, és csak este jön haza...

A kovács fia fél szemmel Tibeszóra pillantott.

– Hát igen, a teste biztos otthon volt, de a lelke... Az viszont mindig elszáll!

– El? S hová? – álmélkodott Tibeszó.

– Ha tudnám! Azt mondja az apám, azért száll el, hogy új erőre kapjon. Ha meg már megerősödött, visszaszáll a testébe ... Igaz, hogy te láttad a Nagyurat?

Tibeszó bólintott. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha nem is az előző nap, hanem ki tudja, mikor történt volna vele az egész dolog.

– Na és utánahajítottad a dárdát? – kíváncsiskodott a kovács fia.

Tibeszó a fejét rázta.

– Miért nem?

– Messze volt – felelte Tibeszó, s most az jutott az eszébe, hogy bizonyára akkor sem sikerült volna eltalálnia a leo-iw'irdot, ha közelebb éri...

A kovács fia hirtelen minden részletet tudni akart – tudni akarta, pontosan hogyan történt az egész. Tibeszó azon-*i*-ni éhes volt és halálosan fáradt, meg aztán kedve sem volt li'/./á, hogy élményéről beszéljen.

Hallgatagon vonultak a hegyről lefelé.

Mikor a kovács házába értek, ott már egy asszony is tartózkodott: éppen a tűzre tette az óriás serpenyőt, hogy kukoricalepényt süssön benne. Vízet vett a kancsóból, leöblítette a kezét, majd elkezdte gyúrni a tésztát. Tibeszó rögtön

felfedezte, hogy reggel ezzel az asszonnyal találkozott a malom előtt.

Most se valami kedvesen tekintett rá. Igaz, közben keményen dolgozott. Szaporán görgette a kiszakított tésztát két tenyere közt, majd ellapította, s behajította az átforrósodott serpenyőbe.

A kovács azonban annál szívélyesebbnek mutatkozott.

Több volt ez, mint a gyerekek iránti szokásos szívélyesség – reggel sem volt ilyen szívélyes, amikor meghívta Tibeszót. Bocsánatot kért fia viselkedése miatt, aki bizony otrombán megbántotta házuk vendégét, majd hozzátette: az a baj, hogy értetlen a kölyök... Tibeszó mindezt csodálkozva vette tudomásul.

Mikor aztán az asszony odadobott neki egy frissen sült lepényt, hatalmas étvágya feledtette vele a kétségeit. Ezúttal csakúgy nyelte az ízletes tésztát, ám alig végzett az egyik darabbal, máris másikat kapott.

Apa meg fia közben holmi szíjakról tanakodtak, melyekre az apának állítólag szüksége volt... Mint a beszélgetésből kiderült, valamelyik lovát akarta felszíjazni. Tibeszó csupán fél füllel figyelt oda, hiszen maga is jól tudta, hogy a málhás lovakra bőrszíjakkal kötik fel a szállítmányt. Abban meg éppen semmi különös nem volt, hogy apa meg fia ilyen hétköznapi dologról tanácskozik. Tibeszó különben azt is tudta, hogy a kovács nagy üzletember, aki rendszeresen hoz-visz mindenfajta árut.

A kovács elszalajtott a gyereket az említett szíjakért, visszatérte után meg mindjárt nekiült, hogy kiválassza a legerősebbet. Tibeszó ezalatt tovább tömte magát lepénnyel, s tejjel öblítette le a kiadós falatokat.

Miután dugig jóllakott, helyénvalónak találta, hogy végre megkérdezze, megjött-e már a Főnök.

A kovács a túlsó ház csukott ajtajára pillantott, majd csupán ennyit mondott:

– Még nem.

Tibeszó be is érte ezzel a válasszal, hiszen még nem volt sötét. Röviddel ezután feltápáskodott: gondolta, jár egyet, és körülnéz kicsit odakint.

A kovács azonban utána szólott:

– Jobb lesz, ha idebent maradsz!

– Csak azt akartam megnézni, hogy jön-e már – szólott vissza az ajtóból Tibeszó. – Lassan lemegy a nap . . .

– Mondtam, jobb, ha idebent várod! – ismételte meg a felszólítást a kovács. A hangjából kiértékelődött valami, ami arra ösztönözte a fiút, hogy engedelmeskedjék, noha butaságnak találta az egész dolgot. Miért maradjon? Mindenáron beszélnie kell a Főnökkel!

– Ma már úgysem jön – folytatta a kovács.

Tibeszó értetlenül sandított házigazdájára. Hogyhogy nem jön? És honnan veszi, hogy nem jön?

– Megmondtam, hogy ma éjjel nálunk alhatsz, nem igaz? – hangzott megint a kovács hangja.

Parancs volt inkább, mint szíves invitálás.

– Tudom, köszönöm szépen – felelte illedelmesen Tibeszó. Hirtelen rettenetesen megbánta, hogy mégsem ment haza.

A túlsó ház ajtaján ebben a pillanatban lépett ki valaki: a Főnök!

– Na végre, már itt is van! – sóhajtott megkönnyebbülten, s felpattant, hogy odaszaladjon.

– Itt maradsz! – A kovács nehéz ökle lecsapott s visszalökte.

– De ha itt van! – morogta dacosan Tibeszó.

A Főnök nagyokat nyújtózott, mintha csak most ébredt volna fel hosszú álmából. Tibeszó újra megkísérelt fölállni B átszaladni a túloldalra, ezúttal azonban akkora ütés érte, hogy elvágódott. A kovács ökle lesújtotta. Támadója ekkor megparancsolta komor feleségének, akassza be az ajtót, mely mindeddig sarkából kiemelve, a falnak támasztva állt. – Zárd be! – mordult rá az asszonyra.

– De nekem beszélnem kell vele! A leopárdról kell vele... – hajtogatta rémülten Tibeszó, ám rövidesen elakadt a szava. A kovács hatalmas tenyerével betapasztotta a száját.

– A leopárd én vagyok – suttogta, sokatmondóan vigyorogva.

Tibeszó hirtelen nem értette, mit is mond. Csak szabadulni akart. De hiába, a kovács erősebb volt, Tibeszó nem mérkőzhetett vele. Jóllehet Tibeszó végső erejét megfeszítve kapálódzott és rugdalódzott, majd vonaglott, mint a kígyó, nem tudta meggátolni, hogy a kovács felesége ne vessen mindkét kezére hurkot, s ne szíjazza mindkettőt a hátára. Ezután következett volna a gyerek lába: ezzel már képtelen volt az asszony egyedül megbirkózni. Fél kézzel férjének is segítenie kellett, i

Miközben súlyos markát egy pillanatra sem vette le foglya szájáról, a kovács baljával a vadul rugdalódzó gyereklábak után nyúlt. Csak ehhez le kellett térdelnie... Hátat fordítva Tibeszónak, nehézkesen letérdelt. S mi történik? Papucs lecsúszik a lábáról, s a kifordult meztelen talp valósággal belevigyorog a gyerek képébe!

A látvány elég volt hozzá, hogy Tibeszó egész testében remegni kezdjen: a-kovács talpáról egy sebhely tekintett rá.

Hirtelen minden ereje elhagyta. Csak feküdt mereven. De fejében vadul vágattak a gondolatok.

A sebhely! Ez az a sebhely!

Bárhol felismerte volna, nem tévedhet! Bármikor! Tehát a kovács a rabló! Hát ezért csavarog, ezért jár ide-oda éjszaka, hogy elrabolja mások állatait, s aztán a leopárdot okolja gaztettéért!

S az egyetlen, aki mindezzel tisztában van – ő, Tibeszó –, most tehetetlen foglya, s félig ájultan hever a keze alatt!

Kezét és lábát feszes bilincsként szorították a szíjak. Tehetetlen dühében fogával kapott a kovács keze után, és beleharapott.

A férfi üvöltve kapta él a kezét. Tibeszó most egy pillanatra a fiát is láthatta, aki meredt szemmel, rémülten állt a falnál. Apja ekkor lekapta széles váUkendőjét, és Tibeszó fejére rántotta. Az arcára kötötte, hogy Tibeszó alig kapott levegőt: úgy érezte, meg kell fulladnia. Megpróbált kiáltani, de nem jött hang a torkára.

Csapdába került, semmi kétség! Legjobb, ha beletörődik.

Így hevert a földön, s magában százszor elátkozta a pillanatot, amikor elhatározta, hogy elszökik otthonról. Legalább szólt volna előtte valakinek, legalább anyjától kért volna tanácsot! Most, hogy anyja jutott eszébe, eleredtek a könnyei: átítták a kendőt, amely az arcára tapadt.

Hiába törte a fejét, még csak nem is sejtette, mit akar lőle a kovács. Mindenesetre fölkészült a legrosszabbra. Egy li leplezett marhatolvajtól semmi jót nem várhat. Meglehet, akad még egyéb is a kovács számláján, nemcsak a marhalopás, hanem ennél súlyosabb dolog, olyasmi, amiért bitó várja. Egy bizonyos: a kovács mindenkit sorra elintéz, aki csak megsejti is gonosztetteit!

Meghült ereiben a vér.

Durva kezek ragadták meg hirtelen, s kirángatták a ház elé.

Odakint már hűvös volt, amiből mindjárt sejtette, hogy nyilván sötét is lehet, mégpedig olyan sötét, hogy két lépésre sem látni... A kovács és felesége bevárta a sötétet: tettükhöz nem volt szükség tanúra.

Tibeszó csupán azt érezte, hogy felemelik, majd repül. Egy ló hátán találta magát. Szorosan átkötötték, mintha csak egy zsák kukorica volna, mellyel a piacra készülnek, hogy eladják. Ezért kellettek tehát a bőrszíjak!

Eközben egyetlen szó sem esett. Halálos csendben csavarodtak a szíjak Tibeszó dereka köré. Végüket a lószerszámhoz erősítették, nehogy lepotyogjon útközben a szállítmány.

Lehet, hogy el akarják adni? Lehet, hogy piacra viszik, s valahol messze, ahol senki sem ismeri a kovácsot, eladják

egy soha nem látott idegennek? Hát lehet valakit – hozz. egy fiúgyereket – csak úgy egyszerűen eladni? Tibesz' ilyet még sose hallott.

Gondolatai tétován kóvályogtak. Végül is oda lyukadt ki hogy a kovács minden bizomnyal elteszi láb alól, hiszen ennél egyszerűbb megoldást nem is találhat.

Beleborzongott a gondolatba.

A ló elindult. Tibeszó tisztán hallotta a másik ló dobogá sát. Eszerint a kovács lóháton kíséri őt, ami aligha jelen egyebet, mint hogy kiadós utazásra számíthat, különbéi fogvatartója csak gyalogolna mellette ... Az útírányt egyelőre nem volt nehéz kitalálnia: a síkon fekvő nagyváros felé haladtak. Abban a városban volt a környék legnagyobb piaca.

A kovács azonban nemsokára irányt változtatott. A járt utat elhagyva, hepehupás talajra jutottak.

A másik ló most elől haladt, vagyis föltehetően szűk ösvényen folytatódott az utazás. Sietős lehetett a kovácsnak, mert meglehetősen szapora tempót diktált, s Tibeszó gyomra keservesen rázkódott a gebe kiálló csontjainak erős lökéseitől. Megpróbált fészkelődni, hogy valamivel kényelmesebben fekhessen, de mozdulni sem tudott, oly erősen od; volt szíjazva. Végül Ls felhagyott a hiábavaló erőlködéssel.

A kovács tempója nem csökkent, az út pedig ide-oda kanyargott. Tibeszó már meg sem próbált tájékozódni. Azt sem igen tudta, mióta himbálódzik.

Késő éjszaka lehetett – legalábbis így vélte Tibeszó –, amikor hirtelen feloldották a kötelékét, s ő a földre zuhant. Nem fékezhetette esését, mert kezét-lábát a szíjhurok összefűzve tartotta.

A kovács ekkor elvezette a lovakat, s Tibeszó már-már azt hitte, őt sorsára hagyva, máris hazalovagolt. Ám a kovács néhány pillanat múlva visszatért. Bele is botlott a fiúba, mintha elfelejtette volna, hogy hová dobta, de az is lehet, hogy csupán eltévedt a sötétben. Két vállán megragad

va, dühös morgások közepette talpra rántotta, s így von-nzolta egy darabig – félig cipelve, félig maga után húzkodva – a köves talajon. Tibeszó sarkát éles kövek hor- .,iillák, majd egész csalánerdő söpörte végig meztelen végtagjait.

De nem ez volt a legborzasztóbb, hanem a bizonytalanság. Hova viszi a kovács? Amennyire a fejére csavart kendő engedte, ^feszülten hallgatózott. Azt fülelte, mikor hall folyó-zúgást, hiszen meglehetősen valószínűnek tűnt, hogy a kovács előbb vagy utóbb vízbe dobja. Ám egyelőre semmi ilyet nem hallott – se patakcsobogást, se folyózúgást.

Ehelyett valami keményet súrolt az oldalával. A kovács okkor végre eleresztette. Elgémberedve és véresre horzsolva hevert a földön Tibeszó, s csak várta, mi következik.

Előbb jókora rúgást kapott, mintha már nem is élne, majd durván letépték a kendőt a fejéről. Végre szabadon lélegezhetett. Furcsa, savanyú szagok hatoltak az orrába. Állott korom bűze és a korhadás meg rothadás félreismerhetetlen illatai kavartak.

Körülötte mély sötétség honolt. Látni semmit sem látott, csak orrával érezte, hogy épület falai között fekszik. A kovács most újra oldalba rúgta, mintha csak meg akarna győződni felőle, megvan-e még. Tibeszó felnyögött.

– Ügy kell neked! – mondta a kovács könyörtelenül. – Így jár, aki más dolgába üti az orrát! Többször nem lesj rá módod . . . ,

Tibeszó nem felelt.

– Akkor most itt maradsz – folytatta a kovács. Tibeszó erre sem válaszolt.

A kovács a dárda nyelével bökte oldalba.

– Legjobb volna, ha rögtön agyondöfnélek ezzel az aprósággal ... De én inkább itt hagylak. Ne mondhasa senki, hogy megöltem egy gyereket!

Tibeszó még mindig hallgatott. Túlságosan meg volt rémülve ahhoz, hogy mondani tudjon valamit. A kovács meg

vetően mordult egyet, majd kettétörte Tibeszó dárdáját, s darabjait odavágta mellé.

– A többit elvégzik a hiénák – mondta és elment.

Tibeszó még egy darabig hallotta a kovács elhaló lépteit, majd lódobogás hangzott az éjszakában.

A furcsa, savanyú szag rátelepedett a mellére. Odakintről behallatszottak a szélfúttá csalánbozót neszei.

Rettenetesen egyedül volt.

Még soha nem érezte magát ennyire elhagyatva.

Valahol messze kísérteties vonításba kezdett egy csapat sakál.

ÖTÖDIK FEJEZET A HALOTT FALU

Sokáig feküdt mozdulatlanul, s hallgatózott. A mindent beborító sötétséget hallgatta, másra nem is tudott figyelni. Egy darabig úgy hitte, még visszajön a kovács. De aztán rájött, hogy téved. Megértette, hogy itt kell hevernie – ki tudja, meddig – tehetetlenül.

Hogy meddig? Amíg éhen nem hal. Vagy a vadak föl nem falják. Haza pedig nem jut már soha!

Lassacskán megértette; végleg kiszakadt a világból, s nem jöhet érte senki, hogy megszabadítsa, hiszen senki sem tudja, merre keresse. Ezt csak a kovács tudja, aki nem jön vissza többé...

Rémülten erőlködött, hogy kezét kiszabadítsa. Nem voltak valami elsőrendű szíjai a kovácsnak, Tibeszó meggyötört karjainak ostromát mégis elég jól állták. Bárhogy cibálta és rángatta őket, nem engedtek. Lábát sem tudta kiszabadítani a hurokból.

Hiábavaló fáradság! Tibeszó sírva fakadt. Hangosan, panaszosan zokogott, csak úgy zihált tőle a melle, jóllehet, derekasan erőlködött, hogy visszatartsa. Jajkiáltásai őt magát is valósággal halálra rémisztették. Hangja soha nem tapasztalt erővel zengett az éjszakában. De hiszen valaki meghallhatja, meghallhatják a vadállatok! S mi lesz, ha fölfedezik? Minden ízében reszketve feküdt a hideg földön, s feszülten hallgatózott bele a csendbe, az éjszakába. De nemigen hallott mást, mint távoli sakálüvöltést, a közelből pedig csalánneszezést.

Elfordította a fejét. S ekkor megpillantotta az égnek egy

darabját: egy négyzet alakú foltot, amely egy árnyalattal világosabbnak tűnt, mint a környezete. Tehát csakugyan egy házban van! A négyzet nemigen lehet egyéb, mint a ház nyitott ajtaja.

Fölfedezése előbb megnyugtatta, majd újabb nyugtalansággal töltötte el. Mi tagadás, éjnek idején jobb fedél alatt lenni, mint a szabadban. De vajon miféle házba került? Lehet, hogy lakatlan ez a ház?

Addig-addig bámulta a rejtélyes ajtónyílást, míg bele nem fájdukt a feje. Megpróbált megfordulni, hogy kicsit kényelmesebben fekhessen, de valahányszor megmozdult, újra meg újra beleütközött a rengeteg hulladékba, mely körülvette. S ráadásul a poshadt koromszag is egyre inkább facsargatta az orrát.

Mi volna, ha mégis kiáltana?

Ötlete felbátorította. Ha ez itt csakugyan ház, akkor előtte útnak is kell lennie, márpedig ahol út van, ott előbb-utóbb járókelő is akad. Valaki majd csak meghallja a segélykiáltást, és segítségére siet!

Egyelőre nyugodtan feküdt, s várta a napfelkeltét. Kél keze még mindig össze volt kötve a hátán, és kegyetlenül sajgott. Gyomra még mindig kavargott a hosszú zötykölő-déstől. Feje mindjobban fájt.

Meg-megborzongott, mint akit láz gyötör. Az ajtó négyszöge közben egyre világosodott. De kiáltozni csak akkor kezdett Tibeszó, mikor már olyannyira megvilágosodott odakint, hogy számítani lehetett járókelőkre. Ügy kiabált ahogy kifért a torkán, egymás után többször is, s mindany-nyiszor rövid szünetet tartott: azt leste, jön-e válasz.

De nem jött válasz. Segélykiáltására senki sem felelt. Senki sem sietett a megmentésére.

Tibeszó addig kiabált, míg a por fojtogatni nem kezdte Elfogta a köhögés. Aztán csak feküdt, feküdt és nézelődött Annyit mindjárt látott, hogy a házban már régóta nem laknak. A tapasztás foltokban potyogott le a falról, sőt a helyi

eég közepe táján a fal is kidőlt egy jó darabon. Tibeszó éppen a lyukas fal alatt feküdt. Valamikor itt lehetett a tűzhely. Legalábbis a szag erre vallott.

A sarkaiból kiemelt ajtó a kunyhó közepén hevert. Vesz-K/őfonadéka nedves volt, s a szélé egy jókora darabon már rothadni is kezdett. A mennyezeten sűrű, nehéz pókhálók lógtak, s ide-oda lebegtek a huzattól. A ház meglehetősen nagynak tetszett; okvetlenül nagyobbak kellett lennie Tibeszóék otthonánál. A tető azonban csupa lyuk volt, és alig tartotta már valami.

Ahogy a nyakát csavargatta, több ajtónyílást is megpillantott. Ezek vezettek az épület többi helyiségébe, amelyek valójában csak rossz szagú, sötét lyukak voltak. Nyilván nem kaptak soha fényt, s rothadtak is már mindenestül.: Tibeszó megpróbált óvatosabban lélegezni s elfeledkezni erről a szemétdombról. >

Az omladékból fekete fazekak romjait fedezte fel. A lepergett vályog alól ócska állati bőrök csücskei meredtek ki – némelyik meg volt rágva.

Hiénák! – döbönt rá Tibeszó. Éhségtől hajtva látogatták n lakatlan házat éjszakánként... Abban a reményben, hogy most talán meghallják, Tibeszó újra kiabált egy sort. Ahogy közben fölemelte a fejét, több más hányódó holmit is föfedezett. A készlet elég tarka volt: fekete, félig szétaposott kanál, horpadt kobakok, további gereznamarad vá-nyok s Végül egy hosszú sündisznótüske.

Vajon miért nem vitték el a holmit a ház lakói, amikor elköltöztek? Vagy lehet, hogy ez a ház is olyan, amelynek lakói mellbetegek: csak fogynak, fogynak, míg meg nem Itálnak? Az öregek azt mesélték, hogy az effajta házakban kísértetek garázdálkodnak, s hogy éppen ezért a küszöbüket sem ajánlatos átlépni, mivel már ez is „rosszat tesz a gyomornak”.

De hiszen a kovács is bejött ide! "

Tibeszó állhatatosan kiáltozott. A félelemtől meg a sok

kiabálástól berekedt. Bár igaz, amíg fészkelődött, rengeteg port is felvert...

Hogyhogy nem hallja senki?

Persze az is lehet, hogy hallják, csak éppen azt hiszik, hogy kísértet... Akkor aztán csakugyan várhat napestig, míg a segítségére jönnek!

Ilyen házban tulajdonképpen lélegezni sem szabad – ezt is hallotta már Tibeszó. Nem bizony, mert mellbetegséget kapni tőle. Ő pedig máris köhögött. Ezen eltöprengett egy darabig ... Csak feküdt, feküdt, s feszülten hallgatózott, hátha egyszer mégis közeledő lépteket hall.

Az ajtó előtt a szél meg-meghintáztatta a magas és sűrű csalánerdőt. Alig látott ki tőle. Annyi bizonyos, hogy erre nem sokan járnak ... Távolabbról fák koronái integettek.

De se kakaskukorékolás, se tehénbög és!

Az iszonyú csendben tisztán hallotta szíve nyugtalan do« bog ás át.

Az ajtónál ekkor megzörrent valami. Aztán mintha óvatosan besurrant volna ... Jött, jött, szüntelen szaglászódva, mind beljebb a fal mentén.

Tibeszó hirtelen fölrántotta a lábát, ösztönösen csinálta; talán, hogy minél kisebb legyen. Lélegzet-visszafojtva szorította melléhez a két térdét oda, ahol amulettja rejtőzött. Egyszerre csak ráébredt, milyen kicsi is ő.

A szaglászó ismeretlen azonban – varázslat ide vagy oda – rögtön meglelte, s orrával taszigálni kezdte a lábát..

Tibeszó rémülten felkiáltott, és minden erejét összeszedve, kirúgott. Tisztán érezte, hogy szőrrel borított, hegyes valamit ért a lába. Miután eltalálta, a lény felhemperedett a szeméthegyen.

Állat volt!

Tibeszó megkönnyebbült Nem, nem tévedhetett: lábát egy állat orra bökdöste, és kiálló bordájú bundás testét érte a rúgás. S ráadásul, amikor Tibeszó belerúgott, kínjában nagyot nyikkant... Kísértét nem tesz ilyet, az biztos. Arról

ugyan sejtelve sem volt Tibeszónak, miként is kell viselkednie egy kísértetnek, annyit azonban tudott, hogy *nem* {gy ... Mindenesetre már nyugodtabban várta az újabb támadást. Az állat azonban már kiiskolt az ajtón. ■

Vajon hiéna volt-e csakugyan?

S ha az volt, miért nem harapta meg?

Bár ami azt illeti, egy hiénának mégiscsak vaskosabbnak kellett volna lennie ... Lehet, hogy kölyökhíéna volt a látogatója? Vissza azonban nem jött.

Tibeszó elégedett volt önmagával. Hogyisne! Hiszen sikerült erőt vennie iszonyatos félelmén. Csak rúgott egyet, s a félelmetes élőlény fejvesztve menekült!

„Gyere csak vissza, majd adok neked!”

Életöszöne és akaratereje újra feltámadt. Elhatározta nem adja olcsón az életét. Gúzsba kötött kezével matatn; kezdett maga mögött a padlón. Időnként csusszant egyet, s tovább keresgélt. A semminél a kettétört dárda is többel éme ... S lám, nem is sokára sikerült meglelnie, amit any-nyira keresett: a dárda hegyét! Boldogan szorította markába. Milyen szerencse, hogy nemrég köszörülte meg egy szikladarabon a pataknál! S ha a kovács nem épp egy köre dobta, ugyanolyan éles most is!

A gondolat lámpásként gyulladt ki az agyában: mi volna, ha mégis megpróbálna kiszabadulni? Hátha el tudná vágni a szíjakat! Addig tornászott, míg sikerült úgy elhelyezkednie, hogy a dárdahegy éle éppen a bokái közt feküdjön. S akkoi elkezdett fűrészelni ...

Nem volt valami könnyű dolga. Szorgalmasan húzogatta föl-le a lábait, míg görcsbe nem rándult tőle a gyomra. De csak csinálta tovább, noha eléggé sűrűn kellett szünetet tartania. A remény azonban, hogy nemsokára mégis kiszabadulhat, megsokszorozta erejét. Azzal már nem törődött hogy közben bokáját is összevagdálja: fő, hogy a bitang szíjat elmetssze!

Megszállottan dolgozott. Mindenről elfeledkezett közben: különös látogatójáról, kínzó éhségéről, gyötrő szomjúságá-ról, mindenről! Nem volt más választása, sikerülnie kellett amit kitervelt... Vagy tán heverjen tehetetlenül ezen a szemétdombon? Várja, míg érte nem jön a halál? Már csak egy szál szíj volt hátra. Fel-felszisszent, ahogy bokáját érte az él. De csak tovább fűrészelt. Ereje már fogytán volt, amikor váratlanul lehullott lábáról a szíjbilincs.

Végre szabadon kapálózhatott!

Megpróbált fölállni. Meggémberedett végtagjai azonban nem engedelmeskedtek, elnehezült feje meg visszahúzta ... Elsédült és lerogyott. Mozdulatlan feküdt, s várta, hogy lába újra erőre kapjon.

Elszenderedett.

Már jócskán fent járt a nap, amikor ismét magához tért Lassan feltápászkodott, s az ajtóhoz ment. De milyen lassan, és milyen tántorogva! Akár egy öregember... Hova lett szokásos fürgesége? A dárдавéget ott szorongatta megkötözött kezében.

Az ajtóban megállt egy pillanatra, és körülnézett. A túloldalon a csalánerdő mögött egy másik ház bámult rá. Az is lakatlan volt. Az elrongyolódott zsúptetőn kikandikáltak a bambuszrudak, s csalánerdő fedte a bejáratot. Azt a házat éppúgy elhagyták a gazdái, mint azt, amelyből Tibeszó most kilépett.

Sok értelmét nem látta, hogy átmenjen. Inkább a sarokhoz igyekezett: óvatosan, a fal mentén botladozott, ahol a kovács óriási talpa letaposta a csalánt Ezen az oldalon is * állt egy ház. A folyondár már ellepte, ajtaja sötét garatként ásított.

A fiú lassan elment előtte. Nem nézett vissza többé a házra ... Burjánzó növényzet vette körül. „Elvadult hely, de valamikor lakták” – gondolta. Gesóbokrokra tévedt a pillantása, majd itt-ott enszefepálmákra. Régi-régi ösvényen bandukolt most. S újra egy sor üres ház. Üres volt ez a falu, menthetetlenül kihalt. Mélabú borította, és szomorúság lakta. Állatnak, embernek semmi nyoma, és sehol semmi mozgás. A kísérteties helyet az őserdő növényei vették birtokba. Keresztül-kasul befonták a roskatag vályogfalakat, melyeknek barnálló maradványai közül mindenütt elővillant a csupasz vesszőfonat váz. Kézimalom muzsikája se hangzott, s mintha a madarak is egy szálíg megszöktek volna erről az átkozott helyről!

Szomjúság gyötörte Tibeszót. Nyelve gombóccá dagadt, szája kiszáradt, s nyála is elapadt.

Valahol csak kell egy forrásnak lennie, ahonnan a falu asszonyai hordták valaha az éltető friss vizet nagy kőkor-sóikban!

S lám, mihelyt az eszébe jutottak, mindjárt meg is jelentek szeme előtt a falu vízfordó asszonyai, amint súlyos terhük alatt görnyedve közeledtek! Tibeszó a kihalt házsorok közül, az egykori útról figyelte őket, hogyan jönnek, a porba vagy csatakos ruhájukra loccsantgatva a vizet, miközben az átázott cserépedények színe lassan sötétbarnára váltott. Végláthatatlan sorokban közeledtek feléje, szótlanul görnyedve, himbálódzó karokkal, de inni nem adtak neki, nem hívták, hogy gyötrő szomját csillapíthassa. És aztán, ahogy jöttek, sorra el is tűntek a romos házakban, a beroskadt viskók mögött.

Pedig milyen esengve nyújtogatta karját feléjük Tibeszó! Ám hiába, senki sem szánta meg, egyikük sem állt meg, hogy legalább egy nyeletnyi vizet lötytyítsen tenyerébe. Mintha észre se vették volna.

S aztán hirtelen magához tért és körülpillantott. Aludt volna? S hol vannak a vízfordó asszonyok? Semmi nyomuk. Látomás volt az egész.

Most ugyan semmi nyomuk, gondolta Tibeszó, de talán nem is olyan rég, mielőtt kihalt volna, minden biztonnal nyüzsgött tőlük a falu. Hogy is lehetne meg egy falu víz nélkül? Vagy tán épp amiatt szökdöstek el innen az emberek, mert kiszáradt a forrás?

Tibeszó hátat fordított a házaknak, s remegő orrcimpák-kal közeledett egy horpadáshoz. ösztöne nem csalta meg: egy ledől fa gyökerei közt víz buzgott elő a földből, s bugyborékolva gyűlt egy tavacskába, melynek partján sás zizegett. A tavacska békanyálas patakban folytatódott, de ez pár lépéssel távolabb nyomtalanul eltűnt az őserdő bozótjában. Tibeszó a forrás elé térdelt, s belemerítette arcát a vízbe. S aztán csak ivott, szünet nélkül.

Egy pillanatra átfutott az agyán: hátha mérges ez a víz? S hátha ez a víz volt az oka a falu pusztulásának? De nem bánta, semmit sem bánt, csak ivott, és csak akkor hagyta abba, amikor már egyetlen korty sem fért le a torkán.

HATODIK FEJEZET A KUTYA

Víztől csepegő képpel tántorgott tova Tibeszó, mind messzebb a halál falujától. Kezdetben a kovács nyomában haladt, de csakhamar letévedt róla. Cserében sikerült felfedeznie egy régi ösvényt, mely nehezen kivehető, cérnavékony csapássá fogyott az idők folyamán, s jórészt ezt is benőtte már a gaz.

Még egyszer visszanezett a halott falura. Az egyik rozzant háztető toronymagasan trónolt a többi fölött: Tibeszó alig-alig ismert rá. Pedig hát – s ezt soha nem feledheti – nem is oly régen még tehetetlenül hánykolódott, s kétségbeesve szűkölt alatta! Szent igaz, félelmetes hely volt...

Bár ami azt illeti, kísértettel nem találkozott benne.

Se melle, se nyaka nem vallotta kárát, hogy ott időzött... Mi több, kiszabadíthatta a lábát, és végül mégis talpra állt!

Volt-e félelmetesebb ennél a háznál? Volt. A kovács.

Nem azt mondta, hogy ő a leopárd?

Furcsa zörej szakította félbe gondolatait.

Csak nem a Nagyúr?

Görcsösen markolászta a hátához szorított dárdavéget, és aggodalmasan pillantott szerteszét.

Meglehet, éppen ebben a holt faluban tanyázik a leopárd.

Tibeszó megtorpant, majd hirtelen hátrafordult.

Fejét a földre horgasztva, farkát csüggedten lelógatva, sárgásbarna kutya sündörgött a nyomában. Tibeszó mozdulatára azonnal megállt. A fiú csodálkozva nézte. Hát ez meg honnan került elő? Csak nem valamelyik házból? Lehet, hogy már azóta követi?

Csettintett, de a kutya meg se rezzent. Csak állt, és csak bámulta szomorú szemével Tibeszót: várta, mikor megy tovább.

A fiúnak azonban sehogy sem volt ínyére, hogy egy ekkora kutya a nyomában bóklásszon. Úgy tett, mintha bele akarna rúgni, s dobbantott. De az eb nem ijedt meg. Csak állt konokul, mintha csak arra várna, mikor *mennek* már tovább ... Különösen viselkedett, az biztos.

Tibeszó hirtelen nekilódult. Aztán megint megtorpant s hátrapillantott: vele egy időben a kutya is lecövekelt. A világért sem jött volna közelebb!

Tibeszó elgondolkozva nézegette. Miféle kutya lehet?

Aztán eszébe ötlött, hátha mégis ez a kóbor eb volt a titokzatos élőlény, mely odaosont hozzá az éjjel, és megszaglásztta a lábát. Mindenesetre sokkal csúnyább és girhe-sebb volt, mint saját falujának kutyái, pedig hát azok sem igen dicsekedhetnek a szépségükkel. Ha annyira éhes, mint amilyennek látszik, hogyhogy nem harapta meg? Meg aztán hogy élhet egy holt faluban egy kutya?

Tibeszó nem értette a dolgot.

Még soha életében nem akadt össze kutyával, mely ilyen konokul követte volna. Újra és újra hátrafordult, hogy megbizonyosodjék felőle, sarkában maradt-e még. Ám ahogy múlt az idő, egyre jobban megnyugtatta, hogy a kutya mégiscsak követi: legalább nem érezte magát egyedül. Most utólag még sajnálta is, hogy belerúgott, hogy olyan goromba volt a szerencsétlen állathoz. A kutya bánatos pillantásokat vetett rá, és ami azt illeti, nem is tett neki semmi rosszat, csak megszaglásztta kicsit. S lám, hogy tartja a távolságot!

Talán abban reménykedik, hogy odavetnek neki valamit, gondolta Tibeszó.

Végül is nem állta meg, hogy ne kezdjen beszélni hozzá: – Eredj innét, te kutya, hiszen nincs nekem semmim!

Még nekem magamnak sincs ... De hogyha mégis volna va

lami enivalóm, akkor sem adhatnám oda, hiszen láthatod, össze van kötve a kezem!

Igaz is, ha netán enni akarna, neki is úgy kellene ennie, mint egy kutyának, hiszen még mindig rá van szíjazva a keze a hátára! A forrásból is úgy ivott, mint egy kutya ...

Az ösvény most csontszáraz síkságon vezetett át, melyet csak itt-ott tarkítottak fűcsomók. Körös-körül minden csupa szürkesség: a tájat vastag por borította. S a levegő valósággal szikrázott a rekkenő forráságban. De az ösvény – úgy látszik – mégis helyes irányba tartott. A távolban tevék hosszú sora tűnt fel.

Karaván!

Tibeszó, amennyire csak tudta, meggyorsította lépteit. De mielőtt alaposabban szemügyre vehette volna a vonuló állatokat, egy szálig mind eltűntek.

S ekkor újra eszébe jutottak a holt falu vízfordó asszonyai. Vajon úgy járt a tevékkel is, mint velük? Látta őket, noha nem is léteztek. Mindegy, gondolta, s tovább folytatta útját. Határtalan volt az öröme, mikor a keskeny ösvény végül is széles útba torkollott, s váratlanul friss lábnyomokat fedezett fel a porban.

Leguggolt, s megigézve meredt a lábnyomokra. Még meg is tapintotta őket a lábujjával. Nem lehet tévedés, ezek hamisítatlan, igazi lábnyomok! Nemrég emberek jártak erre!

A kutya is közelebb jött, s tisztos távolban leheveredett. Tibeszó úgy telepedett a földre, mint aki hosszabb tartózkodásra számít. Nos, gondolta, egy idő múlva csak erre vetődik valaki, és feltétlenül rábukkan... A biztonság kedvéért keresztbe feküdt az útra, nehogy elkerülhessék.

Nem sokkal ezután arra ébredt, hogy morog a kutya. Mióta a nyomába szegődött, első ízben hallatott hangot.

Három férfi állt a közelben. Le nem vették a szemüket Tibeszóról, s épp azon tanakodtak, hogy kerülhetett az útra, meg hogy vajon él-e még ...

– Élek hát – nyöszörögte Tibeszó, s nagyot pislantott.

Legszívesebben üvöltött volna örömeiben. Hát mégis rátaláltak!

Az idegenek mögött csapatnyi szamár – egész szamárkaraván – sorakozott. Az állatok kókadtan lógatták fejüket a tűző napfényben.

A férfiak közeledni akartak, de a kutya morgott, – hát nem mozdultak.

– Te mit csinálsz itt? – kérdezte most egyikük, aki legközelebb állt Tibeszóhoz.

– Azt hiszem, elaludtam – motyogta Tibeszó, s a hőség ellenére megborzongott. Ahogy megemelte a fejét, el is szé-

'dült.

– De hát hogy kerülsz ide? – A kérdező ezúttal párat előre lépett, de a kutya veszett ugatása mindjárt megállította. Közben az eb feltápáskodott: szőrét kimeresztette, pofáját föl húzta és vicsorgott. A férfi fölkapta a dárdáját, és megcélozta.

– Ne! – rikoltotta Tibeszó.

– Miért, talán a tied ez a dög? – gúnyolódott a férfi, de leengedte a lándzsát.

– A halott faluból való – bökte ki nagy nehezen Tibeszó. Maga sem tudta, miért állt a kutya pártjára.

– Azt mondd, a halott faluból? – hitetlenkedett az idegen. – Onnan jössz talán?

Tibeszó bólintott.

– Hát nem tudod, miféle hely az?

– Nem akartam én odamenni! – tiltakozott Tibeszó. – Nem tehetek róla, igazán. – A kérdés nagyon úgy hangzott, mintha a férfi valami bűnnel vádolná... Kereskedőnek látszott, s minden bizonnyal ő volt a karaván gazdája, mivel a többiek csak szótlanul figyelték kettejük társalgását.

– Ki vitt oda akkor? – kérdezte most a férfi, miközben levette szalmakalapját, s megvakarta a feje búbját. A kutya minden mozdulatát éber tekintettel kísérte.

– A kovács – felelte Tibeszó.

Csend támadt.

– Megkötözött, és erőszakkal odavitt – folytatta Tibe-b7ő, mert a többiek még akkor is hallgattak.

– Azt hiszem, te csak hazudsz – jelentette ki bizonytalanul a kereskedő.

– Hazudok? Hát ide nézz! – Azzal Tibeszó máris megfordult, s összebilincselte két kezét odamutatta az idegeneknek. A három férfi némán bámulta.

– De miért tette ezt veled? – tudakolta végül a kereskedő.

– El akart emészteni.

– A kovács?

– Igen. Az, amelyik ott lakik a Főnök falujában...

– Furcsa egy gyerek vagy te, hallod-e!

– Nem kötnétek ki a kezemet inkább?

A férfiak összedugták a fejüket. Tibeszónak egyetlen szót sem sikerült elkapnia.

– A kutyától nem tudunk odamenni – bökte ki végül egyikük.

Tibeszó buzgón feltápáskodott, s odatántorgott a csoporthoz. Aztán csak tartotta a hátát, hogy a férfiak levághassák csuklójáról a szíjat. De más történt: anélkül hogy akár hozzányúltak volna kötelékéhez, az idegenek fölkapták, s máris fent ült az egyik számaron, mely történetesen nem vitt terhet.

Visített, ahogy a torkán kifért, de hiába. Ám ekkor a kutya, melyre senki sem figyelt, vészes morgások közepette rátámadt az idegenekre, mégpedig oly vesztül, hogy dárdanyéllal is alig tudták visszakergetni. Ahhoz látnivalóan nemigen volt merszük, hogy agyonüssék – hallották, honnan való.

– Ez a kutya a szellemeké! – kiabálta Tibeszó. – És velem együtt nem csinált semmi rosszat!

– Majd kiderül – dörmögte a vezető.

– Le akarok szállni! Haza akarok menni!

Harag és kétségbeesés fojtogatta, és kis híján elsírta ma

gát. Nem csoda: az imént még megmentőiként üdvözölte a idegen férfiakat, s lám, csúful rászédtek!

– Ha megmondod az igazat, hazaengedünk – jelentette k a kereskedő, és vigyorgott. – Ne is próbálj bennünket félre vezetni! Hát persze, ide is azért hoztak, mert semmit se esi náltál... Miért akart megölni a kovács?

– Azért, mert...

Tibeszót nem sok tartotta vissza, hogy fölfedje a sebhc lyes láb titkát, és rendre beszámoljon az előzményekről, d> aztán mégsem beszélt. Jobbnak vélte, ha hallgat. Épp elé; baja volt idáig is átkozott titka miatt!

– Na – nógatta türelmetlenül a karaván gazdája. r> Csali úgy – nyöszörögte Tibeszó.

– És ezt el is higgyem neked? Velem akard elhitetni, hogy csak úgy, szórakozásból hozott ide a kovács, s tett< meg veled ezt a nagy utat? Talán még az egyik üres házbs is ő vitt, mi?

Tibeszó lehorgasztotta fejét, s hallgatott.

– Nekünk aztán igazán megmondhatod – biztatta e férfi.

Tibeszó tovább hallgatott.

– Ha megmondod az igazat, kioldjuk a kezedet – folytatta rábeszélőn a másik.

Tibeszó egy darabig habozott, de aztán annál görcsösebben szorította össze a szája szélét. Nem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy a férfi ismeri a kovácsot. Talán még cinkosok is! "

– Ha nem, hát nem! Legföljebb úgy jössz velünk, ahogy vagy, összebilincselte kézzel! – A férfi hangjából kiérződött, hogy erősen bosszankodik. – A te dolgod ...

– Csak nem gondolod komolyan, hogy magunkkal vigyük? – tudakolta kelletlenül a kereskedő egyik kísérője.

– Márpedig komolyan gondolom. Nincs más választásunk !

– Nem értem.

Pedig egyszerű. Ez a gyerek tud valamit a kovácsi-ól, mégpedig feltétlenül valami súlyos dolgot, különben az nem akarta volna elpusztítani. Egyébként is élő bizonyosság úrra, hogy a kovács már gyilkosságra vetemedett!

- Miért, csak nem akarsz följelenteni? – hökölt vissza a társa.
- Akkor végre megszabadulnánk tőle! A gyerek meg Biajd szépen tanúskodik ...
- Nem úgy fest, mint akinek nagy kedve van a tanúskodáshoz, arról nem is beszélve ... – A férfi látnivalóan nem túlságosan lelkesedett gazdája ötletéért.
- Ne félj, majd megjön hozzá a kedve! – bizonykodott a kereskedő.
- És arra nem gondolsz, hogy ránk is veszélyt hozhat?
- A gyerek? Ugyan, ne légy ostoba!

Tibeszó az ajkába harapott. A kilátás, hogy tanúként akarják szembesíteni a kováccsal, cseppet sem volt ínyére. Az idegen férfiak eszerint csakugyan ismerték a kovácsot, és az ő segítségével akarnak megszabadulni tőle. Márpedig ez éppoly kevésbé szolgált öröme, mint előző gondolata: hogy az idegenek a kovács cinkosai.' <

Legokosabb, ha hallgat.

A menet elindult, s az egyik szamar hátán kénytelenkellően Tibeszó is a karavánnal tartott. Kezét nem oldozták ki, még csak enivalóval sem kínálták. Csak vitték, vitték, mind messzebb a falujától... Ha hátratekintett, a messzi távolban ott kéklettek a hegyek.

- Mit báméskodsz? – förmedt rá a mögötte lépkedő kereskedő.
  - A hegyeket nézem – felelte Tibeszó.
  - Ne fájjon a fejed miattuk. Maradnak, ahol vannak. Tibeszó elkapta a tekintetét. ,
- A kutya hűségesen kullogott a nyomukban.

HETEDIK FEJEZET
LÁTOD EZT A KÉST?

Délután megállt a karaván.

Pihenő következett. Tibeszót levették a számárról. Any-nyira eltörődött, hogy már semmi nem érdekelt. Csak egyet szeretett volna: aludni.

De még lefeküdni se hagyták. A karaván gazdája, akit a többiek Magerszának szólítottak, és aki feltehetően nem is volt környékbeli, végre feloldotta a kötelékét, és odanyújtott neki egy darab kenyeret. Tibeszó két kézzel kapott az áhított étel után, és csak ekkor döbbsent rá, mennyire megnyomorította a szíjbilincs. Karját alig tudta emelni, keze reszketett, ujjai elgémberedtek. A kenyeret kis híján elejtette. Marokra kellett fognia, hogy a földre ne pottyanjon.

– Egyél hát! – biztatta Magersza.

Tibeszó engedelmesen beleharapott a kenyérbe. A szomjúságtól nem érezte az ízét. Először legszívesebben ivott volna, de nem volt már ereje hozzá, hogy inni kérjen. Így aztán csak keservesen rágcsálta a falatokat. Magába roskadva, közönyösen s tikkadtan ült, nem messze a többiektől.

A felnőttek egy hatalmas *solaia* árnyékába telepedtek, miután kipányválták a szamarakat. Néhány állat azonnal a földre hemperedett, a többi meg nekiállt, hogy lelelje az itt-ott mutatkozó kiaszott fűcsomókat.

– Már nem sok van hátra a városig – jegyezte meg az egyik hajtó.

Tibeszó hallotta, mit mond a férfi, de értelmét képtelen volt felfogni.

– A fickó cudarul néz ki – tette hozzá a másik, akit tártai Daraszónak szólítottak, s aki tele szájjal falt.

– Annál jobb – válaszolta Magersza.

– Hogyhogy?

– Kevésbé kelt feltűnést, ha nincsen megszízva, amikor beérünk a városba. Az emberek úgyis szeretik mindenbe beleütni az orrukat!

– S mi lesz, ha meghal közben?

– Ugyan már! Miért halna? – Nem látod, hogyan zabál? Kéig hamar magához tért a fickó. Az ő korában sokat kibír az ember ...

– Igen, de ha jobban lesz, még meg is szökhet tőlünk!

– Mit tehetsz ellene? – szólalt meg most a másik hajtó, aki szalmakalapját az arcára borítva heverészett a földön, 8 félig aludni látszott.

– Hogy mit? Hát ide figyelj! – csattant fel Magersza. Szétnyitotta felieghajtóját, és késére mutatott, mely a tokjába dugva az övének díszelgett.

A két férfi feszengett.

Tibeszó mit sem észlelt mindebből. Nyomorultul, magábaroskadva üldögélt a helyén.

– Na, kölyök, ébredj csak fel! – dörrent rá Magersza, és előhúzza a kését.

Tibeszó zavart tekintettel meredt rá. Aztán megpillantotta a jókora kést, s hirtelen rettentő melege lett. Lehet, hogy most meg kell halnia? Lehet, hogy most megöli ez az ember?

– Látod ezt a kést? – kérdezte Magersza, s a kését a gyerek orra alá tartotta. Szép, nagy kés volt: a nyelét szemrevaló faragás ékesítette.

Tibeszó még a száját is eltátotta, úgy bámulta a hatalmas kést, de hang csak nem jött ki a torkán.

– Adj egy kis vizet neki – tanácsolta most váratlanul a Bonkónak szólított számárhajcsár. – Biztos kiszáradt a torka útközben.

Daraszó az egyik batyu mélyéről előhalászott egy kobakot, és odanyújtotta Tibeszónak. Magersza közben tovább markolászta a kését.

Tibeszó úgy érezte magát, mint birka a vágóhídon, de azért jót húzott a kobakból. Az első korty cigányútra szaladt.

Daraszó nevetett. Nem vizet adott a gyerekeknek, hanem sört, mégpedig az erősebb fajtából. Tibeszó anyja mindenesetre ennél jóval gyengébbet szokott kotyvasztani.

Tibeszó addig nyelte az italt, amíg le nem rántották a kobakot a szájáról.

– Na, látod ezt? – kezdte újra Magersza, s a gyerek orra előtt villogtatta a kését.

– Látom – felelte engedelmesen Tibeszó. A részegítő ital kellemesen bizsergett a gyomrában, rettegetése azonban egyáltalán nem csökkent.

A kereskedő most odébb lépett, és apró jelet metszett az egyik fába.

– Látod ezt a jelet itt? – kérdezte.

– Látom – felelte Tibeszó. Magersza lassan távolodott a fától.

Tibeszó le nem vette a szemét róla. El nem tudta képzelni, mire készül. A két hajtó is feszülten leste a kereskedőt.

Miután elég messze távolodott a fától, Magersza villámgyorsan megfordult, s elhajította kését.

Mind a hárman összerezzenek.

A penge telibe találta az apró jelet, s remegve állt meg benne.

Halálos csend követte a mutatványt.

– Vedd tudomásul – szólalt meg egyszercsak Magersza –, hogy ugyanilyen jel van a hátadon is!

Tibeszó ösztönösen megfeszítette lapockáit, mintha valóban valami volna köztük.

– Ha nem azt csinálsz, amit mondok, vagy netán szök-

ni próbálsz, így vágom a hátadba a késemet! Ne félj, a helyét már kinéztem magamnak!

Tibeszó megborzongott. Már is a lapockái közt érezte a liideg pengét.

Magersza odasétált a fához, s kését kirántotta belőle.

– Engedelmes leszel hát?

– Az leszek – suttogta Tibeszó. Tisztában volt vele, hogy Magersza nem tréfál, s ha úgy hozza a sora, beváltja fenyegetését.

– És még mit mondtam? – faggatta tovább a kereskedő.

– Hogy az én hátamon is ugyanolyan jel van, mint az

ott – vágta rá Tibeszó, s a fára bökött. Egész testében i megett.

Magersza elégedetten vigyorgott

– Ha pedig azt kérdi tőled valaki, mi bajod, meg hogy; kerültél ide, csak annyit mondasz: lázad volt, és semmi sem emlékszel.

Tibeszó bólintott. Cudarul érezte magát.

– Tudod, milyen az, ha valakinek láza van?

– Tudom – suttogta Tibeszó. – * Hiszen csakugyan tudta!

– Akkor jó – bólintott Magersza. – És ehhez tartsd m gad, mert megbánod!

Tibeszó valami olyasmit motyogott, hogy igenis, azt te szi, amit mondanak neki... Magersza látnivalóan be is éi te ennyivel, és parancsot adott az indulásra. Tibeszó nem sokára megint a számaron ült, ezúttal azonban már nen volt megbilincselve.

Utolsó falatját még sikerült egy fücsomó mögé rejtenir A kutyának szánta, jóllehet még maga is szívesen bekébe lezte volna, de úgy érezte, nem hagyhatja koplalni szegén párát. Biztos volt benne, hogy az állat előbb-utóbb előjön s megtalálja a kenyeret, pedig most színét se látta sehoí Tibeszó nem értette, tulajdonképpen miért is követi ez ; kutya. Anyja bizonyára megszidná, ha tudná, hogy idegei állatra pazarolja saját ennivalóját. A kóbor eb közelségi azonban valahogy megnyugtatta: mégsem érezte maga! annyira elhagyatva, annyira egyedül.

A szamarak még jó darabig kocogtak a kiégett mezőse gen. Egyszer csak megszólalt Daraszó:

– Végre! Mindjárt beérünk. Tibeszó felkapta a fejét erre a szóra.

S lám, ismeretlen város tárult elébe. Ehhez foghatót méf soha életében nem látott! Tetői szinte vakítóan csillogtál, a napfényben.

És ahogy közelebb értek, meglepve fedezte fel, hogy

minden ház más színűre van mázolva: egyik fehér, másik 11 esaszín, de kék és zöld is akadt. Soha ennyi színt, soha ekkora tarkaságot!

Nem egy ház homlokzatát karcsú oszlopok ékesítették. A tetősátor alatt öregek és ifjak üldögéltek, gyerekek játszadoztak és fogócskáztak. Az utcán nyüzsgött a rengeteg bika, kutya, szamár és ember! A járókelőknek látnivalóan ■ietős volt a dolguk, mert türelmetlenül kerülgették egymást.

A város közepén hatalmas, négyszögletű tér uralkodott.

Tibeszót lenyűgözte a sok újdonság látványa. Egész faluja elért volna ezen az óriási téren. Itt volt hát a nagy piac, amelyről annyit hallott!

A szamárcaraván átvágott a téren, s az egyik ház előtt megállt.

Tibeszó zajtalanul lecsúszott a számárról, de még e rövid Idő alatt sem feledkezett meg róla, hogy a pazar látványban tovább ne gyönyörködjék. Magersza máris ott állt a ház kapuja előtt, és sokatmondó pillantást vetett a fiúra.

Tibeszó nyomban fölfogta, mit jelent ez a pillantás: lépésnyire sem szabad távoznia a háztól. Ahelyett hogy nyaka közé szedte volna a lábát, egyenest a kapu felé indult. Átugrotta a keskeny árkot, amelyben még ott kavargott a beleöntött szennyvíz, s a hátát a ház falának támasztva, a földre ereszkedett.

Itt ült, míg nagy sokára érte nem jött Magersza egyik hajtója, aki aztán bevezette az épületbe. Tibeszó alig merte átlépni a küszöböt. A ház belseje csak fokozta meglepetését. A négyszögletű szoba döngölt agyagpadlóját frissen vágott fű borította, és magas mennyezetét finoman elsimított, világosbarna agyagfalak tartották.

Lapos deszkaládák sorakoztak a falak mentén. A hosz-b/.ú faasztal, mely üres poharakkal volt megpakolva, az ajtótól a szoba sarkáig ért. Mögötte pad, előtte tömör fából faragott, kilyuggatott mintával díszített támlás székek.

Tibeszó nem tudta, hogyan viselkedjék, így aztán jobbnak vélte, ha az ajtóban marad.

A ládák egyik-másikán növendék leányok és fiatal asszonyok üldögéltek, az asztalnál pedig ott terpeszkedett h. gényei a szamárcaravános kereskedő – méhsört ittál. A szoba másik ajtaja folyosóra vezetett, melyből valószínűleg a ház egyéb helyiségei nyíltak. Végében kerítés körülvett apró udvart fedezett fel Tibeszó. Az udvaron ki-ki egy fehér kakas kapirgált.

Miután szeme hozzá szokott a félhomályhoz, két kecske pillantott meg a szoba egyik sarkában. A földre szórt szalmán heverésztek. Tibeszó akkor figyelt fel rájuk, amikor mozgolódni kezdtek.

A hátsó ajtón egy asszony lépett be a szobába, majd kő tényéből több tucat tojást rakott ki egy asztalkendőre. Tibeszót egyelőre senki sem méltatta figyelemre, csupán a folyosóról bámult rá egy pár gyerek.

Óvatosan lekuporodott a kecskék mellé. Csodálatosképp ismerősnek tűnt neki ez a ház, melyben – s erre esküdött mert volna – soha meg nem fordult még.

A háznak az a fala, amely a térre nézett, világoskék volt festve. A szoba agyagszínű falait ezzel szemben mázólatlanul hagyták. Tibeszó hosszan elnézte a szinte tükör simára eldolgozott tapasztást: ilyen valódi mesterművel faluja egyetlen otthona sem dicsekedhetett.

Aztán egyszerre csak rájött, honnan ez a meglepő érzés. Hát persze! A holt falu! A ház, melybe a kovács vitte!

Hát persze hogy arra hasonlított! Csupán az a különbség, hogy ez itt nem akar összerogyni, s a teteje sem csup. lyuk.

Vigyázva kinyúlt, s megtapogatta az agyagpadlót. Törel volt belekeverve az anyagába.

– Éppen ekkor tekintett rá az asztal mellől Magersza Mintha csak megégette volna, olyan gyorsan rántotta vissza a kezét Tibeszó. A kereskedő meg elmosolyodott. A fii

ettől kezdve mozdulni sem mert, csak amikor az asszony odalépett hozzá, s egy lapos tálat elibe tartva, megkínálta l>atogatott kukoricával.

A tűzhely is jóval tekintélyesebb volt, mint odahaza. Náluk csupán egy kerek lyukból állott, melyet az agyagpadlóba mélyesztettek. Ezt ellenben meglehetősen magas agyagköpeny borította, az izzó parázson pedig vas háromláb állt, melyen fehér fémből kalapált serpenyő melegedett. Az asszony a serpenyőt meg a vas háromlábát kiemelte és félreállította, majd egyenest a parázs fölé tartva egy gömbölyű hasú vasedényt, új adag morzsolt kukoricát zúdított beléje. Maga alá húzva egy széket, letelepedett, s kezével elkezdte kavargatni a kukoricát.

Közben Magersza megkérdezte, hol húzhatná meg magát éjszakára a fiú. Az asszony meglehetősen ingerülten csupán annyit mondott, hogy Magersza vegye csak a gyereket szépen magához, neki nincs helye.

– Nem ágyat kértem! – mordult fel erre a kereskedő, s pénzt csúsztatott az egyik pohár alá.

Az asszony rásandított, majd elgondolkodott. Magersza megunt az asszony hallgatását.

– Nincs itt egy kamra, amit be lehet zárni? – kérdezte.

– Hogyne volna – hangzott a felelet.

– Hát akkor? Kis szénát neki, és aztán be a kamrába! Majd berendezkedik. – Magersza a lábával arrébb lökte a padlóra hintett füvet. – Csak el ne felejtse rázárni az ajtót!

Az asszony szemmel láthatóan rögtön bele is egyezett mindenbe: a pohár alá dugott pénz megtette a magáét. Tibeszó karjára kapott egy nyaláb szénát, és az asszony nyomában kivonult a szűk kis udvarra, melynek egyik sarkában meg is pillantotta a kamrát.

Az asszony fölemelte a kallantyút, s kinyitotta az ajtót. Tibeszó belökte a kamrába a szénát – a tyúkok éktelen csatarászással fogadták az eseményt –, s – éppen utána

akart mászni, amikor Daraszó nem túl durván, de azért elég keményen megragadta hátulról.

– Ne siess már annyira! – dünnyögte. – Szeretnék még holnap reggel is itt találni.

Azzal ügyesen hátrakötve a kezét, betuszkolta Tibeszót a vaksötét kamrába, és rácsukta az ajtót, majd a kallantyút is a helyére illesztette.

Tibeszót csupa vadul csapkodó szárny vette körül egyszeriben. Térden csúszva próbált fekvőhelyet lelni magának. Hátrakötött kézzel ez persze eléggé nehezen ment. De aztán mégiscsak sikerült az egyik sarokba taszigálnia a szénáját, ahol már korábról ott púposodott egy kisebb halom.

Leheveredett. Ekkor eszmélt rá, hogy egyenest a tyúkok fészkére feküdt. Válla egy tojásnak koccant. Csak nem törte össze?

Elfogta a dac. Hasra hemperedett, s beleharapott a tojásba. Azzal persze nemigen számoltak rabtartói, hogy hátrakötött kézzel is rálel a tojásokra, és sorra kiissza őket. Mohón szürcsölte fel a ragacsos masszát, majd óvatosan kotorászni kezdett a lábával, hátha talál többet is>

Szerencséje volt: az asszony sem láthatott valami jól a sötét ólban.

Egymás után törte fel s habzsolta be a friss tojásokat. Miután alaposan meggyőződött felőle, hogy egy darab sem maradt, a tojáshéjat a fal tövébe rugdalta» és addig ugrált rajta, míg bele nem taposta a földre. Művére, hogy végleg eltüntesse a nyomokat, szénát meg trágyát kotort. Aztán újra lefeküdt, arcát beletörölte a szénába, és elégedetten kinyújtózott.

Hajnalban, alig kelt fel a nap, kieresztették az ólból a tyúkokat, Tibeszót meg bevezették a házba. A többiek ekkorra már megették a kásájukat, és induláshoz készülődtek.

Magersza ráparancsolt az asszonyra, hogy tartsa a házban a fiút. Utoljára odaszólt az ajtóból Tibeszónak:

– Emlékszel, miben maradtunk, igaz?

Tibeszó bólintott. Az asszony ezalatt leoldotta a kezéről a szíjat.

– Ügy vigyázz rá, hogy nem állsz meg előttem, ha estére nyoma vész! – tette hozzá újra az asszonyhoz fordulva a kereskedő, miközben éles tekintetet vetett rá. Azzal kiballagott.

– Miért tart tőle annyira, hogy megszökhetsz? – kíváncsiskodott az asszony, miután a férfiak végleg elvonultak.

– Nem tudom – motyogta Tibeszó.

– De hát mi a szándéka veled?

– Nem tudom – hajtogatta Tibeszó, s nagyon nem bánta volna, ha az asszony abbahagyná a faggatózást.

– Valamit azért csak tudsz! És mondd csak, hol szedett fel? Elrabolt valahonnét?

– Az úton talált...

– Miféle úton? Tibeszó megmondta.

– És hogy kerültél oda?

– Nem tudom. Beteg voltam... Lázam is volt, és csak ott feküdtem.

– Hazudsz, kölyök!

Az asszony meglóbálta a szíjat, melyet az imént oldott le Tibeszó csuklójáról, mintha mindjárt rá akarna vele csapni. De Tibeszónak szeme se rebbent. A kereskedő késétől mégiscsak jobban rettegett, mint ettől a vacak szíjtól!

– Tudod te azt jól – lármázott az asszony dühösen –, hogyan kerültél oda, mint ahogy azt is tudod, hová való vagy, és hogy hívnak!

– Nem emlékszem semmire – makacsolta meg magát Tibeszó.

– Na jól van, nem is érdekel... Nesze, itt van a kásád. Egyél!

Az asszonynak azonban látnivalóan nem fért a dolog a fejébe.

– Sokba fog az neki kerülni, hogy itt lábatlankodsz nekem egész nap, hozzá éppen vásár idején – morogta, miközben Tibeszó jóízűen kanalazta a kását, összehasonlíthatatlanul jobban érezte magát, mint előző nap.

Odakint lassan megtelt a hatalmas vásártér. Tibeszó mindenáron szeretett volna az ajtó elé ülni, hogy a nyüzsgést láthassa. Ám az asszonyt annyira megfélemlítették Magersza fenyegető szavai, hogy nem engedte. Se kérés, se könyörgés nem használt.

Tibeszó végül is elébe tartotta a két kezét.

– Légy szíves, köss meg akkor!

Esze ágában sem volt, hogy elináljon. De mindenképp látni akarta, mi történik odakint.

Az asszony fogta a szíjat, de ahelyett, hogy kezére hurkolta volna Tibeszónak, átvette a jobb lábán, végét pedig az egyik láda füléhez csomózta.

Aztán csak ült Tibeszó, s tágra nyílt szemmel leste a tömeget, mely egyre csak gyarapodott.

NYOLCADIK FEJEZET

kocsmai találkozás

Életében nem látott ekkora tömeget Tibeszó! Ember ember hátán tolongott a hatalmas vásártéren. Meglehet, a földkerekség valamennyi népe itt adott egymásnak találkozt. Tibeszó nem is álmodta, hogy ennyi ember él a világon.

Felfedezését lelkenedezve közölte az asszonnyal, de az csak nevette, mintha ostobaságot mondott volna. Ám meg Is enyhült, és végre megengedte, hogy Tibeszó egészen az ajtóhoz húzza a ládát, melyhez szíja volt kötve, hadd lásson minél többet abból, ami a házak között játszódik.

Csakugyan úgy látszott, mintha a város többi háza eltűnt volna a föld színéről! Pedig hát előző nap Tibeszó saját szemével látta őket. Vajon hová lehettek?

– Eltakarják őket a tér házai – magyarázta az asszony, nki közben fáradhatatlanul font. Jobb kezével az orsót forgatta, baljával pedig a gyapotot szedegélte egy kosárból. Serény mozdulatai falujának asszonyait idézték Tibeszó lelki szeme elé. Épp így fontak azok is.

Ezért aztán nem is nagyon figyelt rá. Annál jobban lekötötte érdeklődését, ami a vásártéren zajlott. Csak a fonál surrogása jelezte, hogy az asszony szorgalmasan dolgozik. Valahányszor újabb adag gyapotot rántott elő, halk reccsenés hallatszott.

Nagy néha mégis találkozott a tekintetük. Az asszony le nem vette a szemét róla. Mihelyt megmoccant, már őt figyelte. A lábát sem nyújthatta ki anélkül, hogy őrzője észre ne vette volna.

A fonott kosár anyjának köcsögtartóira emlékeztette.

Látnivalóan ugyanúgy s ugyanabból az anyagból is készült. Maga elé képzelte anyját, amint a házukban ül, s az árral éppen kilyukasztja a szárat, melyet a fogával tart.

Meg sem tudná mondani, hány nyalábbal vitt haza a mezőről ebből a fűfajtából. Pontosan tudta, merrefelé, nőnek a legerősebb, leghosszabb szálak. S lám, mióta otthonról elszökött, sehol nem találkozott ezzel a fűvel! Meglehet, nem is terem meg a síkságon...

Hirtelen úgy elfogta a honvágy, hogy valósággal belebetegedett. Pedig csak annyi történt, hogy véletlenül meglátta a hegyi fű szalmájából fonott kosarat az asszony lábánál.

Férfiak és asszonyok haladtak el közben az ajtó előtt: főleg az utóbbiak feltűnően szépen voltak öltözve. Cseppet sem hasonlítottak a falujabeli nőkre, akik mindössze valamilyen barna kendőt tekertek meztelen derekuk köré, s csupán egy nyers, bár gyöngyökkel díszített állatbőrt ve- tettek a hátukra. Szó se róla, azért itt is akadtak, akik hasonlóképp öltöztek, ezeket azonban figyelemre sem méltatta Tibeszó. Annál jobban csodálta a szegett szélű, fehér vagy éppen tarka mintás, bő ruhájukban páváskodó asszonyokat. S milyen nagyszerűen suhogtak ezek a ruhák, miközben viselőik sietősen tovalépkedtek!

Váltig nyújtogatta a nyakát, hogy kivehesse, mit árulnak a földre terített gyékényszőnyegeken a hosszú sorokban egymás mellett guggoló kereskedők. Csakhogy a tolongó vásáros nép újra meg újra elfogta előle a kilátást. Csupán sejteni lehetett, miféle ritka holmik között turkálnak. Ha most odafuthatna, s elvegyülhetne köztük, és velük együtt válogathatna a tengernyi drágaságban! Minden bi-* zonytal találna olyasmit, aminek otthon a hírért sem hallották.

Ám rögtön elment a kedve az egészszől, mihelyt eszébe jutott, mit kapna a szökésért. Magersza előbb-utóbb fülön csípné, bárhova bújna, s kése aztán már magától is meg

lelné ama bizonyos láthatatlan célpontot a lapockái között. Pengéje egyenest belefúródna a testébe, aztán már csak a gazdagon díszített nyél állna ki az ingéből. Valósággal égette a jel a lapockái között! Nemhogy elfutni nem merészelt, de moccanni sem. Hogyisne! Még azt hinné ez az asszony, a szíjat feszegeti vagy sodorgatja. Márpedig ha csak gyanít is ilyesmit, minden bizonynal rögtön hívja Margerszát, hiszen legalább annyira retteg tőle, mint maga Tibeszó !

Mégis unos-untalan csak az járt a fejében, milyen nagyszerű lenne szabadon kószálni a vásárban... A tér szélén egy sereg öszvér, málhásló, szamár álldogált. Néhányuk annak rendje és módja szerint ki volt pályvázva – a házak oszlopai meg más cölöpök szolgáltak erre a célra –, legtöbbszörre azonban csak gyerekek vigyáztak, akik főleg arra ügyeltek, nehogy a vásárolók közé szabaduljanak az állatok. Mennyit mesélhetnének neki ezek a gyerekek a városi életről, e különös nagyváros csodáiról! Annál jobban meglepte, hogy a gyerkőcök látnivalóan óvakodtak a háznak akár csak a közelébe kerülni, őt magát pedig gyanakvó pillantásokkal méregették. Vajon mi okból? Hiszen 5 nem tett nekik semmi rosszat!

Késő délelőtt két férfi jött a házba.

Egyenest az asztalhoz telepedtek. Miután nagy kényelmesen elterpeszkedtek a padon, olyan hangon követeltek mézsört, mintha otthon volnának, és az asszonynak parancsolgathatnának. Tibeszó közben rájött, hogy a ház nem annyira lakóépület, mint inkább afféle vendéglő, amelyben mézsört mérnek. Nem csoda, hogy az idegen fiatal emberek furcsállva nézegették. De hát végtére is nem ő tehet róla, "hogy itt van.

Ilyesmiken töprengett, amikor a tér egyik sarkában fura csoportosulás támadt. Csupa férfi szaladt hirtelen össze, ami már magába véve feltűnt. Fiatalok és vének, jó nad

rágós és ágrólszakadt külsejű férfiemberek egyaránt voltak köztük, s ráadásul egyre újabbak tódultak a helyszínre.

Tibeszó izgatottan találgatta, mi történhetett.

Először arra gondolt, hogy verekedés támadt, s a többiek lába előtt a földön két férfi birkózik. De aztán a tömeg kellős közepén a magasba lendítettek egy hosszú karót, a hegyén állatbőr fityegett. Ugyanakkor valaki nagy hangon hadarva elkezdett kiabálni. Égre-földre esküdözve dicsérte a karóra tűzött bőrt, sőt azt sem mulasztotta el, hogy egykori viselőjének, a néhai tehénnek jelesebbnél jelesebb érdemeit méltassa. Néhány pillanat múlva a karó lehanyatlott, hogy aztán újabb állatbőrt hintáztasson a tömeg feje fölött.

Tibeszó elégedetten bólintott. Bőrárverés. Már hallott ilyesmiről. A kereskedő egekig dicsérte az áruját, majd nyomban eladja a legtöbbet ígérőnek. A bőrök egyre-másra tűntek fel az égnek meredő karón, hogy aztán újra eltűnjenek. A kereskedő gurgulázva magasztalta áruja minőségét, miközben egy-egy vaskos tréfát is megeresztett, amit a bámészkodók éktelen hahotával nyugtáztak. Tibeszó csak tátotta a száját, mennyi bőrt varázsol elő szinte percek alatt az ügyes árus! ' /j

Odahaza nemigen akadt senkinek sem eladni való állatbőre. Ami volt, kellett derékaljnak vagy más célra. A város persze, más: itt minden nagyobb, itt mindent más mértékkel kell mérni. A városiaknak látni valóan többjük van: több ruhájuk, több berendezési tárgyuk, s több pénzük. Miért épp állatbőrben ne dúskálnának?

A kikiáltó hangja még egy ideig fel-felharsant, bár most már alig értett belőle valamit Tibeszó. Túl nagy lett a tolongás s ezzel együtt a lárma az élelmes árus körül. A nyüzsgés a végtelenségig fokozódott, de azzal egyszersmind vége is lett... Az árus kezében a karóval utat tört a tömegen, s egyenest a vendéglő felé tartott.

Tagbaszakadt, erős testalkatú férfiember volt a karó

gazdája. Tagjain mutatós ruha feszült, fején új trópusi si-Bak díszelgett. Vidáman hadarászott, miközben elégedetten törülgette kézfejevel a verejtéket megizzadt homlokáról. Láthatóan meg volt elégedve a haszonhal. A karót a ház falához támasztotta, majd az ajtóhoz indult. Tibeszó csaknem kővé meredt láttára. • A trópusi sisak alól a kovács arca bámult rá!

A kovács árulta tehát a rengeteg bőrt. A kovács bökdöste hát az égre a hosszú karót, amely most óriási dárdának tűnt Tibeszó szemében. Csak el innét mielőbb! Csak felugrani s elfutni!

Bizonyára meg is tette volna, ha nem lett volna kikötve a ládához. Így aztán, egyebet nem tehetvén, tenyerébe temette az arcát, hogy a kovács legalább meg ne ismerje: Az meg már jött is befelé, s csodálkozó pillantást vetett a ládán kuporgó fiúra, de mert Tibeszó lesunyta a fejét, arcába nem láthatott.

A kovács a padra zötytyent, a két fiatalember mellé, és mézsört rendelt, majd ugratni kezdte az asszonyt, miféle újmódi házörzöt tart, s hogy például a falujában kifizetődik-e ennek a különös fajtának a tartása.

Az asszony nem válaszolt a csipkelődésre, csak némán hozta az italt.

– És nem harap? – kérdezte a kovács.

– Nem – mondta az asszony.

– Akkor minek tartjátok?

– Semminek!

Az elutasító válasz olaj volt a tűzre: a kovács most lett kíváncsi igazán. Odafordult a megkötözött fiúhoz, aki továbbra is megpróbálta elrejtetni az arcát, és ráparancsolt:

– Állj fel!

Tibeszó úgy tett, mintha nem hozzá szóltak volna.

– Nem hallottad, mit mondtam? Az asszony ingerülten tiltakozott:

– Hagyd békén!

A kovács azonban nem zavartatta magát. Tibeszó elé lépett, és vállon ragadta. Pár pillanatig farkasszemet néztek* majd Tibeszó ösztönös mozdulattal kapta az arca elé a karját. Remegve várta, hogy a kovács megüsse.

De a kovács nem ütött.

Holtra vált ábrázattal meredt a fiúra, mint valami kísértetre. Ám hamar összeszedte magát, s arcszíne is visszatért.'

– Aha! – dünnyögte, és sokatmondóan elhúzta a száját.'

– Miért, talán ismered ezt a fiút? – kérdezte rosszat sejtve az asszony.

" – Hogy ismerem-e?! – A kovács valósággal bömbölt. » Hogyne ismerném, mikor az unokám! A lányom fia!

– Biztos vagy benne? – hitetlenkedett az asszony. A kovács szinte megpördült a tengelye körül.

– Négy napja szökött meg hazulról!

Tibeszó rögtön megértette, mire megy ki a játék. A kovács a legelső alkalommal el fogja pusztítani, ha elviheti magával!

– S aztán miért szökött meg? – tudakolta az asszony. A kovács vállat vont.

– Miért szoktak megszökni az ebadta kölykei? – morogta, mintegy azt a benyomást keltve, hogy az efféle csavargásban nincs semmi rendkívüli, a kamaszok minden ok nélkül egyszerűen elszökdösnek hazulról. – Lusták, ennyi az egész! Nem fűlik a foguk a munkához!

Az asszony nem vitatkozott tovább, de Tibeszó világosan érezte, hogy egy szavát sem hiszi a kovácsnak. Gyerekei közben visítózni kezdtek az udvaron, mire rögtön kisietett közéjük.

Az asztalnál ülő férfiak még csak nem is sejtették, mi történik odakint, Tibeszó viszont a hátsó ajtón kilátott az udvarra.

Az asszony ölébe kapta a legkisebb gyereket, s hogy megnyugtassa, ringatni kezdte, közben pedig kemény szavakkal szidta a nagyobbacska fiút. Aztán egy pillanatra

abbahagyva a korholást, óvatosan lehajolt, s néhány szót súgott a gyerek fülébe. Majd karján a kicsivel, újra bejött, mire a másik gyerek kapta magát, és elszelelt.

Tibeszó gyanította, hová tűnt. S nem is volt túlságosan meglepve, amikor nemsokára megjelent a küszöbön Magersza s két legénye.

A helyiség valósággal elsötétült, ahogy megálltak az ajtóban, és kérdőn néztek körül. Tekintetük megakadt a kovácson.

– Ez itten azt állítja, hogy a gyerek az unokája – szólalt meg most az asszony.

– Mi a fene! – gúnyolódott Magersza. – Ez aztán csakugyan érdekes! Lehet, hogy az apósom ez az ember? A gyerek ugyanis az én fiam!

A két sörívó a fülét hegyezte. Valami lógott a levegőben, nem vitás.

A kovács kitört:

– Hazudsz!

– Csak úgy, mint te! – vágta rá Magersza..

Az asszony a hátsó ajtóhoz húzódott, s féltőn vonta magához a karonülőt.

– Márpedig ha én azt mondom, hogy a gyerek a lányom fia, akkor ez úgy is van! – mennydörögte a kovács. – Es ha én haza akarom vinni, akkor haza is viszem, igenis!

– Bizonyos vagy ebben? – kérdezte Magersza.

– Hogyhogy? Mit jelentsen ez?

– Csak azt, hogy el akarod tenni láb alól!

– Vigyázz, hogy miket beszélsz! – A kovács hatalmas marka ökölbe szorult az asztal lapján.

– Mered tagadni, hogy a halott városba hurcoltad ezt a fiút?

– Erről én mit sem tudok!

– Gondolkozzál csak...

– Ugyan már! Aztán mi a fenének tettem volna, he? – ' A kovács tanácsstalanságot mímelve bámult a két vendégre.

– Mert talán tud valamit...
– Igen? Például mi a fenéről? r- Például rólad!
– őszintén kíváncsi vagyok, mit tudhat rólam! Engem mindenki tisztességes embernek ismer, olyan embernek, aki a légynek sem. árt. – A világ legszelídebb hangján folytatta: – Igenis, az unokám ez a fiú. És mert megszökött, meg is fogja kapni a magáét! Micsoda dolog az, csavarogni és rágalmat szórni a nagyapjára!

Magersza gúnyosan felkacagott.

– Na, majd meglátjuk, elhiszi-e neked ezt a bíró!

– Miféle bíró? – A kovács felpattant.

– Aki ott ítélkezik a bíróságon. A gyerek lesz a tanúnk! Arra meg mérget vehetsz, hogy a bfró előbb-utóbb kiszedi belőle, amit tud!

A kovács elkomorodott.

– Hiábavaló erőlködés! – sziszegte. – A gyerek nem tud semmit!

– Azt se, hogy honnan szerezted ezt a sok gyönyörű bőrt?

Tibeszó rémülten rezzent össze. A kovács szinte fölnyársalta a tekintetével. Honnan tudhatta ezeket Magersza? Hiszen ő semmit sem mondott neki! Mindegy, a kovács így is, úgy is elteszi láb alól. összehúzta magát, amennyire csak tudta.

A kovács dühös mozdulattal taszította arrébb az asztalt: a poharak felborultak, és legurultak a földre.

– Te, én ...! Én mindjárt...!

S egyenest neki Tibeszónak, aki most felpattant, és menekülni próbált.

Hiába, a szíj visszarántotta.

– Átkozott, hazug kölyök! – bömbölte a kovács, és szájon vágta Tibeszót. – Na, majd én megmutatom neked, hogy mi jár annak, aki csavarog, és másokat piszkol!

– Semmit se mondtam! – visította Tibeszó, aki e pillá

natban az ellenkező oldalról kapott egy jókora ütést, s ha-nyatt-homlok átbukott a nehéz ládán. S aztán ott maradt elterülve.

Pillanat alatt kitört a verekedés. Karok-lábak emelkedtek, székek röpködtek, szitokeső és veszett ordítózás töltötte be a helyiséget. Magersza s két embere rávetette magát a kovácsra. A négy férfi egymásba gabalyodva hem-pergőzött a padlón.

A kovács derekasan állta a rohamot.

A két sörívő közben a pádra ugrott: így próbáltak mielőbb a szabadba jutni. Csakhogy a pad felborult, és mindketten a kupac kellős közepébe zuhantak.

Tibeszó még csak annyit látott, hogy az asszony – maga előtt taszigálva a gyerekeit – nyomtalanul eltűnik a hátsó ajtóban. Már csak azzal törődött, hogy mielőbb megszabaduljon bilincseitől. Remegő kézzel sodorta le a szíjat a lábáról, majd kiódalgott.

A csetepaté zajára, amely már a vásártér minden sarkában hallható volt, mindjárt összefutott néhány kíváncsi. Lerítt a képükről, mennyire örülnek a verekedésnek.

Tibeszó nem mert futni. Csak felhívta volna magára a figyelmet.

Besündörgött az első házba, s vizet kért.

KILENCEDIK FEJEZET
TIBESZÓ NEVET CSERÉL

A házban gomolygott a füst.

Tibeszó belépett, de rögtön meg is bánta, hogy épp ezt a házat választotta. Csakhogy arra már nem volt idő, hogy különb menedéket keressen. A füsttől úgy próbált szabadulni, hogy lehorgonyzott az ajtónál – az enyhe huzat legalább némi levegőhöz juttatta.

A ház lakói minden bizonnyal nyers fával tüzeltek.

Tibeszó kíváncsian tekintett körül.

A gomolygó füstben töpörödött öregasszony hasalt, aki fejével szinte a padlót verve, a parazsat fújdogálta. Annyira el volt merülve munkájában, hogy észre sem vette a belépőt.

Tibeszó illedelmesen köhintett.

A vénasszony akkorákat fújt, hogy a füst valósággal ide-oda gomolygott a padló fölött. A füst, a hamu meg a padlóról fölkavart por ugyancsak gyötörhette, mivel időnként heves köhögés rázta. Tibeszó már kezdte remélni, hogy végre abbahagyja a fújdogálást, ám csupán megtörölte a szemét, és tovább szorgoskodott.

Tibeszó a fülét hegyezte. A kocsmai botrány zaja ide is behatolt, így aztán jobbnak vélté, ha a nyitott ajtóból a fal mellé húzódik, nehogy kintről meglássák. A szomszéd házban ezalatt szünet nélkül dobálták s törték-zúzták a berendezést a verekedők – jajgatásuk és veszett szitkozódásuk tisztán behallatszott. Végre-valahára tüzet fogott a nyers fa, s az öregasszony nyögve feltápászkodott.

Odakint valóságos népvándorlás kezdődött: egyre többen gyűltek a kocsmá elé.

Tibeszó köszönt, és udvariasan vizet kért az asszonytól. Az előbb felitatta keze fejével a könnyeit, majd csodálkozva pillantott az idegen fiúra.

– Kaphatok egy korty vizet? – ismételte meg most már kissé hangosabban kérését Tibeszó.

A vénasszony nyilván nagyot hallott. Nem csoda, hogy a azomszéd ház botránya elkerülte a figyelmét.

– Te nem vagy idevalósi – szólalt meg, s alaposan szemügyre vette Tibeszót. – A hegyekből jössz, igaz?

Tibeszó bólintott. Hirtelenjében nem tudta eldönteni, ismételje-e meg harmadszor is a kívánságát.

– Mert én is odavaló vagyok – tette hozzá az öregasszony.

Tibeszó rápillantott.

– Bizony, odafent pásztorkodtam én a testvérbátyámmal – folytatta az öregasszony.

Tibeszó az asszony ráncos arcán nyugtatta tekintetét, és megállapította magában, hogy az bizony jó régen lehetett.

– Inni szeretnék – bökte ki végül.

Az öregasszony a hátsó falhoz botorkált, melynek tövében az agyagpadlóba vájt mélyedésbe süllyesztve sötétlett a jókora vizeskorsó, majd fölkapott mellőle egy megfeketedett konzervdobozt, és a korsóba merítette.

Aztán csak mesélt: apjáról, szülőfalujáról... A falut Tibeszó is ismerte, anyja ott is árult sót és babot a piacon.

– Gammadónak hívják a bátyámat... Az én nevem Szaffaj.

Tibeszó már hallott Gammadóról, sőt egyik unokáját személyesen ismerte. Abdalla volt a neve a fiúnak.

– Téged hogy hívnak? – kérdezte most az öregasszony, és odanyújtotta a konzervdobozt.

– Abdallának – felelte Tibeszó, s inni kezdett. Az asszony gyanakodva mustrálta.

– Ki az apád?

Tibeszónak már a nyelve hegyén volt, hogy apja pár évvel ezelőtt meghalt, de meggondolta magát. Meglehet, a vénasszony ismeri anyját vagy nagyanyját is, márpedig ebből csak bonyodalom származhat. Hiszen már megmondta, hogy Abdallának hívják! Annyit pedig az öregasszony is tudhat, hogy Sabinának – így hívták ugyanis özvegy anyját – nincsen Abdalla nevű gyereke, s mindjárt fölön fogná a hazudozásért! Fejében vadul kergették egymást a gondolatok. Abdallának Bedaszó volt az apja: mi lenne, ha elhítené a vénasszonnyal, hogy rokonok? Legalább addig meghúzhatná magát az öregasszony házában, míg el nem múlik feje felől a veszély!

– Bedaszó az apám – bökte ki végül.

Valósággal kiverte a verejték, ahogy az öregasszony ránézett. Vajon észrevette-e, hogy lódított?

Az asszony azonban nem szólt semmit. Csak bámult maga elé, mintha a fejét törné valamin Majd nagyot kiáltott:

– Szokiné!

Tibeszó felugrott. Mit akar a vénasszony? És kit hív? Talán rájött, hogy ő a vendéglőben volt?

– Szokiné! Szokiné! – kiáltozott az asszony, de egyelőre senki sem felelt a hívásra. Tibeszó egyre nyugtalanabb lett. Mit csináljon? Hová bújhatna? A térre nem mehet ki, nem futhat el – éppen most!

Ebben a pillanatban vékonyka gyereklány ténfergett be az ajtón. Nem sokkal volt kisebb, mint Tibeszó. Durcás képéről lerítt, hogy ugyancsak rosszkor hívták, s látnivalóan annak sem igeTi örül, hogy segítenie kell az öregasszonynak.

Ám alig lépte át a küszöböt, szinte sóbálvánnyá vált, hogy megpillantotta az ismeretlen fiút.

– Tudod-e ki van itt? Abdalla! – újságolta az öregasszony, s babkávét potyogtatott egy serpenyőbe, melyet aztán rögtön a tűzre állított.

Szokiné zavartan hallgatott. Látszott rajta, nem tudja, kicsoda Abdalla. Szaffaj kénytelen volt megmagyarázni.

– Egymást ölik a vendéglőben! – lelkendezett Szokiné. A szeme csillogott, s alig figyelt az öregasszony magyarázá-
z. ilára.

– Ki nem fér megint a bőrébe? – háborgott Szaffaj, mintha ki tudja, milyen gyakran ölnék egymást a szom-
| iéd vendégei...

– Azt nem tudom – válaszolta Szokiné –, de úgy hallom, hogy jó sokan lehetnek!

Az öregasszony a fejét csóválta.

– Hogy nem tudnak tisztességesen viselkedni! – méltatlankodott, majd ágyához botorkált, mely a fal mellé volt állítva, s előhúzta belőle a mozsarat.

– Átmehetek megnézni? – kérdezte most Szokiné, de az öregasszony felcsattant:

– Szó sincs róla!

– Hadd menjek! – fogta könyörgőre a dolgot Szokiné, de az öregasszony hajthatatlan maradt.

– Szó sincs róla! Épp eleget látsz ilyesmit! – csatará-ii/.ott, majd újra Tibeszóhoz fordult. – Az apád hol van?

Tibeszó törte a fejét: mit mondjon, hol az apja? Végül csupán ennyit szólt: – Odaát! – S a vásártér legtávolabbi sarka felé mutatott.

Szaffaj lekuporodott, s ujjával kavargatni kezdte a pör-kölködő kávé, melynek kellemes illata máris betöltötte a helyiséget.

– Menj, segítsd megkeresni Abdallának az apját! – ripakodott rá Szokinéra.

– De minek menjek? – durcáskodott a kislány. Bosszantotta, hogy éppen akkor szalajtja el az öregasszony, amikor olyan izgalmas dolgok történnek a szomszédban.

Tibeszó sem örült a fordulatnak. Eddig eszébe sem jutott, hogy meséjének, amelyet Abdalláról s apjáról az imént oly sikeresen előadott, efféle következményei is le

hétnek. Mindenesetre elhatározta, hogy nyomban megszökik, mihelyt útnak indítja a vénasszony ezzel a buta lány nyal. Nagyon nem szenvedhette Szokinét, aki – nyilván mert csakis és kizárólag a váratlan vendég miatt nem bámulhatta tovább az izgalmas verekedést – most úgy bámult rá, mint borjú az új kapura.

– Halima hol van? – kapott a fejéhez az öregasszony – mint aki hirtelen rádöbben valamire.

Szokiné megszeppent.

– Odakint – válaszolta suttogva.

„Hát persze, a béméskodás előbbre való volt, mint Halima” – gondolta kajánul Tibeszó.

– Akkor előbb hozzád be! – parancsolta Szaffaj. – Semmi szükség rá, hogy odakint szaladgáljon, miközben a szomszédban egymást ölik!

Az öregasszonyt egyébként láthatóan hidegen hagyta a csetepaté. Annál többet forgolódott a váratián vendég körül.

– Barite kislánya mind a kettő – közölte, miután Szokiné kivonult. – Nálam laknak. *

– Aha – dünnyögte Tibeszó. Hogy kicsoda Barite, csak sejtette. Nyilván nem más, mint az öregasszony lánya. Általános szokás volt – legalábbis Tibeszó szülőföldjén hogy az unokák közül párat öreganyjukra bíznak.

Szokiné hamarosan megjelent, mégpedig egy nála jóval kisebb leánykával a hátán. Az idegen fiú láttán a kicsi rémülten csimpaszkodott nővérebe, az azonban gorombán eltaszította. Sehogy sem volt ínyére, hogy éppen most akarják a tér másik végébe szalajtani, amikor házuk előtt javában folyik a haddelhadd – letette a gyereket, és az ajtóhoz ment. Az apróság visított. .

Tibeszó, aki nem akarta, hogy odakint észrevegyék, úgy próbált időt nyerni, hogy a kicsi mellé guggolt, s elkezdte csitítgatni. Volt benne gyakorlata: eleget babusgatta húgait és öccseit. A kislány hamar rájött, hogy az idegen fiú

nem harapja le az orrát. Mindjárt abba is hagyta a visítást, s rámosolygott.

Mikor aztán két férfi csörtetett be a házba, s nagy hangon egy bizonyos Tibeszó nevű fiúgyerek után tudakozódott, a szökevény a padlóra telepedve békésen játszott, igazi bátyhoz illően, a gyerekekkel.

Szokiné ijedtében gyorsan az ajtó mellé húzódott, Szaffaj azonban éppen csak feltekintett.

– Nálunk nincs semmiféle Tibeszó – jelentette ki nyugodtan, és tovább kavargatta a serpenyőben a kávé.

A férfiak gyanakvón néztek körül.

– Ez kicsoda? – mutattak hirtelen Tibeszóra, aki dobog' szívvel próbálta magát minél kisebbre összehúzni, s csal reménykedett, hogy szíve heves kalimpálását nem veszi! észre üldözői. Halima halkán nyöszörgött, s az idegenéi: elől Tibeszó karjaiban keresett menedéket, ki féltőn ölelte át.

– Abdalla – válaszolta szárazon Szaffaj.

' – Nem tévedsz? – próbált vitába szállni vele az egyi! férfi, mire az öregasszony haragosan förmedt rá:

– Csak nem gondolod, hogy nem ismerem a saját családomat?! A gyerek a testvérbátyám unokája, és látogatóba jött hozzám!

– Na jó! Meglehet, csakugyan nem az, akit keresünk – szólalt meg most a másik, majd odalépett Tibeszóhoz, és se szó, se beszéd, egyszerűen fülön ragadta. Miután a gyerek kénytelen-kelletlen fölnézett rá, alaposan szemügyre vette.

– Márpedig épp ekkora, és a holmijai is hasonlók – közölte diadalmasan.

Halima megint visított, mintha nyúznák. Több se kellett Szaffajnak! Korát meghazudtoló fürgeséggel ugrott talpra, és magából kikelve toporzékolt.

– Márpedig én azt mondom, hogy ez a gyerek a bátyám unokája, és Abdalla a neve!

A férfi mindjárt jobb belátásra tért, s eleresztette Tibe-szót.

– Jó, jó, csak kérdeztem – motyogta bocsánatkérően. Szokiné az ajtó mellől őszinte érdeklődéssel kezdte figyelni Tibeszót.

– A szomszéd vendéglőben megöltek valakit – szólalt meg újra a férfi, mintegy különös viselkedését indokolva.

Szaffaj szemrehányó tekintetet vetett rá.

– És te persze szentül meg vagy győződve róla, hogy

ikLs ez a kölyök tehette, mi? – sipította megvetően, 3 •iirödött ujjával Tibeszó felé bökött.

Azt én nem mondtam! – tiltakozott a férfi. Nem mondtad, persze, persze! – gúnyolódott tovább | i
ircgasszony, s lerántotta a serpenyőt a tűzről. u A verekedés közben egy hasonló korú fiú szaladt el a
< smából – magyarázta a férfi –, és mi most azt keressük, .véreknek feltétlen tudnia kell, mi miatt tört
ki a verekedés.

Az öregasszony a mozsárba zúdította a pörkölt kávé, de 'H-m szólt.

– Többen állítják, hogy a gyerek ebbe a házba jött be!

– Ostobaság! – csattant fel megint az öregasszony, s a .....zsártörőt valósággal belevágta a
mozsárba, mintegy Jeli ve, hogy a maga részéről befejezettnek tartja a beszél-. test. A heves
mozdulattól néhány szem kávé szertesét röpült, és a padlóra potyogott.

Tibeszó kerekre nyílt szemmel meredt a férfiakra. A késre gondolt, amellyel Magersza fenyegette
a solafánál Vajon azzal a késsel szúrta le a kovácsot is?

– Miért nem mész akkor át, és miért nem azokat kér-ilf/ed, akik összeverekedtek? Ha jól értettem,
többen vol-Ittk. • – ■ /

– Az igaz, de a hátsó ajtón át mind kiszökött!

– Mind?

– Csak a halott maradt ott, azt azonban senki sem isme-il. Viszont többen állítják, hogy a
főbejáraton egy gyerek menekült ki a térre. Úgy hírlík, velük jött.

Tibeszó rémulten latolgatta, mi lesz, ha mégiscsak fölfedezik: szép kis kalamajka, az biztos! Talán
még az eddi-ijlnél is nagyobb!

– A vendéglósnét miért nem kérdezitek? – tudakolta Hzaffaj.

– Még az elején eliszkolt – hangzott a válasz. – Utólag meg semmire sem akar emlékezni, ahogy
ez lenni szokott.

Azt mondja, bebújt a tyúkolba a gyerekeivel.

– De hát az előbb-utóbb ki fog derülni, hogy az áldoz; it kicsoda!

– Sajnos, nem idevaló... A vendéglősné szerint mind idegenek voltak. Ennél többet nem is tud. Szaffaj a fejét csóválta.

– "Hát igen, ez az eredménye, mikor valaki egész nap ;i kocsmában dorbézol!

De ez már nem érdekelte a két kíváncsi férfit. Fölkerekedtek, s mentek a többi házba, hogy megkeressék Tib; szót, miközben az állítólagos Abdalla némán bámult utáltuk a padlóról. Meg nem mukkant volna a viláért sem, pedig hány talány kínoztta! _

Mert tegyük fel, hogy a kovács a halott. Márpedig akku Magersza jut a hóhér kezére!

Szaffaj a tűzön álló fazékba dugta az ujját, hogy mc nézze, melegszik-e már a víz.

– Te pedig jobban teszed, ha most még az apádért! Tibeszó meghökkent.

– De hát hallottad, miket fogtak rám! – nyöszörögte. Szokiné le nem vette róla a szemét.

– A sunyi barmai! – szitkozódott Szaffaj.

– És ha most kimegyek, megint eszükbe jutok – folytatta kétségbeesve Tibeszó. A gondolatától is irtózott, hogy elhagyja a házat.

– Nem ajánlom nekik, hogy tovább kötözködjenc ' Megmondtam, ki vagy, ezzel kész! Különben veled megy Szokiné is ...

Tibeszó kelleetlenül föltápaszkodott. Szokiné gyanús p lantásokkal kísérte minden mozdulatát.

Lehet, hogy s< il valamit? Tibeszó ijedten nézte. Hátha csakugyan észrevei l. valamit? Bizony, okosabb volna a házban maradni, am abba nem hagyják a keresését! Mennie kell, hiába... II.i még sokáig vonakodik, Szaffaj is rájön, mi miatt nem ak.i-ródzik mennie!

Ügy vonult el Szokiné mellett, hogy még csak nem is M.'-zett rá.

A téren alig maradt már vevő. A kocsmai gyilkosság híre utótugrasztotta a piacot. Tibeszó fülét hegyezve haladt el a pár csellengő mellett: azok is a rendkívüli eseményről pletykáltak. Elhatározta, hogy résen lesz, s az első gyanús utóra vagy mozdulatra eliszkol... Nyomában a kislánnyal, "vatosan kerülgette a ténfergőket. Szokiné viselkedése módfelett aggasztotta. Folyton-folyvást azon kapta magát, hl >gy hátra akar fordulni: hátha épp integet valakinek!

De úgy tűnt, senki sem hederít rájuk. Ez lassan-lassan innyira megnyugtatta Tibeszót, hogy most már bátrabban Bézett körül. Bár ami azt illeti, sok néznievalója nem akadt. A legtöbb kereskedő már csomagolt, s miután megpakolták Allataikat, sorra kantárszáron ragadták és elvezették őket.

Ilüfellegzett a vásárnak! Tibeszó céltalanul bolyongott ide-'*la, de csupán azért, hogy időt nyerjen: hátha közben e.szébe jut valami, és sikerül leráznia ezt az ostoba lányt.

Szokiné lassan elvesztette türelmét. Dühösen hátba bökötte Tibeszót

– Na, mi az, meddig keresed még az apádat? Hangjából tisztán kiértődött, hogy elejétől fogva nem liitt neki.

Tibeszó azonban nem válaszolt. Továbbra is úgy tett, mintha csakugyan apját keresné.

– Miért nem kérdezel meg valakit? – hangzott fel háta mögött a gúnyos kérdés.

– Azt hiszem, már hazament – bökte ki vonakodva Tibeszó.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani! – vágta rá diadalmasan Szokiné. – Szóval mégis te voltál!

Tibeszó úgy megperdült, mint akit kígyó mart meg.

– Mi voltam én?

– Hát a fiú, aki a kocsmából megszökött. Én ugyanis láttalak. J

Tibeszó a hangsúlyból mindjárt megértette, hogy a Ián nem hazudik, s legszívesebben rögtön a nyaka közé szedi volna a lábát.

– Miért nem mondtál meg akkor annak a két embe nek? – kérdezte csodálkozva.

– Még többet is meg akartam tudni...

– Miről?

– Hát hogy min kaptak hajba, meg minden... • |§ Tibeszó ijedten nézett körül, nem hallgatja-e beszélgeti:

süket valaki.

-> Menjünk a túloldalra – szólalt meg most Szokiné. mindjárt meg is indult a mondott irányban.

– És ha én nem megyek? – ellenkezett Tibeszó.

– Akkor megmondom, hogy te voltál. És hiába akars; megszökni! Ha csak egyet is mozdulsz, kiabálok!

Szokiné végleg nyeregben érezte magát.

Tibeszonak megint eszébe jutott a kovács meg Magerszc Lám, az egyiknek útjábaA volt, azért* akarta megölni, , másik pedig azért fogta rá a kést, hogy maga mellett tart sa...

Nem, nem, az lehetetlen, hogy ezek után bármelyi kük mutatkozni merjen a téren! Mint ahogy egy általa: nem biztos, hogy kettőjük közül került ki az áldozat. Háth éppen egy harmadikat ütöttek agyon?

Elhaladtak néhány szamar mellett.

– Itt leülhetünk – ajánlotta Tibeszó. – Majd azt hiszik csak a szamarakra vigyázunk.

– Ha nem félnél, mutatnék egy sokkal jobb helyet – jegyezte meg Szokiné gúnyosan Tibeszó gyanakodva nézett rá.

– Nem mondanál nekem ilyesmit, ha láttad volna, hogyan állt bele a fába az a kés!

– Miféle kés? – suttogta lélegzetét is visszafojtva Szokiné.

– Bizony, még téged is eltalálhat az a kés, ha velem lát

nak! – tódította Tibeszó, azt remélve, hogy így talán elijeszti a kislányt.

De Szokiné kíváncsisága erősebbnek bizonyult. Tibeszó biztosra vette, hogy a lány még csak nem is sejt, milyen veszedelmes dologba csöppent.

– Az életeddel játszol ám, tudod-e?

– De mikor olyan izgalmas látvány egy verekedés! – lelkesedett Szokiné, s letelepedett Tibeszó mellé.

-Az igaz, izgalmas, de csak addig, míg nem kerül rád a sor – jegyezte meg Tibeszó, s magában azt kívánta, bár sose szállt volna alá a hegyeiből, és sose akarta volna legyőzteni a Főnökkel a leopárdot...

TIZEDIK FEJEZET
AZ ISMERŐS ISMERETLEN

A szamarak kókadtan álldogáltak, és meg sem moccantak, amikor a gyerekek észrevétlen bemásztak a kivetett pány-Vák közé, s letelepedtek a letaposott földre. Olyan óvatosan beszéltek, hogy suttogásuk sem hallatszott. Senki sem zavarta őket: a szamarak gazdái nem jöttek a poros állatokért.

Tibeszó egy darabig gondolataiba merülve ült a helyén. Valami arra intette, ne mondja el a lánynak, mi is történt a kocsmában. Hiszen ha csakugyan tisztára akarja mosni magát, előbb-utóbb az egész históriát el kell mesélnie! Mégpedig egész előlről! Azt is el kell majd mondania, hogyan került a vendéglőbe. Sőt! Azt is, ami még előbb, például a kovács házában történt!

S ez még korántsem minden ...

A leopárdot sem hagyhatja ki! És arról sem hallgathat, micsoda veszedelmes szörnyeteg! Hosszú mese lesz, s a végén – nos, a végén Szokiné éppúgy nyakig fog ülni a pácban, mint ő maga, Tibeszó!

Mindjárt ezzel is kezdte.

De Szokinét nem lehetett eltántorítani a szándékától. Veszedelmes ? Annál j obb! Most lett csak igazán kíváncsi.

– De értsd meg – figyelmeztette Tibeszó –, ha rájönnek, hogy te is tudod a titkukat, téged *is* el akarnak majd tenni láb alól!

– Nem bánom, akkor is hallani akarom! – makacskodott Szokiné. – Mindent!

Tibeszó erre elmondta, miként esett találkozása a leo-párral.

– Tényleg saját szemeddel láttad? – hitetlenkedett Szokiné.

Tibeszó buzgón bólogatott.

– Hogy a csudába ne! Gondolod, hogy különben elszöktem volna hazulról? Hiszen azért akartam beszélni a Főnökkel!

Szokiné már hallott a Főnökről. S azt is tudta, ha tanácsot kérnek tőle, akkor már csakugyan komoly a dolog! Várakozóan tekintett Tibeszóra, mihelyt azonban kiderült, hogy a Főnök nem nyitott ajtót Tibeszónak, csalódása menten kiült az arcára.

– De azért te tudtál vele beszélni, nem igaz? – sürgető-zött.

– Nem volt otthon – válaszolta Tibeszó. – Vagyis hát nem volt otthon a lelke... A teste otthon volt, de csak este jött elő.

– Na de beszéltél vele? Tibeszó a fejét rázta.

– Meg sem említetted neki a leopárdot? De hát miért em?

– Nem engedte a kovács. Szokiné szeme felcsillant.

– És miért nem engedte?

– A talpán egy sebhely van, és mikor mezítláb jár, a sebhelynek a nyoma is látszik a földön. És ezt csak én tudom, rajtam kívül más senki. Ezért akart megölni a kovács!

– Most azt mondd el, hogyan akart megölni! Tibeszó elmesélte.

– Fő, hogy nem haltál bele – vigasztalta Szokiné.

– Nem rajta múlt – magyarázta Tibeszó. – A holt faluban hagyott, kezemen-lábamon megkötözve

...

Szokiné eltátotta a száját.

– Voltál a holt faluban? Nem hazudsz?

– Voltam, éjjel meg bejött egy kutya a házba, és szaglászni kezdett a lábam körül.
– Honnan tudod, hogy kutya volt? Hiszen a sötétben nem láthattad!
– Onnan, hogy belerúgtam. Hiéna nem futott volna el egyetlen rúgástól. Inkább még megmart volna.

– Nem is hiénára gondolok – suttogta Szokiné. – Hanem ... de hiszen te is tudod... Izékre, akik ilyen helyeken laknak!

– Kísértetkutyára gondolsz? – Szokiné arckifejezéséről mindjárt látta, hogy eltalálta. – Nem, nem. Olyan volt, mint azok ott – s a kóbor ebekre mutatott, amelyek enivaló után szaglászva lődörögtek a téren. ;

Szokiné arcán töprengés tükröződött.

– Végig a nyomomban volt – folytatta Tibeszó. – A hajtók meg is ütötték, de csak loholt a karaván után, hiszen én is ott ültem az egyik számon.

– Vajon mi oka volt rá?

– Nem tudom. Csak jött utánunk... Most itt kószálhat valahol a városban.

Szokiné aggodalmas pillantást vetett a közelükben ugrándozó ebekre, de azokon semmi rendkívüli nem látszott: közönséges városi kutyák voltak.

Ebben a pillanatban élénk mozgolódás támadt a kocsmá előtt. A tér túlsó sarkáról is odarohant mindenki: nem akartak lemaradni az újabb látványosságról.

Szokiné is rögtön felpattant.

– Gyere! – rivallt rá Tibeszóra. De az húzódozott.

– Baj lehet belőle, ha odamegyünk!

– Abból nagyobb baj lehet, ha csak itt ülsz, és úgy csinálsz, mintha semmit sem láttál volna! – hadarta Szokiné. – Éppen azzal hívod fel magadra a figyelmet, hogy mást csinálsz!

Azzal kapta magát, s már futott is át a téren,

Tibeszó kénytelen volt belátni, hogy a cserfes kislánynak igaza van. Csakugyan furcsán festene, ha nem menne 11 lobbí után. Miért éppen őt ne érdekelje, mi történt?

Futott, hátha utoléri Szokinét.

Ahogy azonban a kocsmá előtt tolongó tömegbe furakodott, aggodalma újra erőt vett rajta. De senki sem ügyelt rá.

– Már hozzák! – kiáltotta egy férfi, mire a tömeg nekilódult. Mindenki az első sorba akart kerülni. Az emberek egymás sarkát taposták, s erőlködve nyújtogatták a nyakukat, hogy legalább egyetlen pillantást vehessenek az áldozatra. Tibeszó és Szokiné kis híján a lábuk alá kerültek.

Látni semmit sem láttak.

A tömeg hirtelen szétvált. A halottvivők ebben a keskeny folyosóban nyomakodtak előre a szerencsétlen áldójákkal.

Tibeszó lehajolt, s óvatosan félrehajtotta az orra előtt hintázó pamut- és állatbőr gallérokat.

A szükséghardágyról Magersza véres ábrázata meredt rá. A kereskedő melléből díszes markolat állt ki. Tibeszó uzonnal megismerte: ezzel a késsel fenyegette Magersza.

Hirtelen forogni kezdett vele a világ.

Arra eszmélt, hogy Szokiné rángatja a karját, és türelmetlenül ösztökéli, menjenek ők is a többiekkel... A tömeg közben megindult a halottvivők nyomában. De Tibeszó meg se moccan. Eleget látott.

– Hagyjál! – motyogta, s szabadulni próbált. De a lány keményen fogta. Végül is sikerült arra kényszerítenie, hogy szembeforduljon vele.

A tömeg lassan elvonult, csak a két gyerek maradt ott a napon.

Tibeszóról ömlött a verejték.

– Na, melyik volt az? – kérdezte suttogva Szokiné. Tibeszót most meg a hideg rázta.

– Magersza – dadogta.

– Itt nem maradhatunk! – vesztette el végképp a türelmét a kislány, s újra rángatni kezdte Tibeszót, hogy a többiek után indítsa.

De az nem mozdult.

– Haza akarok menni! – hajtogatta. – Haza akaró!; menni!

Szokiné megértette, hogy komolyan beszél. S máris taszigálta az ellenkező irányba. Nagy nehezen sikerült is egy szűk mellékutcába tuszkolnia, melynek házai szorosan tapadtak egymáshoz.

– Szaffajt el kell kerülnünk – magyarázta Szokiné. Tibeszó nem válaszolt. Soha nem látott egy rakáson

ilyen rengeteg házat! Az út keményre volt taposva, és végtelennek tetszett. De aztán keresztutcák következtek, számtalan egymásba érő utca, valóságos utcaerdő! S mindben tyúkok káráltak, kutyák vonítottak, kisgyerekek futkostak, *i'*

Nyomorultul kicsinek és elhagyatottnak érezte magái ebben az iszonyú zsúfoltságban, s legszívesebben azonnal visszafutott volna a vásártérre, mely legalább tágas volt és levegős...

A házak kapui előtt asszonyok guggoltak, s szorgosan élesztgették az agyagszilkébe púpozott faszenet.

Látnivaló tehát bőven akadt, bár Tibeszó ezúttal kevésbé lelkesedett már értük. Látta, de már nemigen bámulta me.; a házak sarkán pompázó sudár fákat meg a házak elé húzott léckerítést vagy éppen vasrácsot. Egyre gondolt csak: el ebből a városból! Haza! Haza!

S ki is mondta a gondolatát. De Szokiné mintha meg se hallotta volna. Fáradhatatlanul üzte-hajszolta egyre beljebb, az utca- és házrengeteg mélye felé. Amikor meg végre mégis megszólalt, megint csak ellenkezett:

– Most nem mehetsz sehová. Fölfalnak a vadállatok. már este van! Várd ki legalább a reggelt! Tibeszó ráhagyta.

– Jó, kivárom. Csak azt tudnám, hol a csudába alhatnék!
Szokiné nyomban ötlettel szolgált. I – Ha akarod, elmehetünk anyámhoz, és megkérdezhethetjük tőle, nem látta-e véletlenül apádat.

Tibeszó megtorpant.

– De hiszen nekem nincs apám! Már rég meghalt. Szokiné elvigyorodott.

– Szaffaj testvérbátyjának van egy Abdalla nevű unokája – közölte. – Abdalla apját pedig Bedaszónak hívják. Nem tudod?

Tibeszó felsóhajtott.

– Anyád hol lakik?

r Odalent a folyónál!

Tibeszó dobogó szívvel indult meg a nyomában.

Bizony még jó darabig eltartott, míg végre célhoz érték, s Tibeszó Szokiné sarkában beléphetett a házba. A külső falon hálók lógtak, amiből Tibeszó arra következtetett, hogy Szokiné apja halász. A szoba közepén faszéntűz parázslott, körülötte egy sereg gyerek s egy asszony ült, lapos szalmatányérból pirított búzát csipegetve és ropogatva. Mellé sört kortyolgattak.

Szokiné vidáman üdvözölte a ház apr a ját-nagy ját. Viselkedéséből mindjárt kitűnt, hogy itt éppúgy otthon van, mint Szaffaj nagyanyónál. Az asszony – ki más lehetett volna, mint Szokiné anyja, Bari te? – melegen érdeklődött Szaffaj hogyléte felől, aztán az idegen fiúcskára pillantva, kíváncsian kérdezte:

– Hát ez meg kicsoda?

– Bedaszó fia, Abdalla – válaszolta Szokiné, majd gyorsan hozzátette: – Nem találja az apját! – S ettől kezdve egy pillanatra be nem állt Szokiné szája.

Részletesen, az egyes mozzanatokot kellőképpen kiszínezve és valósággal hadarva számolt be anyjának az átélt eseményekről – Abdalla váratlan érkezéséről, mely úgy

megörvendeztette Szaffajt, a vendéglőben kitört rettenetes botrányról és a még ennél is rettenetesebb gyilkosságról, mely nemcsak a szomszédságot, de az egész vásáros népet is annyira felizgatta, hogy a téren s környékén hallatlan felfordulás és zűrzavar támadt, minek következtébe-szegény Abdalla apjának nyoma veszett, és jóllehet, Abdalla órákon át kereste, nem tudta megtalálni az apját.

– És azért jöttünk, mert gondoltuk, hogy idejött – fejezte be tudósítását Szokiné, levegő után kapkodva,

Barite a fejét rázta.

– Márpedig ide nem jött. – Aztán nyájas mosollyal a vendéghez fordult. – De te biztosan megéheztél, ugye?

Tibeszó boldogan rábólintott, majd a gyerekek közé telepedve, menten kiszedett egy jó marék pörkölt búzát a tálból.

– Szaffaj már kávéfőzéshez készülődött – tódította Szokiné, mire anyja sajnálkozva csóválta meg a fejét. – No lám, és éppen akkor kell Abdalla apjának eltűnnie, amikor szegény Szaffaj ennyit fárad.

Azzal kérdezgetni kezdte Tibeszót, mi újság odafent a hegyekben, hogy s mint vannak szülei, testvérei, s megfordult-e már valaha városi vásárban ...

Az utóbbi kérdésre lelkiismeret-furdalás nélkül válaszolhatott Tibeszó. De hogy egy mindeddig csupán hallomásból ismert famíliáról kezdjen el most mesélni – ez már jóval komolyabb feladat elé állította. Hogy némi időt nyerjen, mohón ropogtatta a búzaszemeket, s szorgalmasan kortyolgatta a sört. Az ital csakhamar fejébe szállt, s mámorában egyre jobban belelendült a hazudozásba. Végül már valósággal ömlött szájáról a szó, s a tarkábnál tarkább fordulatok megállíthatatlanul követték egymást. Nyugodtan ült a helyén, és mesélt: hány gyerek született náluk az utóbbi időben, milyen volt a termés, hogyan gyarapodott a háziállat-állomány. Ha olykor mégis rövid szü

netet tartott, mindjárt magán érezte a tűzhely mögül Szokiné sürgető pillantását.

Szó se róla, cinkosa nem vallott szégyent vele!

Észrevétlenül szaladt az idő, pedig már egészen besötétedett odakint. Szokiné ekkor hirtelen észbe kapott. Nagy hangon kijelentette, hogy semmi kedve visszakutyagolni a sötétben Szaffajhoz.

– Szaffaj meg csak törje a fejét, hogy hol maradtál, mi? – intette lányát Barite. – Különben sem mégy egyedül! Abdalla majd szépen visszakísér.

– Igen ám, de tudod, hogy megölték azt az embert, és nekünk éppen az előtt a ház előtt kell elmennünk! – ellenkezett Szokiné.

Barite azonnal lejjebb adta:

– Na jó, Abdallának azonban mindenképpen Szaffajnál kell hálnia.

Tibeszt megint elővette a rettegés.

– De nem talál ám vissza! – vágta rá diadalmasan Szokiné.

Anyja elgondolkodva pillantott körül a zsúfolt helyiségben. Két nagy ágyon kívül – ezek is csak fakeretre szerelt szíjak voltak – csupán egy rakás szalma volt a fal mellé hányva.

– Alhatunk a földön is – szólalt meg újra. Szokiné. Anyja bölintott.

' Tibeszó fellélegzett.

Az apa nem volt otthon. Érdeklődésére Szokiné azt a választ kapta, hogy lement a folyóhoz.

Tibesznak ismét eszébe jutottak a ház külső falára akasztott halászhálók.

– Ilyen későn? – álmélkodott Szokiné.

Anyja vállat vont, majd fogta a kicsiket, és sorra bevackolta őket az egyik ágyba.

– Amikor elment, még nem volt késő – felelte. Szokiné és a többi kisleány közben bebújt a másik ágyba. Tibeszó meg a fiúk a szalmába feküdtek.

A házaspár a legkisebbekkel aludt. De Barite még nem tért pihenőre: a tűz elé zsámolyt húzott, majd előszedett egy lapos fatálat, vizet öntött beléje, s mesni kezdte a lábát.

Mire ezzel elkészült, s a mosdóvizet kilötytyintette az ajtón, a gyereksereg java már az igazak álmát aludta.

Tibeszó első álmából arra ébredt, hogy megérkezett a családfő. Helyükre rakta odakint szerszámait, de közben mintha beszélgetett volna valakivel. Pár perc múlva belépett, s fojtott hangon újságolta feleségének, hogy súlyos sebesülte bukkant a folyónál.

– Ismerős?

– Nem, egy idegen férfi. Kénytelen voltam idehozni. Nem hagyhattam ott fetrengeni.

Barite leguggolt, és piszkálni kezdte a tüzet.

– De hiszen magad mondtad, hogy idegen! – zsörtölődött.

– Igen, de a sebeit okvetlen ki kell tisztítani.

– Miért nem csinálta meg ő maga, mikor ott volt a víznél?

– Erősen véreznek a sebei, kötés kell rájuk – magyarázta a halász, majd suttogva tette hozzá: – Azt mondja, van elég pénze, és nem lesz hálátlan.

Barite meglepve bámult férjére.

Tibeszó moccanás nélkül lapult a túlsó falnál, s feszülten hallgatózott. Végképp kiment az álom a szeméből.

– Azt mondja, ott zuhant le, ahol az a meredek szikla van.

– Hanyatt-homlok lezuhant? – szörnyülködött Barite.

– Megpróbált kitántorogni a mederből, de rásötétedett – folytatta a halász. – Én is csak akkor vettem észre, amikor már ott állt előttem. Nagyon csúnyán megsérült, de van pénze. Elhiheted, rengeteg pénze van! /

– Hozd hát be! – parancsolt a férjére Barite, s föltápász

zkodott Ágyán zöld szegessel díszített gallér feküdt, jóval rövidebb és keskenyebb férjéénél. A halász az ajtóhoz indult.

– Egyébként ő maga mondta, hogy várjunk, míg be nem sötétedik.

Azzal már hozta is befelé az idegent. Barite közben tett a tűzre, s a háromlábra egy fazék vizet állított.

A szobában félhomály honolt. Tibeszó óvatosan kifelé fordult, hogy láthasson valamit. Arra gondolt, hogy egy ízben fönnakadt egy szakadék szélén, s hiába nyújtogatta a lábát, nem volt mire lépnie. Soha nem fogja felejteni azt a szörnyű kalandját! Igaz, kihúzták, de még nagyon sokáig látta maga előtt a szakadékot.

Az idegennek csak a lába meg a szeme látszott ki szorosan magára csavart köpenyéből.

Szokiné, aki húgai között feküdt az ágyban, hirtelen felült, és kíváncsian meredt a belépő ismeretlenre.

– Szép számú családod van – udvariaskodott a vendég. Az apa önérzetesen biccentett.

– Nőjnek nagyra, és hozzanak a házra boldogságot! Ezzel az idegen letette köpenyét.

Tibeszó jéggé dermedt. A kovács volt a jövevény.

Kétségkívül súlyosan megsebesült. Nyitott sebei valósággal tátongtak, s teste tele volt horzsolással. Maga Barite is megborzadt a látványtól.

Tibeszó szíve vadul kalapált. Kétségbeesve hevert szalmafekhelyén.

Amitől annyira tartott, bekövetkezett: a kovács utánajött, s mindjárt neki fog rontani... Egész idő alatt sejtette, hogy nem kerülheti el a sorsát!

De egyelőre semmi sem történt. A kovács a szoba közepén maradt, miközben Barite a zöld szegélyű gallért vékony csíkokra szabdalta, majd kimosta, s a köpeny darab

jaival gondosan bekötözte a férfi sebeit. Tibeszó hamar rájött, hogy a kovács nem vette észre: eszerint tehát nem is miatta jött.

– Hogy mi minden történt ezen az egyetlen napon! – szólalt meg váratlanul az ágy felől Szokiné. Még mindig ott ült a takarókon, s tágra nyílt szemmel bámulta az idegen tátongó sebeit.

A kovács fölkapta a fejét, és dühösen mérte végig a kislányt. De az zavartalanul folytatta:

– A vásártéren például agyonverték valakit! – Szavai közben le nem vette tekintetét az idegenről.

– Butaságokat beszélsz – mordult a halász a lányára. – Fogd be a szád és aludj!

– De hiszen saját szememmel láttam az áldozatot! – ellenkezett a kislány. – Csupa vér volt, egy óriás kés állt ki a melléből!

A halász kérdően tekintett asszonyára, aki csak ennyit mondott:

– Igen, azt mondják, néhányan hajba kaptak ...

A halász láthatóan meghökkent, de nem szólt semmit. Barite ezalatt végzett a kötözéssel.

Megáztatott egy pamutcsíkot, s elkezdte törölgetni a vért az idegenről, aki viszont gyorsan pár piros bankjegyet dugott az asszony szabad kezébe.

Tibeszó nem látta jól az összeget, abból azonban, ahogy a halászné hálálkodott érte, világosan kitűnt, hogy a kovács csakugyan nem bizonyult fukarnak.

– Nem akarsz enni valamit? – tudakolta nyájasan a háziasszony.

– Vagy talán lepihennél inkább? – folytatta a házigazda.

Tibeszó hátán végigfutott a hideg.

Arra számított, a kovács bekötötteti sebeit, s eltűnik. Világos, hogy az asszony csak azért marasztalja, mert pénzt néz ki belőle!

I) e a kovácsnak is éppen kapóra jöhetett a szíves invi-liilás.
A halász újra kiment, hogy egy köteg szalmával térjen \ lisa, melyet a földre dobott, az asszony pedig lerántotta Égj Lirkól a marhabőrt, és a szalmára terítette.
– Kár, hogy épp most van itt Szokiné – jegyezte meg bocsánatkérően.
– Miért nincs Szaffajnál? – lepődött meg a halász.
– Abdallával jött, és félt a sötétben hazamenni...
– Miféle Abdallával? Barite megmondta.
A halász nem győzött csodálkozni.
– Miért jött volna éppen hozzánk az apja, amikor szí-iil sem látjuk soha? És most hol a kölyök?
– Ott fekszik a többivel – bökött a fiúk fekhelye felé az Asszony, mire Tibeszó azonnal lehunyta a szemét, s alvást n/.lnelt.
– Mit mondasz? Egy hegyvidéki fiú? – kapott a szón a kovács, és nyögve feltápászkodott. – Hadd lám! Meglehet, i merem is az apját!
– Miért, te honnan való vagy? – tudakolta kíváncsian a halász.
– Az én hazám a nagyvilág. Sok helyen megfordultam, ét sok embert ismerek. A nevem Abdi.
A halász a parázsba dugott egy bambuszcsonkot, s mi-lltán lángra lobbant, Tibeszó feje fölé tartotta.
– Ez az – mondta –, a többi az enyém.
Tibeszó lélegzetét is visszafojtva, dermedten várta, mi következik.
– Ó, ezt ismerem! Igen, igen, az apja már délután hazaindult a falujába... Találkoztam vele a város szélén! Ha akarjátok, én szívesen hazaviszem, egy az utunk!
Tibeszó kétségbeesve csikorgatta a fogait: kis híján felüvöltött.

A felnőttek már rég nyugovóra tértek, de ő még mindii; hánykolódott, azon gyötrődve, mi vár rá másnap. Semmi kétség: a kovács felismerte. S ráadásul olyan ügyesen adta elő meséjét, hogy senki és semmi sem mentheti ki c – úttal a markából, hacsak... Hacsak nem sikerül még az éjszaka folyamán kereket oldania!

Egyelőre azonban nincs mit tenni, várni kell. Meg*k>ll várnia, míg mindenki elalszik.
Akkor majd talán kilopódzhat, ha vigyáz.

TIZENEGYEDIK FEJEZET MENEKÜLÉS

Mikor a kovács horkolni kezdett, Tibeszó felemelte a fejét.

A tűz közben újra leégett. A ház végleg elsötétült, csupán a tűzhely körül derengett némi fény. Tibeszó elszánta magát a menekülésre.

. Fölkászálódott. A szalma halkán zizegett: szerencsére az alvók meg sem rezzentek a zajára. Türelmesen addig tapogatózott, míg rá nem jött, pontosan hol fekszenek a fiúk. Csak aztán rakta odébb a lábát.

Még az hiányzik, hogy rálépjen valamelyikre! Egyetlen moccanás vagy horkanás, és neki vége van!

Végre kijutott a sima agyagpadlóra. Karját oldalához 6zorítva most a lábával próbálta kitapogatni az útját. Igaz, így csak csigalassúsággal haladhatott, de nem kockáztathatta, hogy belebotoljon valamibe. Időnként megállt, és a többiek szuszogását hallgatta. A kovács fáradhatatlanul húzta a lóbórt.

Elérte az ajtót. Most már csak az a fontos, hogy kívül kerüljön rajta. És akkor bottal üthetik már a nyomát!

A keresztgerenda azonban, mihelyt hozzáért, megcsikordult. Alig tudta visszatartani, hogy le ne zuhanjon. A kovács hirtelen felült.

– Mi az?

Tibeszó az ajtó mellé szökkent, a legközelebbi sarokba, és szoborrá merevedett. Még reménykedhetett.

Hátha csupán álmában mordult egyet a kovács? Hátha nem is tér egészen magához?

S várta, hogy visszadőljön .. – . Ám nem ez történt.

– Ki áll ott az ajtónál? – morogta most a kovács.

– Én – hangzott a kényszeredett válasz.

– Ki az az én?

– Abdalla.

– Hát te meg hova készülsz?

– Ki kell mennem ...

– Itt maradsz! – Ez már parancs volt.

Közben a háznép is felriadt, s elképedve hallgatta a szóváltást. Hiszen a fiú nem csinált semmit! Miért ne mehetne ki? Ők is kijártak éjszaka. Hiszen ez természetes.

Tibeszó megpróbálta egyetlen mozdulattal ellökni a gerendát, de hiába gyürkőzött neki. A Jtovács viszont mindjárt szökésre gyanakodott. Állapotát meghazudtoló fürgeséggel pattant fel, s lódult a fiú felé, hogy torkon ragadja.

Az azonban nem várta meg, míg a kovács beéri. Néhány ügyes ugrással a cölöpöknél termett, majd nagyot lendült, s a következő pillanatban fönt volt a padlástérben.

A háziak itt őrizték edényeiket, a tartalék élelmet, az igásállatok szerszámait, mindazt, amit óvtak a kóbor kutyáktól. Tibeszó úgy kúszott fel, mintha csak fára mászna. Edények, szilkék és hombárok közé huppant. Barite kezei tördelve ült az ágyán, s aggodalommal leste, mi lesz drága kincseinek a sorsa. A végén mindent összetör, s talán még a vaját is ledobja ez a fiú.

Az azonban most effélékkel nem túl sokat törődött. Azzal viszont már többet, hogy mihez kezd a kovács. Után;, nem mászhatott, sőt még csak nem is nyúlhatott fel utána hiszen a többi fiú éppen Tibeszó alatt feküdt. Vadul rázta az öklét, s tajtékozva fenyegetőzött:

– Na megállj, kerülj csak a kezem közé! Elkaplak én még téged!

A halász értetlenül bámulta.

– De hát mi az? Mi történt? – hajtogatta.

Kérdéseire azonban nem kapott feleletet. A kovács is, Tibeszó is mással volt elfoglalva, kimagyarázkodásra egyikük sem ért most rá.

Tibeszó közben odafönt egy jókora agyagkorsóra bukkant. Érezte, milyen nehéz, s a fülét mindjárt marokra is fogta. Felkészült a harcra. Lába sem remegett többé. Inai és izmai csak úgy feszültek, s eddigi bizonytalansága is tovatűnt. Otthon soha sem jutott volna eszébe, hogy anyja holmijaiban kárt tehetne, hogy ne arra használja őket, amire valók, most meg majd tönkreteszi a halászná edényeit. De hát ha fegyverre van szüksége!

A következő pillanatban a kovács a földön fekvő fiúcskák közé gázolt, s vadul kapkodni kezdett Tibeszó lába után, hogy lerángassa.

Tibeszó meglendítette az agyagkorsót, s megcélozta vele a kovács fejét. De csak a vállát találta. A kovács felüvöltött: a kőkorsó sebet ért! Aztán ezer apró darabra hullva szóródott szét a padlón.

De Tibeszó kezében máris ott volt a következő lövedék. S hiába sopánkodott Barite, ezt is ugyanúgy hozzávágta támadójához. Így bombázta jó darabig, egyre nagyobb erővel s lendülettel. Már azzal sem törődött, van-e valami az edényben, csak lezuhintotta. A kovács meg csak ugrált: szeretett volna kitérni az áldás elől, de nem tudott, s kínjában valósággal táncot járt a kiömlött tejjel és sörrel vastagon átitatott, cseréppel sűrűn teleszórt padlón.

A tető alatti polcok azonban nemsokára kiürültek. A kovács vicsorogva lódult előre, hogy újra megpróbálja elkapni s lábánál fogva a földre rántani Tibeszót.

De elkésett. Tibeszó majomügyességgel lendült fel a tetőre: kezével a füstös, kormos tető bambuszrúdjaiba kapaszkodott, miközben lábát azokba a szíjakba akasztotta, melyekkel a rudakat összekötözték. Egyre feljebb haladt.

Azt meg csak a düh fojtogatta. Hogyisne, mikor biztosnak vélt zsákmánya megint kicsúszik a kezéből! s esztelen

haragjában felkapta a házigazda dárdáját, hogy utánahajítsa Tibeszónak. De ezzel betelt a pohár: a halász elérke-> zettnek látta a pillanatot, hogy beavatkozzék. Igaz, nem túlságosan értette, mi miatt ragadtatta el magát ennyire éjszakai látogatója, azt azonban mégsem tűrhette, hogy házában emberölésre kerüljön a sor. Odalépett, s szó nélkül kiragadta dárdáját a kovács kezéből, aki dühödt pillantást vetett rá. Tibeszó ezalatt sem maradt azonban tétlen. Addig-addig mászott, meg függeszkedett, míg el nem jutott a főpillérig, mely a ház kellős közepén magasodott, és a tetőn is túlért. Nekidőlt, és zsibbadt karját nyújtóztatta.

, Ám ekkorra már a kovács is ott volt alatta. Nekivetette a padlónak otromba lábát, s olyan veszettül szitkozódott, hogy a tizedik házban is hallhatták.

– Azt mondom, legyére, de azonnal! Nem érted: vissza kell hogy vigyelek a hegyekbe?! Nem érted, te átkozott kölyök?!

– Nem! – felelt Tibeszó.

– Na, majd kapsz – fenyegette odalentről a kovács – J majd kapsz, csak ne gyere le!

– Nem érdekel, nem félek!

– Nem érted, hogy haza kell hogy vigyelek az apádhoz?

– Hazudsz, hazudsz! – hangzott a tető alól. – Te csak meg akarsz ölni! Mint ahogy Magerszát is megölted a kocsmában!

A háziak összeborzadtak.

– Micsoda, még azt mered állítani, hogy én megöltem valakit?! – háborgott a kovács.

– Igenis azt állítom! – vágta rá Tibeszó.

A kovács megragadta a pillért. Űgy tűnt, mindjárt szétveri csupasz kézzel az egész házat. A halász-pár ijedten hőkölt hátra, a gyerekek pedig az összegubancolódtott takarók közé fúrták a fejüket.

– A neved sem Abdi – folytatta Tibeszó. – És azt is megmondom, honnan jöttél. A Főnök falujából! Tolvaj vagy, aki a hegyekben a jószágot lopja.

r- Megöllek! – A kovács már tajtékzott.

– Tudom – mondta Tibeszó.

– Addig ki sem engedlek a kezemből, míg ki nem nyomom belőled a szuszt! Csak kapjalak a kezem közé!

– Akkor csak várj, míg megnő a kezed! Engem ugyan el nem kapsz!

Tibeszó úgy érezte magát, mint a fára menekült macska: azt aztán ugathatják a kutyák! Éberem figyelte, hogyan toporzékol a kovács, de félni már nem félt tőle.

-Az meg, mintha hirtelen megkukult volna, szoborrá merevedve bámulta fekvőhelyét, amelyen még mindig ott he-Vert-hanyagul odavetett, vérfoltos körgallérja.

A következő pillanatban azonban újra megelevenedett.

A tehénbőrt egyetlen jól irányzott rúgással köpönyegestül a sarokba továbbította, majd lehajolt, és fölnyalábolt egy jókora csomó szénát. És mielőtt még bárki fölocsúdíthatott volna, a tűzhelyre hajította a köteget.

A széna mindjárt tüzet fogott. Füstje vastag, sárga csíkokban gomolygott fölfelé, és sűrű felhőként ült meg a tető alatt.

– Ember, te megőrültél! – háborgott a házigazda. — Azt akarod, hogy megfulladjon?

– Jöjjön le, akkor nem fullad meg!

– És mi lesz, ha leesik?

– Ügy kell neki! Senkitől sem vagyok hajlandó eltérni, hogy gyilkosnak nevezzen!

– S ráadásul mindez az én házamban! Mit fog szólni az apja?

– Nincs is apja. Csúnyán rászédett benneteket, mondhatom !

Barite nem állhatta meg, hogy közbe ne szóljon:

– De hiszen magad mondtad, hogy ismered!

– Az apja meghalt – erősködött a kovács, majd bizal-maskodón folytatta: – Azt hiszem, jobb, ha most mindjárt elmondom nektek az egészet! A kölyök nem Abdalla, mint ahogy Bedaszónak sem fia, hanem az én unokám, az én szerencsétlen lányom gyereke, és azért csavargott el hazulról, mert nem fűlik a foga a munkához.

A halász és felesége szótlánul hallgatta a kovács magyarázatát, mely eléggé valószínűnek, sőt nagyon is hihetőnek hangzott. x

– De hát ha annyira szeretne a városban maradni! – jegyezte meg töprengően Szokiné apja. – Munkát itt is talál...

– A lányom kukoricaföldjét pedig egye meg csak a fene, mi?! – háborgott a kovács. – Talán majd én álljak oda

megkapálni, mi?! Megígértem, hogy megkeresem és hazaviszem a kölyköt, és ettől a szándékomtól senki sem téríthet el!

– Nem igaz! – csattant fel egyszerre a tető alól Tibeszó hangja. – Ez az ember nekem nem nagyapám! Igenis meg akar ölni!

> Nem folytathatta, mert hirtelen rájött a köhögés. A füst ■űpte a szemét, facsarta az orrát, és kaparta a torkát, i A kovács közelebb lépett az oszlophoz. Látni ugyan semmit sem láthatott, mivel a füstölő szénacsomó még mindig a tűzön feküdt, és elfedte a parazsat. Hangjából mégsem féreződött bizonytalanság.

– Saját érdeked, hogy legyére! – szavalta szinte atyás-

', Tibeszó nem válaszolt. Mással volt elfoglalva: egyik kezével orra alá nyomta az inge ujját, a másikkal pedig megpróbálta apró darabokban letörni a tető csúcsát kimerevítő [bambuszrudat. Tudta, hogy .sietnie kell, mielőbb ki kell jutnia a friss levegőre, különben nyomorultul megfullad. EfV szállongó füsttől máris kegyetlenül köhögtek a halász pyerekei, s a könny csak úgy patakzott a szemükből. Maga fk kovács is köhögött.

I Szerencsére a halász háza már meglehetősen ócska épület volt. A tetőgerendázatot is erősen megviselte az idő, így l&ztán könnyen engedett. A zajt viszont, amit a tördelés okozott, a gyerekbőgés elnyomta. Tibeszó még arra is vigyázott, nehogy lepotyogtassa a letördelt darabokat: sorra Inind kitologatta a zsúptetőre.

| Fő, hogy a kovács ne vegye rögtön észre, miben sántikál! Ha meg észreveszi, már késő lesz.

I Végre sikerült kitágítania a nyílást. Mindjárt át is hú-lődött rajta, és kilógott a tetőre. Megkönnyebbülten szívta Be a friss levegőt. Átkarolta a tartóoszlopra borított nagy

köcsögöt – a legtöbb ház csúcsán díszlett hasonló –, s óvatosan lekuporodott. A nyíláson át leláthatott a házba: Szokiné apja épp a parázsló szénaköteget bökdöste a padlóra dárdájával.

– Fulladjanak meg a gyerekeim, mert téged felbosszantott az unokád? – dohogta, miközben megpróbált;! szétütögetni a még mindig füstölő kisebb-nagyobb csomókat, melyek elborították csaknem az egész padlót.

Tibeszó ezalatt befoltozta a tetőt. Még a félretolt zsúp-szalmát is a helyére rakta. A füst ettől odabent természetesen megint megsűrűsödött, s a halász átkozódva ugrott *as*, ajtóhoz.

Barite is megmozdult. Hogy kezére járjon a férjének, a tűzhely elé lépett, s fűjni kezdte a parazsat. Hamarosan fei is lobbant a tűz, fénye Tibeszóhoz is felhatolt

Tudta, hogy ez mit jelent: a kovács *most* fogja észrevenni az eltűnését!

S csakugyan, alig pár pillanat múlva már fel is hangzott az üvöltése. Tibeszó még jobban összehúzta magát, és meg sem moccant. Odalent a kis udvarban pedig már haját tépte a kovács: őrröngve futkosott egyik sarokból a másikba, Tibeszót hajkurászva, akiről joggal hihette, hogy egyszerűen lemászott a tetőről, s a sötétség meg a füst leple alatt kerekét oldott. Miután kissé észhez tért, egyenest a kerítéskapuhoz rontott, mely az utcára nyílt. Ám maga i. láthatta, hogy a kapuhoz senki sem nyúlt, s ez új remény ■ nyel töltötte el. De azért változatlan erővel, nagy szuszó gások közepette folytatta nyomozását, ezúttal a keríté. mentén.

A szemközti ház ajtaja ekkor kinyílt, s gazdája lándzsa val a kezében kilépett a tornácra, majd hangos szóví. tudakolta, hogy betörték-e a halásznéknál. Tibeszó jól ki vehette alakját, ahogy izgatottan toporgott az ajtónyílá fényében.

– Ugyan dehogy! – tiltakozott a kovács, mielőtt a halász egy szót is szólhatott volna. – Eltűnt egy gyerekünk!

– Gyerek? – csodálkozott a szomszéd, és felkacagott. – De hiszen ott ül a tetőn! Mi van vele?

A kovács nem felelt. Villámgyorsan megfordult, s azonnal felfedezte az összekuporodott Tibeszót, akinek körvonalai feketén rajzolódtak ki az égboltozaton, s förtelmesebbnél förtelmesebb szitkokat zúdított rá. A halász közben a kapuhoz ballagott s kinyitotta. Magyarárgatta a szomszédjának, mi miatt tört ki náluk ez a rettentő zenebona, ráadásul éjnek évadján ...

Több se kellett a szomszédnak. Most már csak azért is kint maradt, hogy tanúja lehessen a további eseményeknek. De mert a kovács látnivalóan az udvaron szándékozott eltölteni az éjszaka hátralevő részét, a halász sem tárgított. Tibeszó különben jól hallhatta a kovács haditervét: mihelyt feljön a nap, maga mászik fel a tetőre, s kezelésbe veszi a szökevényt.

– Akkor aztán megkapod a magadét! – fejezte be előadását, öklét Tibeszó felé rázva.

I Tibeszó hallgatott.

S gondolkodott. Igencsak valószínűnek tetszett, hogy az jítkozott gazember napvilágnál is kitart meséjénél – vagyis hogy Abdinak hívják, hogy Tibeszó az unokája, s hogy Sebeit lezuhantában szerezte.

S vajon napvilágnál kevésbé adnak-e majd hitelt szavainak?

A kapu tárva-nyitva állott, s ha akart volna, a kovács kereket oldhatott volna bármelyik pillanatban. Tibeszó *pem* tudta mire vélni az elhatározását.

„Vajon azért nem megy-e, mert én gyilkosnak mondtam, s mindenáron meg akarja győzni a halászcsaládot, hogy Igaztalanul vádoltam? Vagy csak azt akarja elérni, hogy ffirekkéig a tetőn üljek, nehogy még többet kiköiyy.ui! |ak?”

Tibeszó csak találgathatta a kovács szándékait. Mindegy, valamit tennie kell.

Aggodalmasan nézegette az eget. Vajon messze van-e még a hajnal?

Hirtelen elhatározással kigombolta és óvatosan levette az ingét. Közben fél kézzel fogta az oszlopot. Egyetlen rossz mozdulat, és máris megállíthatatlanul gurul alá a meredek tetőn!

A kovács odalentről mindössze annyit látott, hogy Tibeszó még mindig a tetőn van, és ezzel egyelőre be is érte. Hangjából mindenesetre ez érződött. A fő, hogy a zsákmány a csapdában ül!

Tibeszó fél karral átölelve az oszlopot, teletömte az inget zsúpszalmával – igaz, a tető kicsit megvékonyodott ettől a művelettől –, aztán ügyesen rágombolta az oszlop végén billegő nagy köcsögre úgy, hogy a dudorodó edény fejnek látszott. Most aztán örködhét a kovács, míg bele nem fekededik! Őrizheti hajnalhasadtáig a köcsögbábut!

Pár pillanatig mozdulatlanul hasalt a tetőn.

Jól számított: a kovács mit sem vett észre abból, ami odafönt történt.

Tibeszó lábával és kezével a tetőbe kapaszkodva, lassan csúszott lefelé. Már elérte a tető szélét, de még semmi gyanúsat nem észlelt.

A földre huppant: éppen két kosár közé. Pár percig meg sem mert moccanni – vajon meghallották-e a huppanást? Fölemelte a fejét: a három férfi a ház túlsó oldalán társalgott. Róla beszéltek. Róla, hogy olyan konokul ül a tetőn...

– Lusta – fejtegette a kovács. – Folyton csak a csavargás! A munka persze nem ízlik a fiatalembernek... De majd én kiverem belőle a lustaságot! Ezt nem ússza meg esküszöm!

' Tibeszó a kerítéshez kúszott, átbúj1* alatta. S a következő pillanatban a szomszéd telken lihegett.

112

TIZENKETTEDIK FEJEZET

KESERVES ÉJSZAKA

"Körös-körül vad ugatásba kezdtek a kutyák, magán a telken azonban mélységes csend honolt.

Mihelyt a kerítésen átjutott, mindjárt elmúlt Tibeszó aggodalma. Feküdt és fülelt: azt leste, mi történik odaát. Egyelőre azonban semmi sem történt. A kovács nyilván azt hiszi, még most is odafent ül, és az oszlopot vagy a köcsögöt markolássza ... Egyikük sem vett észre semmit.

Mégsem mert még felállni. Négykézláb mászott a telken álló házra, amely ugyan másképpen volt építve, de semmivel sem volt nagyobb a halásznál. Tibeszó meg is tapogatta: szögletes volt, falain komoly repedések tátongtak, s a tapasztás is hullott.

A ház mögött kiakasztott hálókba keveredett. Tehát itt is halász lakik. Ezek szerint a folyó sem lehetett már messze.

Mászott tovább.

Nagy nehezen leküzdötte az akadályt, s kikecmergett a hálók meg a halászszerszámok tömegéből, hogy aztán ugyancsak négykézláb folytassa – most már valamivel fürgébben – éjszakai útját a végleges szabadulást jelentő kerítésig... Igen ám, csak hogy a telek túloldala palánkkal, földbe ásott s szorosan egymás mellé illesztett deszkalapokkal volt bekerítve! Hogyan kerüljön át alatta? A kapuval sem boldogult.

Nekiveselkedett, de mielőtt átlendült volna a deszkakerítésen, pár percig feszülten hallgatózott. Ezúttal sem észlelt semmi gyanúsat: a halásznál s a gaz kovács még

113

mindig nem fedezték fel szökését. Se kiáltozás, se szaladgálás. Fáklyák sem imbolyogtak az éjszakában.

Kárörvendőn kuncogott, aztán egyetlen mozdulattal átvette magát a kerítésen. De a következő pillanatban torkára forrt a nevetés: mintha hozzáért volna valaki.

Nagyot bukfencezett, és holtra válva terült el a kemény talajon.

Hamar rájött, hogy egy számárra pottyant.

A jámbor négy lábú a palánknak dőlve aludt, s miután így gorombán felriasztották, ugrándozni kezdett, és megpróbált elszabadulni pányvajáról. Nem csoda: legalább úgy megijedt, mint a nyakába hullott fiú, akit a kellemetlen közbűvészek egyszerűen kijózanítottak. Még az hiányzik, hogy a számár gazdája felébredjen, s őt itt találja! Akkor aztán beszélhet... Le nem mossa róla semmi, hogy el akarta kötni a számarat!

Megvárta, míg az állat megnyugszik, majd tovább lopakodott. Felegyenesedni azonban nem mert: nem akarta, hogy a házból meglássák. Tapogatózva igyekezett előre, nehogy véletlenül belebotoljon valamibe, s zajt üssön.

Miután elég messze távolodott a háztól, kimerészkedett az útra. Itt végre nem kellett görnyednie, és szaporábban haladhatott.

Már nem lehet sok hátra, hogy kiérjen a szabadba!

De a város csak nem akart elfogyni. Sötét házak és még sötétebb sikátorok követték egymást. Ráadásul az éjszaka itt jóval feketébbnek mutatkozott, mint a hegyekben, odahaza. Meglehet, mindezt a nagy sűrűség okozta: a házak és kerítések oly szorosan következtek egymásraj hogy szinte egyfolytában falakon húzhatta volna végig kinyújtott kezét. □

A gondolat, hogy bárki elkaphatja, aki csak szembejön vele a szűk utcákon, mindvégig ott motoszkált a fejében. Olykor beugrott egy-egy kínálkozó szögletbe, onnan leste szívdobogva, jön-e valaki...

Vajon rájöttek-e már, hogy kereket oldott?

Legszívesebben nekiiramodott volna az éjszakának. Mégis erőt vett magán. Hogyisne! Hiszen ha fut, a sötétben könnyen orra is bukhat, márpedig akkor előbb-utóbb nyakon csípi valaki, aki történetesen nem alszik a fülén!

Félelme, hogy mint tolvajt veszik üzöbe, s csípi nyakon, csak nem szűnt. Hogyan magyarázza meg akkor, mit keres az utcán éjszaka? Mesélheti, hogy csupán azért vágott neki a sötétnek, mert minél előbb haza szeretett volna jutni!

Nyitott ajtó előtt haladt el: odabent egy öregasszony ült a tűznél, és motyogott magában. A füst ritka felhőkben szállongott ki az ajtón, és a tűz halvány fénye kidefengett az utcára.

Szíve a torkában dobogott, miközben elvonult a világos ajtó előtt. Az ilyen öregasszonyok alig látnak, de azért mindent észrevesznek. De ha így igaz, akkor azt is észre kell vennie az öreg szülének, hogy ő nem csinált semmi rosszat!

Mire idáig jutott gondolatban – amitől mindjárt vissza is tért a bátorsága –, már jócskán maga mögött hagyta a melegedő öregasszonyt.

Nem sokkal később kakaskukorékolás rezzentette össze. A kakas meghallotta volna közeledését?

De nem, mégsem. Hiszen a többi is kukorékol! Néhány perc múlva az egész város kakaskukorékolástól visszhangzott: kórusban búcsúztatták az éjszakát, s köszöntötték a hajnalt. A keleti égbolt megsápadt. Tibeszó meggyorsította lépteit.

Meglepő gyorsasággal ért a folyó partjára. Maga sem tudta, hogyan jutott idáig, hiszen a folyót egészen más irányban sejtette.

Hajnalodott. A folyómedret karcsú sziklaszirtek övezlek: alattuk, a kövekkel tarkított sekélyesben mosták uennyfl* süket a város asszonyai.

Most még néptelen volt a vízpart. Tibeszó közelebb merészkedett. Aztán sokáig állt egy tükörsimára koptatott, kékesfekete kövön, bokáját pedig nyaldosta a folyóvíz.

A víz fölé hajolt, s ivott. Régen látott folyót! Mintha hosszú esztendőök teltek volna el ama bizonyos nap óta ... Akkor is ugyanígy állt a vízben, csakhogy akkor a szürke tehenüket őrizte, mely végre megellett, és lám, még ugyanabban az órában megjelent a leopárd, s elragadta a borjút.

Igen, aznap kezdődött minden! Hogy most itt áll, annak a leopárd az oka. Azt pedig, hogy hogyan s miképp vetődik innen haza, még csak nem is sejtette.

Hirtelen ráeszmélt, hogy hiszen ugyanez a folyó zúg odafent a hegyekben! Ez a folyó, semmi kétség... Itt nagyobb és szélesebb, mint odafönt, de a kövei ismerősek, sőt még zúgása is.

Tibeszó lehajolt, és vizet mert a tenyerébe.

Mi volna, ha a folyóra bízná magát, hogy hazavezesse? Attól, hogy átvágjon az ismeretlen síkságon, úgylis előre rettegett már. A folyó mentén haladva kikerülheti a halott falut, sőt a karavánutat is megtakaríthatja. Kísérőre különben sincs szüksége; abból csak kíváncsiskodás és baj származik.

A fő, hogy elszánta magát... Mielőtt azonban nekivágna a hosszú útnak, pihennie és aludnia kell. Kissé följebb keres magának alkalmas hálólhelyet, gondolta, s mindjárt el is indult, szemben a folyó futásával.

Nemsokára sűrű banánligetre bukkant. A cserjék valósággal beborították a partot, ágaik benyúltak a víz fölé.

Bemászott az egyik bokorba.

Kell-e ennél kellemesebb szállás? Kényelmesen kinyújtózhat, s a gyomrát is megtöltheti. Rádásul itt senki sem fogja keresni.

Elégedetten szemlélődött. Végre valami jó is-éri!

A nap ekkor bújt elő a távoli dombok mögül.

TIZENHARMADIK FEJEZET
SZOKINÉ KALANDJA

lúru tömeg tolongott a halász háza előtt. Majd kidöntötték • kerítést, és az udvarra is bemerészkedtek.

Még ki sem világosodott, amikor gyűlni kezdett a sok kíváncsi. Kimeredt szemmel bámultak a tetőre, amelyen két-légkivül ott kuporgott egy fiú. Nyilván nem mer lejönni, nehogy verést kapjon. Márpedig megérdemelné, hogy alaposan elagyabugyalják! Minek csavargott el hazulról?

A nézősereg apróra ismerte már az egész históriát. Csu-Bán az volt az érthetetlen, hogy a szemtelen fickó úgy ül, mint egy kőbálvány: füle botját se mozdítja, hiába ri-■Énkodik neki nagyapja.

{ Hát süket az a fickó? Vagy tán a félelem vette el az Észét? Az is lehet, hogy beteg, hogy rosszul van. A kíván-■liskodók majd kinézték a szemüket a reggeli szürkületben. Ám mikor felkelt a nap, mindjárt kiderült az igazság: nyoma sem volt semmiféle gyereknek odafönt. | Az emberek szóltanul pillantottak egymásra. Mit is szói-Mattak volna? A meglepetéstől tátva maradt a szájuk. I A kovácsot a guta kerülgette.

' A tömeg azonban megvidámodott, és megindult a sú-gás-búgás. Hogyisne! Hiszen napnál világosabb, hogy a ko-jyácsot-orránál fogva vezette az a fiú! Hát ez minden pénzt megér. S ahogy ilyenkor lenni szokott, a tömeg máris a komisz kölyköt pártolta, aki nemcsak hogy megszökött, de Jltivalóan nem is esett a feje lágýára. – Lám, még helyettesről is gondoskodott! , ■Iát nem gyönyörű? Ott ül a ház tetején a kitömött ing,

karján kilóg a szalma, nyakából kimered a kőkorsó, ott ül fél éjszakán át, a dühös idegen pedig szidja, ahogy a torkán kifér. Kell ennél jobb multság?

Még az asszonyok is nevettek. Igaz, csak illedelmesen, a ruhájuk ujjába. Csillogó szemük azonban elárulta, milyen jól szórakoznak. Szokiné apja is alig tudta visszafojtani nevetését. De hát hiába, udvariatlanság lett volna kinevetni a vendéget. Márpedig az a kitömött ing csakugyan multságos látványt nyújtott. Csak Szokiné engedte szabadjára jó kedvét.

Hiszen micsoda rettegés fogta el, amikor látogatójuk.it felismerte! Csak ő tudta, hogy Tibeszó komoly veszélyben forog. S bánta, rettenetesen bánta, hogy idehozta! Pedig hát azt remélte, szülei fedele alatt lesz a fiú a legnagyobb biztonságban: honnan sejthette volna, hogy épp hozzájuk állít be majd a gyilkos?

Nem csoda, hogy hallatlanul megkönnyebbült, amikor felfedezte Tibeszó eltűnését. A rettegés órái azonban nem múltak el hatástalanul. Térde remegni kezdett, majd valósággal kicsúszott lába alól a talaj. Aztán a hasa alá szorítva két karját, csak hempergett ide-oda a földön, miközben va dul kapálódzott, és egyszerre sírt meg nevetett.

Barite megrovó tekintetet vetett lányára, de hiába – Szokiné rá sem hederített Csak vihogott, mint az eszelős.

– Hagyd mái- abba, és állj fel! – förmedt rá türelmét veszelve az apja.

Szokiné szót fogadott, és nagy nehezen feltápáskodott. De még mindig fogta a hasát.

– Te meg mit nevensz? – pirongatta apja, akit meg lehetőszen bosszantott, hogy családja egyik tagja ennyir megfélekedzik magáról, s nyíltan kineveti a vendéget.

Szokiné letörölte könnyeit, aztán a tető felé mutató ti Nem mintha félt volna az apjától: tudta, a légynek sem ári

– Mi van azon nevetnivaló?! – csattant fel most a halász, áki kezdett már tényleg dühbe gurulni. Szokiné döbbenetesen tekintett az apjára.
Hát nem érti, hogy minek örül? Hát nem nagyszerű, hogy Tibeszónak sikerült kerekét oldania?
Ráadásul annyi ember szeme láttára – mintha egy pillanat alatt szalmává varázsolta volna valaki!
Nagyot csuklott.
– Hiszen te tudod, hova lett, ne is tagadd! – harsogta a I Kovács, s vaskos ujjával vádlón bökött a kislányra. – Tegnap este te hoztad ide, igaz? Hát akkor azt is tudnod keik
■ most hova tűnt... Te mondtad meg neki, hogy hova
■ menjen!
I \ Szolciné tágra nyílt szemmel bámulta a nekidühödött
■ férfit. Aztán a fejét rázta, és tovább csuklott.
– De hiszen együtt jöttetek tegnap! – szólalt meg Barite Kis, s hangjából kiérződött, hogy igencsak elítéli lánya visel-f kedését.
§■' – Ha tudsz valamit, mondd meg! – kapcsolódott be újra ■ az apja a szóváltásba.
– Biztos, hogy titkol valamit – kapott a szón a Kovács. A szemén látom, hogy titkol valamit! Szokiné a fejét rázta. Csuklása rögtön elállt.
■ A körülállóok várakozón figyelték.
– Semmit sem tudok, és semmit sem titkolok el – mo-Btyogta. Majd fölmutatott a tetőre. –
Elvarázsolta ma-Igát...
I – Mit csinált?
%' ~ Ügy félt ettől az idegentől, aki el akarta kapni, hogy ■ Inkább szalmává vált!
Hangja ezúttal magabiztosan és tökéletesen érthetően £ csengett.
A tömeg fölmorajlott
– Hát nem látjátok, mi lett belőle? Szalma, szalma, szalma ..;

– Ne pimaszkodj! – vágott közbe haragosan Barite, de Szokiné zavartalanul folytatta:
– Igenis, szalma, az lett belőle! Hát nem az van most a helyén? Az ingében is szalma, a karja helyén is szalma! És nincs is keze! – sikította, s keserves sírásra fakadt. Cszozogás hallatszott: a tömeg a tető felé fordult. Zavartan pillantgattak a kitömött ingre, aztán pedig egymásra..

De senki sem nevetett. Bármily hihetetlennek tűnt is, amit a kislány mondott, valami lehetett benne. A kovácsra néztek, az meg dühösen visszabámult rájuk.

Többen mindjárt hangot is adtak véleményüknek, s faggatni próbálták a kovácsot:

– Te küldted haza? Hazarepítetted a szél szárnyán a kukoricaföldetekre? Ügyesen csináltad, szó se róla!

– Ostobaság! Senki nem varázsolta el, senki nem küldte haza. Ő maga tömte ki az ingét Szalmával!

Ez a magától értetődő magyarázat hirtelen lecsillapította a tömeget, jóllehet, sokak fejébe szeget ütött. Mitől olyan rettentő magabiztos ez az állatbőr-kereskedő, ha ugyan ez a foglalkozása? Honnan jött, s mit csinál itt? Nagyapja-e annak a gyereknek, mint ahogyan állítja?

Legfőképp maga a házigazda és felesége esett gondolkodóba. Eszükbe jutottak az idegen sebei, melyeket ők láttak el kötéssel, a piros bankók, melyeket szolgálatuk fejében adott nekik, és nyugtalanság vett erőt rajtuk. Miféle ember ez valójában? És mit akar a fiútól?

Az idegen ezalatt le nem vette a szemét Szokinéről, akit különös tekintete valósággal megbabonázott. Megpróbált kitérni előle, de nem tudott, így aztán egyre csak hátrált, aggodalmasan találgatva, vajon sejti-e a kovács, hogy ismeri a titkait? Márpedig ha sejti, nem sok jót várhal tőle.

Szokiné már-már elfutott, de a kovács ekkor hirtelen karon ragadta, s az arcába üvöltött:

– Ki vele! Hol van?

Szokiné a háztető felé bökött, miközben megpróbálta kirántani karját a kovács vasmarkából. '

– Biztos visszament Szaffaj hoz!

Barite abban a hiszemben lépett közbe, hogy az idegen előbb-utóbb megelégszik a válaszával, és elengedi a kislányt.

A kovács a név hallatára felkapta a fejét.

– Hol lakik Szaffaj ?

A halász készséggel elmagyarázta neki: szeretne volna mielőbb a kapun kívül látni vendégét. A kovács töprengett egy darabig.

– Idegen vagyok, nem ismerem ki magam – jelentette ki aztán. – A kislány járatos arrafelé? – S kezével, mellyel

Szokiné karját markolászta, olyan mozdulatot tett, mintha az útirányt találgatná.

– A gyerek Szaffajnál lakik – vágta rá türelmetlenül Barite.

– Na, akkor majd mutatja nekem az utat – tett pontot a kovács a beszélgetés végére, azzal már vonszolta ia Szokinét maga után.

A kíváncsiskodókat annyira meglepte a kovács fellépése, hogy némán, kérés nélkül engedtek utat neki. A halász zavarodottan nyomult utána.

– Hé, csak nem akarod magaddal vinni a kislányomat? – hebegte.

– Hogy a fenébe ne! Az ő butasága miatt siklott ki az unokám a kezemből! – pattogott a kovács, de nem állt meg.

– Hadd vigye! – szóltak közbe többen is. – Nem eszi meg...

– Na, jó – adta be a derekát a halász, majd feleségéhez fordult. – Remélem, hazatalál.

Szokiné megpróbált újra megszabadulni, mire a kovács lehajolt, és a fülébe súgta:

– Te tudod, ki vagyok, mi? Szokiné megremegett.

– Hát akkor ehhez tartsd magad – tette hozzá a kovács. Szokiné megpróbált kiszabadulni a kovács markából, de

az csak még szorosabban fogta, ezért akarvá-akaratlan tűrte, hogy a piactér felé vonszolja.

„Szaffaj háza előtt úgyis elenged” – vigasztalta magát a kislány. Ám mielőtt befordultak volna a vásártérre, a kovács hirtelen berángatta őt egy mellékutcába.

– Nem erre kell menni – tiltakozott Szokiné –, nem ez a jó út!

– Pofa be! – förmedt rá a kovács.

– Szaffaj a piactérenél lakik!

– Tudom. Más úton megyünk.

A kovács tovább csörtetett, és maga után húzta a kislányt. Láthatólag pompásan eligazodott. De ha ismerős a városban, miért kényszeríti őt, hogy elkísérje? Egyáltalán miért kell megmutatnia, hol lakik Szaffaj ?

Szokiné megpróbálta kitalálni, merre mennek, de sehogy sem jött rá, mit akar tőle ez az ember. Az meg csak fáradhatatlanul róttá az utcákat. Végül elértek egy olyan városrészbe, ahol Szokiné még sohasem járt. Ügyet sem vetett rájuk senki. Nem törődtek vele, hogy a kovács maga után rángatja. Ez az idegen, akiről csak annyit tudott, hogy csupa-csupa gonoszságot művelt. A járókelők egyetlen pillantást sem vetettek rájuk. '

Nagy sokára elértek egy házhoz. A kovács feltépte az ajtót, és betaszította Szokinét.

A helyiség közepén faszéntűzhely parázslott. Előtte hosszú padon férfiak üldögéltek. A pad sarkán természetes nő kuporgott.

A kovács megforgatta Szokinét, aztán szó nélkül a férfiak orra elé rántotta.

Azok hunyorogva bámulták. ^

Aztán röpködni kezdtek a megjegyzések:

r- Na, megint egy!

– Nem valami nagy szépség!

– Hány éves?

A kovács meglökte Szokinét.

– Hány éves vagy?

– Nem tudom – suttogta a gyerek.

– Tizenkettő – mondta a kovács.

Szokiné értetlenül hallgatta a beszélgetést. Egész testében remegett. Honnan tudja a kovács, hány éves, mikor neki magának sejtelve sincs felőle?

– Nem látszik valami erősnek! – hangzott ismét a pad felől.

.- Erősebb, mint gondolnád! – válaszolta a kovács.

– De nagyon fiatal is ...

– Majd megöregszik.

A kovács minden ellenvetésre kész válasszal állt elő. » Szokiné álmétkodva hallgatta.

Annyit mindenesetre kivett a szavaiból, hogy innen hamarosan elviszik. Egy távoli városba, amiről csak imitt-amott hallott rebesgetni. Úgy tetszett, a természetes asszonyság Lsmer ott valakit, akinek szállodája van. Szokiné megrémült. Potyogni kezdtek a könnyei.

A kövér nő dühösen feltápászkodott, megragadta, s a ház végében bezárta egy ablaktalan kamrába.

Alighogy bezárult mögötte az ajtó, Szokiné sírva döröm-"bölni kezdett.

– Pszt!

Szokiné elhallgatott.

– Ne bögj, mert megvernek! – suttogta egy vékony hangocska.

Szokiné az ajtónak dőlt, és levegőért kapkodott. Rajta kívül úgy látszik, mást is bezártak a kamrába.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET A VÍZI SZELLEM

íA nap már jócskán túlhaladt delelőjén, amikor Tibeszó tarra ébredt, hogy motoz valami a lábánál, összerándult, Fmint akit kígyó csípett meg.

I Az első percben azt hitte, még mindig a holt falu romos ■lázában, a szemetes padlón fekszik, ahova a kovács hají-Botta. S most titokzatos éji lények kerülgetik és riogatják, ■nikor már enélkül is halálra van rémülve!

[Aztán lassan mégiscsak magához tért. Kezét-lábát sza-Ibadon mozgathatta – egyik sem volt megkötözve. Rá-i&dásul nappal volt, világos nappal, és feje felett egy Ibanáncserje széles levelei zizegtek. Most már eszébe jutott, Éiol van, és hogyan került ide a bokor alá. De az, hogy liralami motozott a lábánál, nem volt s nem is lehetett kép-fcelődés!

! Beleremegett a gondolatba: hátha a leopárd kerülgeti?

f Valóban, szíve mélyén a foltos bestiától rettegett a lég-Bobban. Mellette minden más veszedelem eltörpült. Annak Ibizony mindegy, hogy nappal van-e vagy éjszaka!

I Tibeszó szentül meg volt győződve róla, hogy őt a leopárd nemcsak ismeri, hanem számon is tartja, mint esküdt ellenségét. Nyilván azt is tudja, hogy miért csavargott el ■lazulról. Igen, aki egyszer már látta a leopárdot, előbb-Btöbb meglátja másodszer is!

l' S meglehet, éppen most...

PA leopárd minden bizonnyal a nyomára lelt, és most-Mz egyik bokor mögül les rá! Tibeszó felült: ne érje készü-Btl'enül a könyörtelen bestia támadása.

Vagy tíz lépésre tőle egy kutya ült, és nézte őt. Hosszú lábú, sárgásbarna korcs kutya, amelyből oly sok van, és mind egyforma. Meg se rezgett, amikor ráesett Tibeszó pillantása. Mintha csak arra várt volna, hogy odavessenek neki valamit.

Ismerősnek tűnt, semmi kétség. Lehet, hogy ez a kutya szaglászta meg a lábát az elhagyott házban? Oly egyformák ezek az ebek! Az egyik fekete, a másik sárgásbarna ...

Tibeszó fölkapott a földről egy fél banánt, letört belőle egy darabot, és odahajította a kutyának.

Az meg, mintha a világ legtermészetesebb dolga volna, már jött is érte, és pillanatok alatt befalta.

Tibeszó nem állhatta meg nevetés nélkül. Még soha nem találkozott banánevő kutyával. Próbaképp újabb falatot dobott neki, s lám, azt is azonnal eltüntette!

– Furcsa kutya vagy, hallod-e? – szólt oda az állatnak Tibeszó. – Mi vagy te, banánkutya?

Most már esküdni mert volna rá, hogy ez a kutya kerülgette a romos házban, s próbálta megvédeni annak idején Magerszától s cimboráitól.

Hát tömte tovább banánnal. Megérdemli: ilyen kutya úgyszincs több a világon!

Tibeszó feltápáskodott, mire a kutya is felkelt, és éberén figyelte minden mozdulatát. Tibeszó csaknem teljes készletét felzabáltatta vele.

Lassan beesteledett, de a mosóhely felől még idehallottl a szorgoskodó asszonyok zsvajozása.

Tibeszó a part menti sekélyesben igyekezett előre. Ám nemsokára elmaradtak a banáncserjék. Le egészen a vízig áthághatatlan bozót vette birtokba a meredek partot. A sűrűn kínálkozó sziklarepedésekben tüskés bokrok fészkeltek; némelyik akkora volt, hogy kusza ágai már-már a folyó vizét súrolták.

Tibeszó beljebb húzódott a mederbe, hogy kitérhessen

feőlük, s a kiálló lapos köveken ugrándozva-csúszkálva líolytatta nehéz útját.

| A kutya a part mentén követte. Hol eltűnt, hol előtűnt, Ede tíz lépésnél közelebb soha nem jött.

; Jóval a városon kívül a meder összeszűkült. Partjai faliként meredeztek, s közöttük hangos csobogással iramlott a

Napszíta, kopár vidék terpeszkedett unottan a meredek ■partok fölött, de a sziklafolyosó alján még zöldellt a nö-jvényzet – már ahol egyáltalán növényzet megvethette a

I De megvetette, s gyökereit az aláhullott görgeteg részeibe [eresztve szívta az élető nedvességet.

w A sodrás egyre erősebb lett, és Tibeszónak ugyancsak vi-kyáznia kellett, hogy el ne vágódják a tükörsimára kop-Katott köveken. Ha lábát töri – mi Jesz akkor? Így aztán ■hkább csak a sziklafal mentén próbált kijutni ebből a fo-■yosóból.

A magasba tekintett s megborzongott. ■ Itt zuhant le a kovács! Ha ugyan igaz, amit elmondott..; mk sziklafal meredek, az alját pedig szinte teljesen elborítja m görgeteg. Porcikája sem marad épen annak, aki erre |a rengeteg kőre zuhan! s ha valaki lezuhan, ki segíthet itt

K. Elhagyatott, vad vidék ... KTibeszó szíve összeszorult.

J Most, hogy a leáldozó nap utolsó sugarai hirtelen be-fegyogták, még komorabbnak hatott a keskeny szurdok. F Egy okkal több, hogy mielőbb kikerüljön belőle! I Óvatosan tovább lépkedett.

| Ám ekkor a kutya hirtelen megtorpant, s vadul morogni ■ezdett. Tibeszó meglepve pillantott rá, és szintén megállt. Hát ezt vajon mi lelte? Veszélyt szimatol, semmi kétség. De miféle új veszély leselkedhetik rájuk? És hogy viczorog ! Vajon mit bámul olyan állhatatosan azon a sziklán?

Meglehet, kígyóra bukkant: más élőlény aligha tanyázik itt. Fölkapott egy marék kavicsot, s elhajította. De nem a sziklát találta: a lövedékek nagyot koppanva hullottak a meredek falon tátongó ferde részbe.

Hatalmas ordítás követte a koppanást.

Tibeszó rémulten hőkölt hátra: nem kígyót fedezett fel a kutya!

Forogni kezdett vele a világ, és kis híján elvágódott. Így is alaposan megütötte a bokáját. Az ütés kissé magához térítette, de kétségbeesése nőttön-nőtt.

Mi lehet abban a lyukban? Jótét lélek semmi esetre! Vízi szellem? Boszorkány? – Egyik lehetőség sem csábította. Hiszen ha valóban földöntúli lény, miképpen haladhat el észrevétlenül a tanyája előtt? Márpedig – ezt szentül elhatározta – neki haza kell jutnia minél előbb, nem ácsoroghat egész éjszakán át ebben a rettenetes szurdokban!

Egérfogóba került.

Hát hiába volt idáig szemcséje? Hiába menekült ki annyi veszedelemből? Nem juthat haza, mert egy csodalény ráordított, egy sziklalakó boszorkány az útjába állt!

Toporgott, s égő szemét törülgette.

Haza kell jutnia! Mindegy, hogyan ...

Dacosan harapdálta a szája szélét: Azért is haza fog jutni! Hiszen kijátszotta a kovácsot: miért ne játszhatna ki a vízi szellemet?

Az imént még tehetetlenül toporgott, most meg már a menekülés módját latolgatta. Netán megkerülhetné a veszélyes sziklafészkét...

Alaposan szemügyre vette a meredek sziklafalat: hátha megmászna? Vagy még egyszerűbb – visszasettenkedik a szurdok bejáratához, és a kopár fennsíkon próbál továbbvergődni! De lesz-e még ideje rá?

Erősen sötétedett.

Fütyentett a kutyának. Az azonban rá sem hederített:

láttnivalóan abban mesterkedett, hogy megrohamozza a kettévált sziklatornyot. Ugrásra készen lapult, majd kúszni kezdett. Tibeszó lenyűgözve bámulta.

A roham azonban elmaradt. Tibeszó a szájára szorította a tenyerét, hogy meglepetésében fel ne kiáltson: a kutya váratlanul felugrott, farkcsóválva odafutott a réshez, és *m* mintha csak egy ajtó előtt állna – bedugta rajta a fejét

A titokzatos sziklalakó hatalmasat üvöltött.

Soha megnyugtatóbb üvöltést!

Tibeszó felsóhajtott S a kutya sem futott eL csupán visszahúzta a fejét.

A „vízi szellem” ugyanis szitkozódott. Azt kiáltotta:

– Pusztulj!

Ember rejtezett a sziklában. S hogy a kutya megbátorodva ugrott neki a résnek, a sziklalakó valóságos szi-dalomözönt zúdított rá:

– A pokolba veled, piszkos vörös pofájú! Azt sem tudod kivárni, te dögevő, amíg elpatkolok?

A szikla lakója megállíthatatlanul átkozódott * kutya egyre dühösebben ugatta, Tibeszó pedig csak hüledezett Ez a hang ... Ez az ismerős hang!

– Daraszó! Daraszó! – kiabálta, ahogy a torkán kifért Hogy örült-e? Nem mintha Magersza hajtója atyai barátja lett volna. De mégiscsak ismerős volt! Ember, akivel mégiscsak szót érthetett

A kutya vicsorogva engedett utat neki. Szorongva lesett be a nyíláson.

– Daraszó! – suttogta.

A sziklaodúban heverő véres alak megmozdult. Felemelte a fejét, de rögtön visszajettette. Arca halottsápadt volt, szeme tétován forgott. '

Tekintete egyszer csak megállapodott Tibeszón.

– Miért nem mondtad, hogy te vagy az? – nyöszörögte: Azt hittem, az a, gazember jött vissza...: A kutyádat

meg sakálnak néztem! – Érthetetlen szavakat dadogott, miközben potyogtak a könnyei.

– Fáj valamid? – tudakolta Tibeszó. Tudta, hogy butaságot kérdez, de annyira megzavarta a látvány, hogy ezt is alig tudta kinyögni. Daraszó ugyancsak hasonló gondolhatott, mert mindjárt felcsattant:

– Még hogy fáj-e! Nem látod, hogy nincs egy ép tagom? – S mintegy bizonyítékul nagyot nyögött:

– Víz adjál! Hozz vizet! ,

Tibeszó megrezzent: ez neki is eszébe juthatott volna. De nem mozdult.

– Mit állsz itt, mint aki megkukult? – förmedt rá Daraszó. – Mindjárt szomjan halok, ez meg csak mered a pofámba! Nem hallottad, mit mondtam?

– Jó, de hát miben hozzak? – dadogta végképp megzavarodva Tibeszó.

– Bánom is én, akár az ingedben is – háborgott a sebesült –, csak hozd már! Mártsd a vízbe az inged ... Nem hallod?

Tibeszó tehetetlenül pillantott csupasz mellkasára.

– Nincs is ingem – bökte ki.

Hogy is volna, mikor a tetőn hagyta! S hogy mikor kap majd másikat, arra jobb nem gondolni. Egy ing nem olcsó dolog!

Daraszó a tenyerét a halántékára szorította.

– Akkor a nadrágodat... Mártsd be a nadrágodat! – motyogta elerőtlenedve. – De ne kínozz ...

Tibeszó nagyot sóhajtott, majd engedelmesen ledobta a nadrágját, aztán a vízhez ballagott, és megöblögette benne.

Daraszó mohón szívta a vizet a csöpögő nadrágból. Miután zúgó fejét is megtapogatta vele, odalökte a fiúnak.

– Siess, hozzá még!

Tibeszó már hatodszor fordult, amikor Daraszó végre ki-130

jelentette, hogy nem kell több víz. A nedves holmit, mint valami turbánt, a fejére csavarta, és megpróbált felülni. Halálos sápadtsága, véraláfutásos, égő szeme annyira megdöbbenette Tibeszót, hogy megint csak tehetetlenül bámulta a hajtó erőlködését. Az meg szitkozódott:

– Segíts már, azördög vigyen el, kölyök!

Daraszó nyögve nekitámaszkodott a sziklafalnak. Látni-valóan megnyugodott. Aztán mesélni kezdte: hogyan követte a kocsmából elmenekült kovácsot, akit végül itt ért be a szurdokban, s hogyan akart a kovács felkapaszkodni előle a meredek sziklafalra.

– Valahol itt van a rejtekhelye – magyarázta Daraszó. – Láttam, nem találomra mászik. S a fejemet rá, hogy a lopott holmit is itt rejtegeti valami nagyobb üregben!

– Verekedtetek? – kíváncsiskodott Tibeszó.

– Meg is sebesítettem – mondta Daraszó. – Igen, de az átkozott tisztában volt ám velem, hogy rögtön felakasztják, ha kézrekerítik! Így aztán úgy küzdött, mint egy nekivadult oroszlán. Tudta, ki vagyok, hiszen a kimérésben együtt látott Magerszával!

– S aztán? – nógatta Tibeszó Daraszót. Az izgalomtól ludbőrzött a háta.

– Lelökött! Letaszított a szakadékba!

Tibeszó hallgatott. Maga előtt látta a jelenetet – látta Daraszót, amint kézzel-lábbal kapálódzik a levegőben, nekiütődik egy sziklának, majd hanyatt-homlok a mélybe zuhan, egyenest a kiálló kövekre.

– Ráadásul, mielőtt elment volna – folytatta Daraszó –, lemászott, hogy megnézzé, mi lett velem... De nem nyúlt hozzám. Azt hitte, már meghaltam/

Tibeszó csapkodta a karját. Rettenetesen fázott. Daraszó története kísértetiesen hasonlított a sajátjára: szent igaz, az efféle gazemberek semmitől sem riadnak vissza, hogy a fölösleges tanúkat eltüntessék... De hát hiába, előbb

utóbb megfogják, s akkor menthetetlenül vége – akasztófára kerül!

– Honnan tudtad, hogy itt találász? – kérdezte hirtelen Daraszó. ,

– Honnan tudhattam volna? A kutya vezetett a nyomodra.

– De hát hova indultál?

– Haza – válaszolta Tibeszó. Rosszat sejtett – csak nem arra számít Daraszó, hogy vele marad?

– Miért nem a karavánúton indultál el? – tudakolta Daraszó.

Most Tibeszón volt a sor, hogy meséljen. Elmondta, miért választotta a kerülőt, és arról is beszámolt, miféle bonyodalomba keveredett a halász házánál.

Daraszó elgondolkodva meredt maga elé.

– Mikor járt ott? – kérdezte aztán, a kovácsra célozva.

– Az éjjel.

– Akkor igyekeznünk kell! – mondta Daraszó. – Ha itt talál bennünket, mind a kettőnknek vége.

Remélem, nem hagysz cserben!

– De hova megyünk? – kérdezte a fiú.

– Hadzsi Dzsarrához.

– Az meg kicsoda?

– Ne szólj szám, nem fáj fejem – tért ki a válasz elől Daraszó, akit újra meg újra elővett a fájdalom.

Óvatosan végigtapogatta a testét, nincs-e eltörve valamije. Főleg a fejét fájdtotta, de a mellkasával is valami baj lehetett, mert minden lélegzetvételnél heves nyilallást érzett a bordái közül. A szájából szerencsére nem szivárgott vér.

Lassan feltápáskodott, de aztán visszazuhant, s a falnak dőlt

A hajtó testén megszámlálhatatlan horzsolás és daganat éktelenkedett. Az ijesztő benyomást csak fokozták tátongó

vágott és szúrt sebei. Sápadsága arra vallott, hogy rengeteg vére elfolyt.

Tibeszót ájulás környékezte.

– Te még jobban megjárta, mint a kovács – motyogta. Daraszó felhördült:

– Hogy a fenébe ne! Hiszen az pár késszúrással megúsza, s ráadásul egyik sem szaladt mélyre! De mit akar ez a dög? Kergesd el innét! – S a kutya felé bökött, mely a görgeteg kövei közt ténfergett.

– Nem kell bántani – kapta fel a fejét Tibeszó. – Nem akármilyen kutya ez!

– Hogy-hogy nem akármilyen?

– Hát úgy, hogy banánon él.

– Marhaság! – csattant fel türelmetlenül Daraszó. – Azt lesi, mikor döglök meg!

– De hidd el, hogy nem akármilyen kutya! Nyolc banánomat falta fel egyszerre!

Daraszó el tátotta a száját, aztán nagyot nyelt.

– Van még? Tibeszó a fejét rázta.

– Azt a három darabot, amit nem adtam oda neki, én ettem meg útközben.

– Minek egy ilyen dögöt etetni? – méltatlankodott Daraszó. >

– Ha a kutya nem jelez, nem találok rád... Már elfelejtetted?

Daraszó csak tovább zsörtölődött:

– Utálok ezeket a dögöket! Minden kutyát utálok!

– De ez nem olyan kutya, mondom – erősködött Tibeszó, majd diadalmasan kivágta: – Ez a holt faluból jött!

Daraszó elképedt.

– Miből gondolod? – Elakadt a szava.

– Érzem – mondta Tibeszó.

Nagy nehezen sikerült talpra állítania a sebesült öszvérhajcsárt, aki a következő pillanatban kis híján összezsugorult.

lott. Térde remegett, arcáról csorgott a verejték, s teljes súlyával rátámaszkodott Tibeszóra.

– Mártsd meg újra a nadrágodat! – nyöszörögte.

Tibeszó pillanat alatt fordult: nagyon szeretne volna már maga mögött tudni a sötétedő szurdokot.

Végre elindulhattak.

Daraszó a feje köré csavarta a nadrágot, fél karjával Tibeszó vállára nehezedett, és botladozva elindult a folyó mentén felfelé.

\

TIZENÖTÖDIK FEJEZET TIBESZÓT LÁNNYÁ VARÁZSOLJÁK

Vajon ki ez a Hadzsi Dzsarra, s hol lakik? Váltig ezen töprengett Tibeszó, miközben a folyómederben botladozott Daraszóval. Mert az út egyelőre nem akart véget érni. S akár a távolság tette, akár a keserves botladozás, máris tűrhetetlenül hosszúnak tűnt.

Az egészben egyedül az volt a vigasztaló, hogy az átkozott helyet végre maguk mögött hagyhatták... Arra mindenképp számítaniuk kellett, hogy a kovács előbb-utóbb visszajön. Ha biztonságban akarta tudni magát, el kellett takarítania újabb áldozata holttestét. Ha valóban itt volt a rejtekhelye, az több mint bizonyossá tette visszatérését. Mindenesetre jobb lesz nem a közelben tartózkodni, amikor megjelenik, és rájön, hogy a „hulla” feltámadt, és egyszerűen továbbállt!

Nem csoda, hogy Tibeszó annyira igyekezett, s tőle telhetően mindent megtett társáért. Daraszó azonban olykor teljes súlyával nekidőlt, ami azzal a veszéllyel fenyegetett, hogy mind a ketten elvágódnak. A férfi aránytalanul nehéz tehernek bizonyult, ráadásul – mivel még mindig szédült – folyton irányt tévesztett, és veszedelmesen tántorgott. Tibeszó mindeddig elég erősnek tudta magát, ám Daraszó csakhamar kiábrándította hitéből. Egyedül az élte, hogy előre kell jutniuk mindenáron, még ha beleszakad is. Csak-attól rettegett;- nehogy felbukjon Daraszó. Mert ha felbukik, nem áll talpra ...

Időközben csaknem teljesen besötétedett, s a nagy, feke

te kövek úgy guggoltak a folyó szélén, mint kíváncsi bálványok. Tibeszó iszonyodva kapta el róluk a tekintetét.

Igaz, nemrég Daraszót hitte vízi szellemnek, de most már éjszaka volt, s a veszélyek óráról órára sokasodtak. Az elhagyatott környék, a félholt férfi, a gyötrelmes vonulás – mindez elég lett volna, hogy egy tapasztalt felnőttet is megrázzon. S mi lesz, ha netán meghal Daraszó? Ki védi meg az erdő vadjaitól, amelyek az éjszaka leple alatt járnak le a folyóra?

Megpróbálta leküzdeni félelmét. Nem szabad másra figyelnie, csak Daraszóra! S a sebesült egyre több munkát adott neki: úgy megizzasztotta, hogy a leszálló hűvösség ellenére patakokban csordogált a verejték a hátán.

Daraszó ráadásul szünet nélkül jajgatott. Szabad kezével hol turbánját rángatta, mely folyton a szemére csúszott, hol karjával kalimpálva köröket írt le a levegőben, mintha e suta mozdulattal próbálta volna újra meg újra eltalálni, merre kell menniük.

Tibeszó egyszerre csak örömmel fedezte fel, hogy lassan-lassan mégis kikeverednek a szurdokból. A táj változni kezdett: a meredek sziklafalak mindjobban zsugorodtak, s a folyó sem zúgott már olyan félelmesen.

Az út a folyó szélén kanyargott. A túlpartról idehang-zott egy éhes hiéna vonítása... Daraszó megrázkódott, majd – mint aki nehéz álomból ébred – hunyorogva pillantott körül, s hirtelen nekidurálva magát, megindult a parton felfelé.

Tibeszó szorosan ott kaptatott a nyomában. Elmaradni nem mert tőle, így viszont azt kockáztatta, hogy a meg-botló s visszaguruló férfi a mélybe sodorja. De Daraszó ezúttal elég élénken mozgott. Látnivalóan a cél közelsége adta vissza erejét s biztonságát. Mert annyit már Tibeszó is sejtett, hogy célhoz értek – a lejtő tetején ház körvonalai sötétlettek. .

Daraszó szédelegve dőlt a ház falának.

s- Szólj be már! – suttogta erőtlenül.

Tibeszó végigtapogatta a falat. Ajtót vagy ablakot keresett, melyen bekopoghatna, de egyelőre csak agyagon kaparászott.

A ház ugyancsak vén lehetett, egyik-másik repedésbe egész tenyere belefért.

Tibeszó ingerülten tapogatta a falat. Am addig kaparászott, amíg végül rá nem lelt az ajtóra. Az volt, kétségtelenül: simára koptatott, de annál tömörebb deszkaajtó. Dühösen esett neki, s az öklével ütötte-verte. A ház néma maradt.

– Nincs itt senki – vetette oda csüggedten Daraszónak.
– Azt mondd, hogy én vagyok itt, Daraszó – pihegte. Tibeszó nekidőlt az ajtónak, kettőt-hármat dörömbölt

rajta, majd ingerülten eldarálta az üzenetet.

– És alig él már – tette hozzá.

Aztán fülét a deszkához szorítva hallgatózott.

Moccanás sem hallatszott odabentről. Tűznek sem látszott nyoma. Legalább füstszagot- érezne! De miért is égne tűz egy elhagyott épületben? Hiába volt hát ez a borzasztó éjszakai vándorlás! Pedig hogy reménykedett! Egész úton csak az a remény éltette, hogy keserves útjuk végén mégiscsak fedél alá jutnak ...

Daraszó ellökte magát a faltól

– Majd én – nyögte, s a következő pillanatban görcsösen szorongatta Tibeszó vállát.

– Hadzsi Dzsarra – nyöszörögte –, nyisd már ki! Magér-szát... megölték!

„Lázás a szerencsétlen – gondolta Tibeszó. – A lakatlan háznak beszél!”

Kis híján orra bukott: az ajtó váratlanul megmozdult, s halkán kinyílt.

De csak résnyire. Tibeszó döbbenetesen hőkölt hátra, aztán mintegy védelmül maga elé taszigálta Daraszót.

A keskeny résen át egy férfihang tudakolta, ki van odakint.

Daraszó megismételte mondókáját, mire az ajtó feltárult, s egy kéz a sötét házba vonta. Az ajtó azonnal becsukódott.

Tibeszó bosszúsan toporgott a bezárt ajtó előtt. Rettenetesen fázott: Daraszó legalább a nadrágját visszaadhatta volna!

Elviselhetetlenül hosszúnak tűnt minden perc ... Vajon mit csinálnak ilyen sokáig? Aztán észébejutott, hogy Daraszó bizonyára részletesen beszámol a ház lakójának a történetéről, s ez kissé megnyugtatta. Minél tovább időzik

odabent Daraszó, annál valószínűbb, hogy mégis jó helyre jöttek.

Egész testében reszketett. Már-már kezdte azt hinni, hogy megfeledkeztek róla, amikor szinte észrevétlenül megint kinyílt az ajtó.

Fakó köpenybe burkolódzott középtermetű férfi állt előtte. Úgy állt ott, mint a cövek, félig eltakarva a vaksötét ajtónyílást.

Tibeszót hirtelen újra elfogta a szorongás. Ki ez a köpenyes ismeretlen? Meglehet, tényleg Hadzsi Dzsarrának hívják, ahogy Daraszó mondta. Csak legalább a háza ne volna ennyire félelmetes!

Jobb volna elfutni.

S talán csakugyan elfut, ha egyszer csak ki nem nyúlik egy kéz a köpeny alól, és csuklón nem ragadja. A kéz csontos ujjai vaskapocsként szorították csuklóját, s ellenállhatatlan erővel húzták-vonták a ház belsejébe.

Tibeszó annyira meglepődött, hogy valósággal elállt a lélegzete. Egy pillanatra még átvillant a fején, hogy ismét valami rettenetes dologba keveredett, s ez végképp letaglózta. Tehetetlenül bukdácsolt át az első helyiségen. Ha a marok nem fogja, menthetetlenül elvágódik: a padló tele volt potyogtatva trágyával. Csípős szaga az orrába hatolt s megköhögötte.

A következő helyiség ajtajában a kéz megállította, aztán éppoly hirtelen, ahogyan néhány pillanattal ezelőtt megragadta, elengedte agyongyötört csuklóját.

Félenken nézett körül

A tulsó falnál leégett tűz parázslott. A félhomályban barna alakok imbolyogtak.

Tibeszó köszönését senki sem viszonozta.

Hadzsi Dzsarra – mert ő volt a komor, köpenyes ember *h* ekkor megparancsolta, hogy szítsák fel a tüzet. Szavára aprócska lény ugrott a tűzhely elé, rádobott egy nyaláb fát, s zihálva fújni kezdte. Tibeszó fiatal lánynak vélte.

A fa már javában lángolt, amikor végre fölfedezte, hogy a szorgoskodó apróság valójában vénasszony.

Feje reszketett, beesett arcát mély ráncok barázdálták, aszott keze kóróhoz hasonlított, de mozgása meghazudtolta külsejét. Úgy sürgött-forgott, akár egy házias lány, közben pedig szüntelen rezgett az ajka.

– Kötzd be Daraszt! – hangzott az újabb parancs a tűzhely mellől, s az öregasszony máris futott, hogy a sebápoláshoz szükséges ezt-azt összekapodja, majd munkához látott. Alaposan szemügyre vette a hajtó mellén és hátán virító csúf sebeket, aztán a fejét kezdte vizsgálni. Mindenekelőtt letekerte róla a nedves turbánt. Aztán csak értetlenül, vihogva forgatta a kezében.

Tibeszó nem állta meg, hogy oda ne kiáltssa neki:

– Az enyém! Az én nadrágom!

Az öregasszony úgy tett, mintha semmit sem hallott volna, s a nadrágot egy földbe vert karóra akasztotta.

Tibeszó elszántan lépett előre, hogy visszaszerezze tulajdonát, ám a vénasszony útját állta: érthetetlen szavakat motyogott, véreres szeme vadul forgott.

– Hagyd békén azt a nadrágot! – rivallt rá a tűz mellől Hadzsi Dzsarra.

De Tibeszó csak tovább erősködött.

– Miért hagyjam? Az enyém!

– Láthatod, hogy csupa víz – bökött az ázott ruhada-* rabra a házigazda.

i~ Hogyha megszárad, visszakapom?

– Egyelőre nem – hangzott a meglepő válasz.

– De hát mért nem?

– Mert lánynak öltöztetünk! Tibe#ó a füléhez kapott.

– Lánynak? – dadogta.

Hadzsi Dzsarra bólíntott. Mintha mi sem lett volna ter-» méztesebb, mint fiúkat lánynak öltöztetni.

– Nem! – kiáltotta Tibeszó. – Én a nadrágomat akarom ... Én nem vagyok lány.

Hadzi Dzsarra csitítóan emelte fel a kezét.

– Holnap mindent megmagyarázok. De most feküdj le a többiek közé. Alaposan ki kell pihenned magadat, mert komoly munka vár rád ...

Miféle munka? Tibeszó nem értette. S ki tudja, meddig — csökönyösködik, ha nem tör rá az álmoság.

Szótlatlanul kotródott a nagy ágyba, mely tele volt zsúfolva gyerekekkel. Bevackolódott közéjük, és lehunyta a szemét. Ám elaludni nem tudott – a gondolat, hogy másnap lányruhába bújtatják, tovább zaklatta.

– Azért kell lánynak öltöznöd, hogy rád ne ismerjenek '*- suttogta a fülébe egyik szomszédja.

Tibeszó nagyot nyelt.

– Hogyisne! Hazamegyek!

– Persze hogy mégy! De csak ha elkaptuk már a leopárdot ...

Tibeszó összerázkódott. Hát már sosem lesz vége? Mibe akarják megint belerángatni? És különben is, honnan tudhat ez a soha nem látott kölyök a leopárdról, *az ő leopárdjáról?*

– Miféle leopárdot? – kérdezte, s izgalmában a szája Bzélébe harapott.

– De hiszen tudod! – A láthatatlan gyerek indulatosan sziszegett. – Azt, amelyik megölte a bátyámat...

– A bátyádat?

– Azt, azt ... Ismerted te is! Nem emlékszel már Mager-szára ?

– A kovácsot akarjátok elkapni?

– Azt, azt...

Az öregasszony csoszogva közeledett az ágyhoz. Arrébb tolta a szélen heverő gyereket, és nagyot sóhajtva ledőlt. Tibeszó szeretett volna pár dolgot kérdezni szomszédjától, de aztán jobbnak vélte, ha hallgat.

Mire felébredt, az egész ház talpon volt.

A nadrág ott libegett a karón. Indult, hogy leakassza, de az öregasszony nem engedte, hogy felhúzza. Helyette foltos lányruhát dugott az orra alá, s félreérthetetlen mozdulattal jelezte, hogy húzza magára.

Tibeszó hiába tiltakozott, hiába forgatta a nyakát – még csalt fel sem ocsúdott, a lányruhát átvették a fején, s a következő pillanatban már tucatnyi kéz matatott a dereka körül, a szoknya ráncait igazgatva.

Az „öltöztetők” elégedetten szemléltek a lánnyá vara-* zsolt fiút. Tibeszó erősen gyanította, hogy nem első alkalommal vesznek részt hasonló mulatságban.

Zavartan állt a szoba közepén, tekintetével suttogó éjszakai hálótársát keresve. De nem látta sehol... Minden bizonytalansággal indult el a városba. Lehet, hogy ő mégiscsak hazament? De akkor mire való volt ez az átöltözés?

Reggeli után azonban ismét eléje somfordált az öregasszony. Kezében borotvakés villogott.

Intett Tibeszónak, kövesse.

– M|nek? Hová? – dadogta, s le nem vette a szemét a veszedelmes szerszámról. Ám ekkor egy kisebb fiú segítségére sietett az asszonynak.

– Csak megnyírnod, ne félj! – mondta, és maszatos ujjával saját fejére bökött.

Tibeszó a feje búbjára tapasztotta a tenyerét.

– Nem engedem! – toppantott elszántan. Elhatározta, hogy erőnek erejével megvédelmezi fürtjeit..
. Igaz, kissé

– hosszabb a haja, mint lenni szokott, de hát az anyján kívül nem nyírta még meg senki, és nem is fogja, ha rajta áll!

– Fátuma azt mondja, hogy hiába okoskodszt – szólalt meg újra a kisfiú, aki nyilván az öregasszony szavait tolmácsolta.

Fátuma fogatlan szája megint rezegni kezdett.

– Fátuma azt mondja, meg kell hogy nyírjorí, különben

hiába viselsz lányruhát, mindjárt látja mindenki, hogy íú vagy.

Tibeszó megadta magát a sorsának. Kivonult az udvarra s pirosló füllel tűrte, hogy megkopasszák... Mert Fátuma ugyancsak hamar eltüntette rakoncátlan fűrtjeit, feje búbját pedig simára borotválta, csupán tarkóján hagyott egy gyér koszorút.

Most aztán lány, lett, menthetetlenül!

Csakhogy Fátuma korántsem végzett még az átalakítással. Odaintett egy leánykát, aki zokszó nélkül cipelte körbe-körbe hátán a rátestált apróságot, s csomóra fogva haját, egyetlen nyisszantással megszabadította copfjaitól... Aztán megfordult, és a könnyű fonatot pár öltéssel a Tibeszó tarkóján virító csutakhoz erősítette.

Aszkalé (mert így hívták a leánykát) kénytelen volt egyetlen ékszerét is átengedni a lánnyá varázsolt fiúnak. Az ékszer egyébként nem volt más, mint egy közönséges biztosítótű, melyről vékony bőrszíjak függtek alá. Fátuma egyszerűen beletűzte a „kontyba”.

Tibeszó megrázta fejét: a rövid copfok csiklandozták a nyakát. Ha nem lett volna annyira nekikeseredve, talán még el is mosolyodik.

Ebben a pillanatban lépett ki az udvarra Hadzsi Dzsarra.

– Kitűnő! – mondta, miután megpördítette, s előlről-hátúiról alaposan szemügyre vette Tibeszót. – Most már csak a nyakába keli valami!

Tibeszó fölpillantott. Nála jóval magasabb, karcsú lány állt mellette, nyakában bőrheveder, hátán jókora agyagkorsó.

öt kell hát a városba kísérnie! Ráadásul kőkorsóval a hátán!

Majd elsüllyedt szégyenletében. De mert tudta, hiába kapálódznék, egykedvűen tűrte, hogy Fátuma fölszerelje: nyakába akassza a hevedert, hátára csatolja a korsót.

Elindultak – elől a fürge leány, mögötte a kedvetlenül baktató Tibeszó.
Már jócskán eltávolodtak a háztól^ amikor a lány váratlanul megtorpant. Hátrafordult, s türelmesen megvárta, míg Tibeszó beéri.
– Mondd csak, mi is a neved? – kérdezte.
– Tibeszó.
– Az én nevem pedig Hasszán.
S indult volna tovább, de Tibeszó megállította:
– Hát te is fiú vagy? Társa csak nevetett.
Tibeszó elgondolkodva nézegette. Ruhája, hajviselete lányra vallott. Csupán a hangja csengett gyanúsan.
– Senki sem találná ki, hogy fiú vagy – ~ jegyezte meg végül.
Hasszán vidáman válaszolta:
– Fölösleges is, hogy kitalálja!
Tibeszó csak most ismerte fel a hangját. Hát perszej Hasszán szólította meg éjszaka!
Megvigasztalódva lépdelt tovább.

TIZENHATODIK FEJEZET BALJÓS LÁBNYOMOK

Furcsa érzés volt, ahogy a ruha a lába körül libegett. Hasszán néhány lépéssel előtte járt, így aztán megfigyelhette, sőt utánozhatta mozdulatait. Az igazi kényelmetlenséget azonban a korsó jelentette: noha egyelőre üresen kongott, máris csúnyán nyomta a hátát, s menni sem tudott tőle kedve szerint.

Mint kiderült, Hadzsi Dzsarra utasítása úgy szólt, hogy vonuljanak a folyópartra, s észrevétlenül hallgassák ki, mi mindenről pletykál a fehérnemű-sulykoló asszonynépség. – Csak egy tányér csörrenjen meg a városban, a nőszemély ek rögtön neszét veszik, s mosás közben apróra megtárgyalják! – magyarázta Hadzsi Dzsarra Hasszánnak, aki most egyenest a folyó felé tartott.

A helyet Tibeszó is ismerte. Előző reggel épp erre vezetett el az útja.

Most viszont azon morfondírozott, nem volna-e célszerűbb, ha előbb felkeresnék a halászt, akiből esetleg kiszedhetnék, merre távozott kellemetlen vendége.

Ötletét mindjárt meg is mondta Hasszánnak, de az csak kinevette.

– Csak nem gondolod komolyan – gúnyolódott –, hogy a „leopárd” az orrára köti valakinek, mi a terve? Te aztán igazán ismerhetnéd!

Tibeszó megszégyenülten hallgatott, miközben Hasszán máris ráfordult a kitaposott ösvényre, amely erősen lejtve vezetett a folyóhoz.

Odalent már nem kevés asszony nyüzsgött, s egyre töb

ben érkeztek korsóval vagy szennyes ruhával megrakodva. De munkához még egyikük sem látott – igaz, meglehetősen korán volt még. Am ahogy közelebb jutott a „mosodához” a két áruhás fiú, valami megütötte a fülüket. Kiderült, hogy az ácsorgásnak ezúttal komolyabb oka van.

Szörnyű hír izgatta fel a kedélyeket.

Leányrablás, méghozzá fényes nappal!

Nem csoda, hogy az újonnan érkezettek is mindjárt lerakták terhüket, s csatlakoztak az összeverődött csoportokhoz.

Lám, ez a szülő sorsa: évekig eteti és ruházza a lányát, megtanítja a házimunka csínjára-bínjára, s mire nagy keservesen felneveli, és eladósorba kerül, egyszerűen fogják és elrabolják! S a szegény szülő bottal ütheti a nyomát az árvának meg a meny asszonypénznek... Ezért szüljön és neveljen hát lányt az ember gyereke, hogy mire anyá-nyivá növekszik, egy idegennek legyen haszna belőle!

Hasszán és Tibeszó mukkanás nélkül hallgatta a nekibúsult asszonyok véget nem érő sirárait. Néhányuk a gyászos hír hallatára azonnal visszafordult. A munka nem szalad el... Meg aztán mikor ily szörnyű dolgok történnek, mégiscsak biztosabb otthon ülni!

Pár lépéssel odébb újabb csődület támadt. Egy idős asszony a kocsmai gyilkosságot kezdte el emlegetni, mire többen megjegyezték: hátha az egérutat nyert gyilkos rabolta el a három eltűnt leánykát? Időközben ugyanis már háromra szaporodott az elcsábított vagy erőszakkal elcipelte leánygyerekek száma.

Ezen aztán parázs vita kezdődött.

Tibeszó kezdte unni a sok fecsegést. Eleget hallott, a vita pedig nem érdekelte. Mert ugyan mit tudhatnak ezek a l cserfes szájú nőszemélyek arról, hogy valójában mi történt a főtéri kocsmában? Nála többet semmiképp ...

A lányrablás híre viszont meglepte. Három lány elrablása csakugyan nem mindennapi esemény! De hogy ezt is

a kovács számlájára írják? Ostobaság! *Épp* egy menekülőnek van szüksége koloncra, ráadásul mindjárt háromra!

Megbökte Hasszánt, hogy induljanak, itt már nincs mit keresni. Ám ekkor egy feltűnően természetes, tarka ruhás asszonyra esett a pillantása, aki ugyancsak megunhatta a sok szófia-beszédet, mert kivált az összeröfönt csoportból, s öles léptekkel igyekezett a vízhez.

A homokos parton batyuba kötve várta kimosott holmija. Az asszony meglóbálta a batyut, de aztán mégsem vette vállára, hanem újra lezuhintotta.

Valami különöset láthatott, mert le nem vette szemét a víztükréről.

Tibeszó kis híján felkiáltott: a folyómeder közepén Szaffaj mosott. A természetes néember is őt bámulta.

Hasszán értetlenül figyelte társa viselkedését.

Hát ezt vajon mi lelte? Sürgeti, hogy menjenek, most meg csak áll, mint aki megkukult!

Türelmetlenül legyintett, majd nekilódult, de nem a dimbes-dombos part, hanem a zúgó folyó irányába. A játékot, ha tetszik, ha nem, végig kell játszaniuk, nem indulhatnak haza üres korszóval! Csak már az a számár is jönne!

A díjbirkózó-külsejű asszony a vízbe gázolt. Ruháját sem gyűrte fel, csak vonult, törtetett befelé. Szaffaj meghallhatta a csobogást, mert felkapta a fejét.

Tibeszó most döbrent meg igazán: az öregasszonynak potyogtak a könnyei.

Mi baja lehet? Csak nem raboltak el Szokinét is? Márpedig akkor csakugyan a gaz kovács a tettes!

Megrántotta vállán a szíjat, és loholt Hasszán után.

Szerencsére hamar beérte. Figyelmeztetni akarta, de Hasszán rápisszegett: a különös jelenet az ő fejébe is szeget ütött.

Hátatfordítva a két beszélgető asszonynak, lassú mozdulatokkal merni kezdték a vizet.

Tibeszó szája megrándult: Szaffaj épp róla beszélt. Ráadásul úgy emlegette, mint útonálló cinkosát.

– Mert ugye, mi más lehet az olyan fiatalember – magyarázta Szaffaj a tarka ruhásnak –, aki előbb ravaszul beférkőzik a háziak bizalmába, aztán az utcára csalja! Nagy furfangosan elkísérte a szülei házához, ahol már lesett is rá a rabló ...

Szaffaj a ruhája ujjával megtörülte könnytől maszatos képét, majd nagyot sóhajtva folytatta:

– Az meg azzal állított be a lányomékhöz, hogy a fiú nagyapja! S reggel meg se szó, se beszéd, megragadta Szo-kinét, és elvitte ... 7

Tibeszó felnyögött. Balsejtelve tehát igazolódott – a kovács elhurcolta Szolcinét!

A tarka ruhás asszony nagy figyelemmel hallgatta az izgalmas történetet, mely nyilvánvalóan meghatotta, mert jó darabig szót sem szólt. Mikor azonban Szaffaj azt kezdte panaszkodni, hogy öregasszony léte most egyedül kínlódhat a mosással, rögtön felajánlotta a segítségét. Bezzeg megörült Szaffaj! Mindjárt abbahagyta a panaszkodást.

– Majd én csavarom, te pedig összekötöd! – rendelkezett megvidámodva, s aztán csak a csurgást meg a csapko-dást lehetett hallani. Tibeszó megkockáztatott egy odapil-lantást: Szaffaj a készséges „szomszédasszony” kinyújtott fél karjára aggatta az ingeket és kendőket, miközben többször is elismételte, mennyire irigyli fiatalságáért és erejéért ...

A lánynak öltözött fiúk még mindig megszállottan meregették a vizet – bár már régen csurig volt mind a két korsó –, amikor az asszonyok elhaladtak mellettük. A tarka ruhás felkapta a fővénnyről a köteg mosott ruhát, s a bal vállára dobta, majd hóna alá szorítva Szaffaj csomagját, lendületes léptekkel vágott neki a sűrű bozóttal benőtt, meredek partoldalnak. Az öregasszony azonban rögtön ráripakodott:

– Jaj, csak ne olyan sebesen! Mit gondolsz, nekem is olyan jó a lábam?

Pár perc múlva békés egyetértésben, de már jóval szelídebb tempóban folytatták útjukat.

Hasszán alábújt a kantárnak, s felemelte a korsót.

– Mehetünk! – adta ki a parancsot.

Igyekezniük kellett: Hadzsi Dzsarra már várta a híreiket. Ezúttal egy városi házban ütött tanyát.

– Nincs messze – nyugtatgatta Hasszán Tibeszót, akinek vállát ugyancsak húzta a tele korsó.

Bizony, soha nem hitte volna, hogy a vízfordítás ilyen keserves munka... pám, nála fiatalabb lányoknak meg se kottyán, ő meg min;-den erejét összeszedve is alig győzi! Csupán az vigasztalta, íhogy a tarka ruhást is alaposan megdolgoztatta az emelke-ídő. Ide hallatszott a fujtatása.

A járást nehezítette, hogy az ösvény talaja a szárazság [ellenére nem egy helyen csúszós volt: a megbotló vízfordítás újra meg újra kilocsogtatták a drága nedűt. Tibeszót (bosszantotta ez a „pazarlás”, de most az ő hátán is nagyot 'zöttyent a korsó, és jó bögrényi hideg víz zúdult izzadt [nyakába.

Elhatározta, hogy jobban vigyáz, s majd a lába alá néz. í A következő pillanatban oly hirtelen torpant meg, hogy kis híján elsodorta a tele edény.

Nem, ez nem lehet igaz! Talán csak képzelődik... Megbabonázva meredt a földre.

A nedves ösvényen ismerős nyom virított! 1 Hasszán dühösen hátrafordult.

– Miért nem jössz, te szerencsétlen? – sziszegte, de puhogy megpillantotta holtra vált társát, azonnal megszeli-Hült.

í – Segítsek? – kérdezte, s Tibeszó keze után nyúlt.

| Az a földre mutatott.

| – A leopárd! – motyogta.

| Hasszán közelebb lépett, s a különös nyomra bámult.

– Ez a kovács lábnyma! – erősködött Tibeszó. – Nemrég járhatott erre, mert még egész friss! Hasszán megrántotta Tibeszó ruháját.

– Ha az, akkor nincs veszteni való időnk! Okvetlen meg kell mondanunk Hadzsi Dzsarrának. Szedd össze magad! – tette hozzá.

Tibeszó némán bólintott. Lélekszakadva igyekeztek fölfelé az egyre meredekebb ösvényen. Ám alig haladtak valamit, egy csillogó tócsa mellett megint csak ott sötétlett a sebhelyes férfitalp nyoma. De nem álltak meg. Egyet gondoltak: a kovács a közelben ólálkodik! Tibeszó szerette volna megkérdezni, sok van-e még hátra a házig, de félt, hogy Hasszán letorkolja. Szaporán szedte a lábát, s már azt se bánta, ha akár minden vize kiömlik.

Főnt, a partoldal magasan kettéosztott az ösvény.

Hasszán megállt, s nagyot fúj. Bosszúsan vakaródzott, mert hirtelen nem tudta eldönteni, melyik ágot válassza.

Itt már megszűnt a bozót. A homokos utat akadálytalanul érte a tűző nap s minden tócsát azonnal felszárított.

A két asszony alig pár lépéssel előttük búcsúzkodott. Nyilván elvált az útjuk, s a tarka ruhás már vissza is adta Szaffajnak a csomagját. Bő ruhája ujjába törülgette az arcát, s harákolva-köpködve vigasztalni próbálta a törődött öregasszonyt, aki azonban egyre keservesebben jajveszékelt.

– Ejnye már, mit siránkozol! – csattant fel végül a tarka ruhás. – Lehet, hogy csak elcsavargott a lány! Mind ilyenek, egy se szeret dolgozni...

Tibeszó fölkapta a fejét: a mondat ismerősen hangzott. Hol és kitől hallhatta? S a tarka ruhás lábára siklott a tekintete.

– Gyerünk! – suttozta. Ő már döntött, hogy merre menjen. Hadzsi Dzsarra még várhat, de azt okvetlen meg kell tudni, ki ez a gyanús külsejű asszony.

De hiszen már tudta is!

A tarka ruhás elindult. Tibeszó ott lihegett a sarkában, mögötte pedig engedelmesen talpalt Hasszán.

A tarka ruha valósággal csattogott a nő oszloplábai körül. Tibeszó le nem vette róla a szemét. Nem, így csak férfi jár! És kár volt a saruját levetnie – ■ a szíj nyomait világosan föl lehetett fedezni a bokáján..: Gyanútlanul vágatott, mozdulatait nem is próbálta már •leplezni.

Tibeszó kárörvendőn figyelte. Már nem félt tőle: álöltö-izete kétségkívül kiállotta a próbát, leleplezéstől nem kellett tartania. Hadzsi Dzsarra, úgy látszik, mégis okosabb f és tapasztaltabb ember ennél a véres kezű rablónál!

Csakhamar beértek a városba. A szűk utcákon csak nagy büggel-bajjal haladhettek előre. A szembejövő felnőttek j ráadásul sorra elvárták tőlük, hogy utat engedjenek. I- A tarka ruhás, aki eddig terjedelmes batyuját hintáztat-hra vidáman rúgta a port, most ugyancsak kénytelen volt öcatonás tempóját csökkenteni: nem kockáztathatta, hogy walakit feldöntsön, s riadalmat okozzon. Ám így is folyvást mottón nőtt közöttük a távolság, s Tibeszó váltig attól ret-ítegett, hogy elveszíti szem elől. Mit sem törődve a járókellők szidalmaival, kétségbeesve nyomakodott előre, mikor a tarka ruhás egyszer csak eltűnt egy kapu mögött.

– Oda ne nézz! – hallotta Tibeszó barátja izgatott sutto-[gását. – Azt figyeld, szemben mi van!

Behemót, istállóforma épület magasodott az utca jobb {oldalán, bádogteteje csak úgy szikrázott a napfényben. ÍA városban nem sok hasonló akadhatott, könnyen meg lelhetett jegyezni.

: Tibeszó a szomszéd utcában maga elé engedte Hasszánt, f – Most mit csinálunk? – lihegte.

I – Hogyhogy mit? Megyünk Hadzsi Dzsarrához! – hang-pott az ingerült válasz.

[; Hasszán a városban már jól kiismerte magát, de így is fcatalmasat kerültek, mire újra a folyó közelébe jutottak, s

beléphettek a házba, mely előtt szalmakalapos vak koldus szunyókált. Lábát elnyújtotta az út porába, s még hortyogott is. Ámbár igencsak éberem alhatott, mert mikor Hasszán átlépett rajta, megmozdult, a lábát azonban nem húzta be.

Odabent több más férfi társaságában Hadzsi Dzsarra fogadta a „lányokat”. Tibeszónak apróra el kellett mesélnie a lányom történetét.

A férfiak helyeslően bólogtak.

Ekkor megszólalt Hadzsi Dzsarra:

– Ha valóban itt van a kovács – kezdte –, mondom, ha valóban ő az, akit a gyerekek látottak, akkor egyelőre várunk kell... A házba nem törhetünk be. Meg kell várunk, amíg önként elhagyja rejtekhelyét. Ha tényleg ő rabolta el a három kislányt, soká nem húzhatja az időt, különben ráfizethet. Meglehet, hamarosan megkísérli majd kicsempészni a lányokat a városból. Talán még a mai nap folyamán megpróbálkozik vele.

Tibeszó belátta, hogy Hadzsi Dzsarrának igaza van – s majd elsüllyedt szégyenletében... Ha ő csak fele ilyen megfontolt, nem kerül bajba Szokiné! Minek mondta el neki a kovács titkát?

A tanácskozás azonban nem ért véget. A férfiak tovább súgtak-búgtak, de Tibeszó már csak fél füllel figyelt a szavaikra. Mi dolga van itt neki? Fogják el a kovácsot, szabadítsák meg Szokinét, de őt engedjék haza!

Arra riadt, hogy a nevével szólítják.

Hadzsi Dzsarra állt előtte mosolyogva.

– Na, mi az, elnyomott a buzgóság? Pedig még szükségünk van a segítségedre.

Többen nevettek.

– Hát ide figyelj ... Ismered Befekadut? Tibeszó a fejét rázta.

– Ej, dehogyan ismered, hiszen láttad már! Ott fekszik a ház előtt... I

Tibeszó zavartan hümmögött.

– Na, akkor eredj és hívd be!

– Miért, mi a terved vele? – tudakolták a többiek kír váncsian.

– Ő lesz a kémünk ...:

– De hiszen nem lát!

– Annál jobb!

– Hogy lehet kém egy vak ember?

Ezen aztán elálméklodott mindenki. De Hadzsi Dzsarra ;nem rukkolt elő mindjárt a magyarázattal.

-Látjátok, éppen ez az – kezdte pár percnyi szünet ► után. – Vak ember soha nem jár egyedül, rendszerint gyerek vezetgeti... Például mint ez itt, ni! – bökött az ujjával Tibeszóra. – ő fogja vezetni a vak embert, és ő is lát imajd helyette. Hogy minek akkor a vak? Hát hogy ne lejgyen feltűnő, mit néz a gyerek...

– De hát megbízhatunk Bef ekatluban? Hadzsi Dzsarra vállat vont.

' – Miért ne? Befekadu is megéri a pénzét! ír – Hogyhogy?

– Hát úgy, hogy megfizetem a szolgálatait. Ha elvégzi, amivel megbízom, pénzt kap, ha nem, egy petákot se!

' A többiek bólogattak.

– Na, akkor hozd be a koldust!

I A koldus még mindig a porban üldögélt. Tibeszó megpökte, mire feltápáskodott. Szeme fehérje elővillant, de fkarja tapogatózva nyúlt ki a gyerek után. Tibeszó bevezette a házba.

Hadzsi Dzsarra elmondta neki a feladatát. A koldus szaporán bólogatott.

Hadzsi Dzsarra megmondta, mit kap a szolgálatáért. < A koldus mindjárt abbahagyta a bólogatást. Siránkozó pangón rákezdte:

– De hiszen tudod, hogy családom van ... Hadzsi Dzsarra erre többet ígért.

– Négy gyerekem van – kornyikálta a telhetetlen, vak ember.
Hadzsi Dzsarra összevonta a szemöldökét, majd hirtelen újabb összeget mondott. A koldus kihúzta magát.

– Ki fog vezetni? – tudakolta.

– Akislány. Ott áll melletted! . A koldus pimaszul vigyorgott.

– Kislány, azt mondd? Ahhoz képest eléggé megnőtt, hogy leánygyerek... Meg aztán miféle lány botlik bele minduntalan a szoknyájába, he ?

Tibeszó elpirult. Valóban minduntalan belebotlott a szoknyájába. Na, majd ezentúl jobban ügyel!
A koldus megveregette a vállát:

– Semmi baj, kis öreg! Rajtam'kívül nem veszi észre senki sem az effélét!

S Tibeszó karjába kapaszkodva az ajtó felé indult.

A fiú körülnézett. Esengve pillantott Hasszánra, de az rá sem hederített: Hadzsi Dzsarra legújabb parancsait hallgatta.

Ez a feladat bizony megint csak rá várt – senkitől sem várhatott segítséget.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A VAK KOLDUS

Mikor már közeledtek az utcához, amelyben eltűnt a tarka ruhás, megszólalt Befekadu:

– Ideje, hogy dolgozni kezdjünk!

– Hogyhogy dolgozni? – álmélkodott Tibeszó. Eddig mindig azt hitte, a koldusok nem dolgoznak... Mi másért koldulnának különben ?

Befekadu csak nevetett. Aztán megmagyarázta Tibeszó-nak, hogyan kell *szakszerűen* vezetni egy vak embert:

– Szépen megfogod a csuklómat, s a nyitott tenyeremet egyenest odadugod a járókelők orra alá!

Tibeszó úgy tett, ahogy „gazdája” parancsolta. Csak azt tiem értette, miért nem várhatnak még. A kovács rejtkehelyéig jó darab út volt hátra, márpedig koldulva csak igen lassan juthatnak majd előre!

Befekadu azonban nem válaszolt. Befordultak a sarkon.

A koldus mindjárt rákezdte:

– Adjatok, amit isten adott, a szerencsétlen világtalan-mák, adjatok! – nyekeregte megállás nélkül, s Tibeszó kénytelen volt belátni, hogy mégiscsak igaza van, hiszen így csakugyan nem keltenek feltűnést. Mi sem természetesebb, mint hogy egy koldus a város minden zugában megforduljon, és ott kéregessen, ahol a kedve tartja! És ugyan kinek jutna eszébe, hogy egy vak koldus meg a vezetője holmi küldetésben jár?

Egy asszony egy rézgarast nyomott a koldus markába, s Tibeszó ekkor döbbsent rá, hogy ők ketten most tényleg koldulnak. Hogy ő, a becsületes Bariszó Badani fia koldul

jon!? Valósággal beleremegett ebbe a gondolatba. Vajon mit szólna az anyja, ha tudná?

De sok idő nem maradt töprengésre. Feltűnt a ház. Tibeszó épp csak odasúghatta Befekadunak, hogy célhoz értek, mikor az váratlanul megbotlott a földön játszadozó kisgyermekben, és elvágódott.

A gyerek torkaszakadtából rázendített. Tibeszó rémülten talpra állította, ám az menten kiugrott a kezéből, s bemenekült a szemben lévő házba.

Alig pár pillanat múlva feldúlt nő jelent meg az ajtóban. Megállt a lépcső tetején, s miközben a bőgicsélő gyermeket derekához szorítva nyugtatgatta, goromba szitkok özönét zúdította a koldusra, aki mint egy darab fa hevert az út közepén. Tibeszó bocsánatfélét mormogott, majd körülményesen magyarázgatta, hogy a szegény Befekadu vak, ennél fogva a játszó gyereket sem láthatta – szavaival azonban csak olajat öntött a tűzre.

Az asszony most őt kezdte szidalmazni:

– Ü, hogy az isten verjen meg, hát nem látsz a szemedtől, te ostoba lány? Hát úgy kell vakot vezetni, hogy közben csak báméskodsz, mint az ökör? Te leszel az oka, ha ez most nyomorékká tette a gyerekeket!

Tibeszó tanácstalanul tekintett a fekvő Befekadura. Miért nem szólal már meg? S miért nem védekezik? Ügy tesz, mintha semmit sem hallana – vagy lehet, hogy csakugyan nincs eszénél? Csak nem törte ki a nyakát? Nagyot zuhant, az biztos ...

Hamarosan kíváncsiak tömege vette körül a póru jár Befekadut. A gyülekezet izgalmas eseményt szimatolt. Ám mihelyt kiderült, hogy csupán egy nyomorult koldus hever az út porában, a járókelők vállat vontak, és rögtön továbbsiettek.

Befekadu azonban fekvé maradt. Tibeszó melléje kuporodott. Félt, hogy a koldusnak nagy baja esett. Mi lesz, ha itt hal meg? S mi lesz akkor a kováccsal?

Az asszony is nyugtalankodni kezdett. Aggódva noszogatta Tibeszót:

– Nem tudnád elvinni innét? Ha már meg akar halni, legalább ne itt tegye!

Tibeszó engedelmeskedett a felszólításnak, s többször alaposan megrázta a vak embert. S volt is foganatja a munkájának: Befekadu kinyitotta a szemét. Sőt meg is szólalt:

– Az isten áldjon meg, miért nem hagysz már békén? Szavai hallatára az asszony azonnal megélenkült. Befekaduhoz sietett, és lábával dühösen oldalba taszajtotta.

– Menj innét! Ne az én házam előtt akarj meghalni! – kiáltott rá.

Befekadu sóhajtott.

– Ne félj, jó asszony, nem halok meg, csak azt várd ki, könyörgök, hogy megpihenhessek kissé ...

i Az asszony fellélegzett.

– Na, jól van akkor – mondta megenyhülten. – Nem bánom, pihend ki magad! De hát ne heverj itt az úton, hiszen még rád lép valaki... Támaszkodj inkább a ház falának! Na, mozogj, gyermekem, hozzad már szegény epót...

Tibeszó a ház elé cibálta Befekadut, majd felültette, s hátával nekitámasztotta a falnak. Aztán maga is letelepedett a vak mellé. Befekadu iszonyatosan nyögött: a kényszerű helyváltoztatás ugyancsak megviselhette.

Az utca közben teljesen kiürült. A kíváncsiskodók elvonultak, az asszony bement a házba.

Befekadu hirtelen abbahagyta a nyögdecselést, és mintha mi sem történt volna, szokott suttogó hangján megszólította Tibeszót:

– Na, mit látsz? Tibeszó összerezzen.

– Hogyhogy mit... Mit kell hogy lássak?

– Hát a házat, ostoba! Amiért idejöttünk.

- Látom hát, hiszen épp szemben ülünk vele!
- Van ott valaki?
- Nem tudom. Be van csukva az ajtó.

A koldus elhallgatott. Tibeszó értetlenül bámult rá: az előbb még meg akart halni, most meg már semmi baja!

De mindjárt el is szégyellte magát, s mentegetőzve mondta:

- Bánt, hogy elestél, nem láttam a gyereket... Befekadu elvígyszerodott.
- Ugyan már, kutya bajom! Ne félj, tudok én úgy is esni, hogy meg sem érzem! Ami viszont a gyereket illeti, azt én se láttam, de azért tudtam, hogy ott van a lábam előtt...
- Akkor meg miért buktál fel benne? – tamáskodott Tibeszó.
- Miért, miért... Nem te mondtad, hogy célba értünk? Tibeszó végre megértette: Befekadu akarattal esett el.

Ki hitte volna, hogy ilyen ravasz?

A túloldalon egyébként nem akadt látnivaló, hacsak nem az, hogy olykor kijött vagy bement valaki. A ház lakóit Tibeszó különben nem ismerte.

Az asszony is meg-megjelent, de látva, hogy kéretlen vendégei még mindig ott kuksolnak a falnál, mindannyiszor bosszúsan visszahúzódott. Befekadut az asszony jelenlétében szüntelenül gyötörte a nyavalya. Mihelyt azonban a szájas nőtsemély eltűnt, azonnal magához tért.

Délután megérkezett Hasszán, és lekuporodott Tibeszó mellé. Kíváncsian érdeklődött, mi újság. De miután meghallotta, hogy semmi sem történt, csalódottsága valósággal kiült a képére.

A ház kapujában egyszer csak kövér asszonyság tűnt fel. Háta mögött három lány lépett ki az utcára.

Tibeszó óvatosan meglökte Hasszánt a könyökével.

- Ők azok!

Hasszán szeme felcsillant.

Megértette, hogy Tibeszó a három elrabolt lányra céloz. De azért nem állta meg, hogy kissé hitetlenkedve oda ne ígja neki:

– Honnan tudod?

– Ismerem az egyiket! – hangzott a válasz.

Tibeszó ujjongani szeretett volna. Nem hiába örködtek tehát! Szokiné ott állt előttük.

Ott állt, de még csak nem is pillantott rájuk. S aztán, akár társai, lesütött szemmel lépdelt tova a kövér asszony nyomában.

Néhány pillanat múlva megint kinyílt az ajtó. Ezúttal

egy férfi lépett ki rajta, s lassú léptekkel indult a csoport után.

– Most már nem szökhetnek meg, az egyszer biztos! – jegyezte meg Hasszán.

Tibeszó bólintott. Eszébe jutott Magersza, aki késével fenyegette...

– Én sem ugrálnék a helyükben – tódította.

Befekadu mindaddig némán fülelt, de most tudni akarta, mi történt. Hasszán elmondta neki. A vak csak befogatott. A gyerek anyja megint kinézett, és rájuk ripakodott:

– Mi az, egész éjszaka itt akartok tanyázni?! – Majd Tibeszóhoz fordult. – Fogd, és vidd innét!

Látom, nem vagy már egyedül, a nővéred is megérkezett.

S Hasszánra mutatott, aki kezdte magát igencsak kényelmetlenül érezni. Tibeszó sem tudta hirtelenjében, mit mondjon. Vajon elismerje-e a nővérenek Hasszánt?

Ám ekkor megszólalt a vak koldus:

– Ne bántsd a lányaimat, te asszony! Azt teszik, amit tenniük kell.

Az asszony dühösen közbevágott:

– A végén még az egész családod idejön! Befekadu azonban emelt hangon folytatta:

– ... és ha azt teszik, neked azzal mi dolgod? – szavalta, és csontos markát Hasszán felé nyújtotta.

– Vedd ezt a pár nyomorult rézpénzt, lányom! Mert csak ennyi az egész, amit ma verejtékem hullatásával megkereshettem... Vedd, és vidd el anyádnak, aki már bizonyára várja! És mondd meg neki, hogy több lehetne, ha ez a szívtelen asszony jobban vigyáz a gyermekére! Magam is megyek, mihelyt lábra tudok állni.

Hasszán elvette a két garast, és az asszonyt meg a három lányt követő férfi után eredt.

Tibeszó maga alá húzta a lábát. Éhes is volt, s fázott is. Vajon meddig fognak még rostokolni az egyre hűvösebb utcán? Szívesebben tartott volna Hasszánnal.

– Meddig kell még itt maradni? – kérdezte óvatosan.
– Már nem sokáig... – felelte a koldus. – Már hallom a szamarak~dobogását az udvaron, a ház mögött.

Tibeszó hiába fülelt, semmiféle patadobogást nem hallott. Csak a kutyák ugattak mindenfelé.

Telt-múlt az idő. Tibeszó szeme le-lecsukódott. Már éppen elhatározta, hogy aludni fog, hiszen úgysem történik semmi, amikor feltárult a nagykapu, s köpenybe burkolózott férfiak léptek ki rajta az elsötétült utcára.

– Köztük van? – suttogta Befekadu.

Tibeszó szeme kiguvadt, de a kovácsot nem tudta felfedezni.

– Nem látom. Mind egyformák – suttogta vissza. Befekadu igazat mondott – a férfiakat hosszú sor szamár követte.

– Fel vannak málházva a szamarak? – kérdezte Befekadu.

– Csak néhány, a legtöbbjük nem visz terhet.

– Akkor előbb rakodni mennek... Csak tudnám, hová!

– Én tudom! – vágta rá Tibeszó. – A szurdokhoz! Miféle szurdokhoz?

– Hát ahol a kincseit rejtegeti!

– Ezt meg honnan tudod?

– Daraszó mondta.

– Azonnal indulj utánuk, és figyeld meg, merre mennek ! De soká ne időzzél! Tudod, még engem is haza kell segítened ...

Tibeszó felpattant, s a karaván után eredt. Észrevétlenül követte a dobogó szamarakat – a köpenyesek elől meneteltek – az elcsitul városon át.

Ez egyszer neki is sikerült telibe találnia: a karaván egyenest a szurdok felé tartott.

Most már csak az volt hátra, hogy mielőbb értesítse a fordulatról a bizonyára már türelmetlen Hadzsi Dzsarrát.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

LESEN

Hadzsi Dzsarra a nap folyamán egész kis csapatot gyűjtött össze.

– Több mint hét emberünk lesz – büszkélkedett Hasszán.

Tibeszó bizonytalanul tekintett körül. Hadzsi Dzsarrán 8 a házbelieken kívül senkit sem látott. Hasszán elfogta a pillantását.

– Csodálkozol, mi? Itt nem gyülekezhetnek, hiszen akkor mindjárt mindenki tudná, hogy készülünk valamire. Fatumánál várnak ránk.

Tibeszó maga elé képzelte a parti ház szűk szobáját, melyben most lándzsás férfiak ugráltatnak egy törékeny anyókat, hol italt, hol ételt kérve tőle. Az anyóka pedig sűrög-forog, s jóltartja vendégeit, miközben hangtalan szája egy pillanatra be nem áll.

– Hány embere lehet a kovácsnak? – tudakolta Tibeszó.

– Te hányat láttál? – kérdezte vissza Hasszán. Tibeszó elgondolkodott.

– Talán négyet – mondotta.

– Lesznek azok többen is – legyintett Hasszán. – Csak elrejtette őket! Olykor sok emberrel jár, máskor meg egyedül. Sosem lehet tudni, mit forgat a fejében.

– Lehet, hogy ma hétnél is többen lesznek? – kérdezte Tibeszó aggódva.

– Lehet. Fő, hogy akkor legyenek kevesebben, amikor összecsapunk velük! A kovács zsugori fickó. Nem szereti, ha túl sok a kenyérpusztító.

Tibeszó álmélkodva hallgatta pajtása felnőttes szavait. Honnan tud ilyen dolgokat Hasszán? Hát persze, városi fiú!

– S tényleg összecsaptok velük, azt mondd? – rebegette. Hasszán a levegőbe öklözött.

– Levágjuk őket, pajtás! Bárcsak valóban sikerülne!

De hát miért ne sikerülne? Hadzsi Dzsarra nem az az ember, aki fejjel rohan a falnak, s nyilván apróra kigondolta az összecsapás tervét. Erről megint eszébe ötlött valami.

– Mégis, hol gondoljátok az összecsapást?

– A legbiztosabb helyen, a gázlónál – hangzott a válasz, és Tibeszó kis híján felkiáltott. De hiszen a gázló már nincs is messze az otthona Jól! Mi volna, ha legalább odáig elvinné Hadzsi Dzsarra? Onnan már hazatalál!

Ám hamar kiderült, hogy Hasszán egy másik gázlóra gondolt. Ez ugyan közelebb fekszik, de alkalmasabb hely a rajtaütésre. A másikat, melynek partján a madárforma malom zakatol, nem is ismerte Hasszán: még soha nem járt a kovács falujában.

Tibeszó elszontyolodott. Pedig már azt remélte, hogy hazajut. Hirtelen el is ment a kedve az egész vállalkozástól.

Talán csak azért, mert új kétségei támadtak.

– De hátha mégsem küldi vissza az embereit a kovács? Hasszán kérdőn tekintett Tibeszóra, aki magyarázkodni

kezdett:

– Hát amióta az a főtéri dolog történt, nem hiszem, hogy egy-két emberrel el merne indulni.

– Magerszára gondolsz? – vágott közbe Hasszán Tibeszó bólintott. Hasszán pedig pár pillanatnyi szünet

után egy kissé emelt hangon folytatta:

– Magersza nagy ember volt! S egy nagy embernek nagy a családja is! Ezt ne felejtsd el!

Most már mindent értett Tibeszó: a csapat tagjai egytől egyig Magersza rokonai. Hogyne égnének hát a bosszú

vágytól! Es most mar biztos volt benne, hogy a kovácsot előbb-utóbb utoléri a sorsa.

– Kicsodád neked Hadzsi Dzsarra? – tolult ki akaratlanul száján az újabb kérdés-Hasszán elmosolyodott.

– Hogy kicsodám? Hát az apám! Nem tudad? S ezen már Tibeszó is nevetett.

Nevének hallatára – vagy mert már éppen készült rá 4 hirtelen felállt a pislákoló tűz mellől Hadzsi Dzsarra, elbúcsúzott a háziaktól, s némán intett a padon várakozó fiúknak.

A bejárat előtt két felszei-számozott ló álldogált. Hadzsi Dzsarra a csődör nyergébe pattant. A másik ló a két "leánynak" volt fenntartva.

A már ismert ösvényen kanyarodtak le a folyóhoz.

– A korszók! Otthagytuk a korszókat! – kiáltott fel ijedten Tibeszó, és majdnem elharapta a nyelvét. Hasszán mögött ülve csak nehezen tudott alkalmazkodni a ló ritmusához.

– Jókor jut eszedbe – nevetett Hadzsi Dzsarra, aki alig két hosszal léptetett előttük.

p» Mit fog szólni Fátuma? – sopánkodott Tibeszó.

– Semmit – mondta most Hasszán, ő is nevetett.

Tibeszót felháborította ez a nemtörődömség.

– Anyám aztán nem hagyná szó nélkül, ha elveszteném a korszóit! – jegyezte meg szemrehányóan, mint aki töké-} letesen tisztában van két korszó értékével.

A ház körül lovak dobogtak, s férfiak üldögéltek a gyepen. Hadzsi Dzsarra vidáman üdvözölte atyafiait, majd bevonult a házba.

A férfiak a falhoz támasztották hegyes dárdáikat – némelyiknél kettő, sőt három is volt –, s követték vezérüket: megkezdődött a végső tanácskozás... A fiúkat is beengedték.

Odabent Tibeszó azonnal számba vette a csapatot. Végképp megnyugtatta, hogy valamivel többen vannak hétnél. Aztán a tűz mellett heverő Daraszóra esett a pillantása. A hajtót még mindig gyötörhette a sebláz – szeme lázban égett, és nyugtalanul hánykolódott fekhelyén.

Tibeszó rögtön mellé ült. Daraszó feszült figyelemmel hallgatta a vízfordás meglepő eredményét. A vak koldus átlátszó ravaszkodása még meg is mosolygott. Csak azt sajnálta, hogy a vállalkozásban nem vehet részt. Erre egyébként ő maga sem gondolhatott komolyan.

– Majd legközelebb – tréfálkozott jólelkűen Hadzsi Dzsarra, aki jobbján Hasszánnal megállt a beteg előtt.

– Tehát a *zigbaiás* gázlónál lesz a csata – mondta mintegy magamagának Daraszó.

Hadzsi Dzsarra bólintott.

– Attól ne félj, hogy elibétek vág! Előbb elő kell kaparnia a lyukból az elrejtett holmijait, ami éjnek idején nem is lesz könnyű munka. Csak aztán találkozhat a kövér asszonnyal, hogy átvegye a három lányt! S hol lesztek ti már akkor!

Hadzsi Dzsarra megint csak bólintott. Daraszó szinte szóról szóra az ő gondolatait visszhangozta. Ám nem szólt – inkább örült, hogy megerősítve hallja viszont terveit.

De Fátuma most ott termett Hasszán előtt, s hevesen cibálva a ruháját, érthetetlen karattyolásba fogott. Tibeszó alig tudta megállni, hogy fel ne kacagjon, olyan mulatságosnak találta a jelenetet. Hasszán azonban épp az ellenkezőjét gondolhatta – nem csoda, ő értette Fátuma hangtalan szavait –, mert valósággal dühbe gurult:

– Ugyan, hagyd el! Nem tudtuk hova tenni őket... Ha akarsz, menj értük, ott vannak Tióéknál!

Tibeszó kis híján elharapta szájába dugott mutatóujját. No lám, a lebecsült házi rabszolga felelősségre vonja a család reménységét, mert gondatlanul elhagyott két kőkorsót!

Ügy látszik, elérkezett a harcba indulás ideje.

Hasszán felállt, s a tető alól előhúzta dárdáját. Tibeszó irigykedve bámulta. Neki nem volt dárdája – a nyelét kettétörte a kovács, hegyét pedig Mager'sza vágta zsebre. Így inkább nadrágja után nézett, de nem lelte. Pedig már egész biztos megszáradt... Valószínűleg Fátuma dugta el.

– Nem tudod, hol a nadrágom? – fordult a sebesülthöz, aki a szeme sarkából leste.

– Elvitte a kutya! – közölte váratlanul a hajtó.

– Miféle kutya? – kérdezte Tibeszó kedvetlenül. Sejtette, hogy mire céloz Daraszó.

– Hát a te kutyád!

– De hiszen nincs is kutyám!

– Letagadod a kutyádat?! – csattant fel megbotránkozva Daraszó. – Márpedig ha én azt mondom, hogy a kutya vitte el a nadrágodat, akkor nyugodtan elhiheted!

Tibeszó zavartan húzogatta ruháját. Végképp nem tudta, mit gondoljon. Meglehet, csupán élcélődik Daraszó. De miért sértődik meg azonnal, ha nem sül el a tréfája?

Az értelmetlen közzjátéknak Hadzsi Dzsarra megszólalása vetett véget:

– Jössz, ahogy vagy! – Nem várhatunk addig, míg átöltözöl ...

Tibeszó hitetlen ábrázattal meredt Hadzsi Dzsarrára. Hasszán nagyot nevetett.

– Erre, ugye, nem számítottál, mi? – S barátian hátba verdeste Tibeszót.

Amikor kiléptek az udvarra, az emberek épp a kidőlt-bedőlt, öreg kerítés bambuszkaróit törögették.

– Jó lesz fáklyának – magyarázta Hasszán.

– De hiszen világít a hold! – vetette ellene Tibeszó, barátja azonban azonnal készen volt a válasszal:

– Egyelőre ...

A csapat nyeregbe szállt s elindult. A síkra érve a lovasok megeresztették a kantárszárat.

Majd erdő következett: a lovak csak lépésben haladhat

tak. Agak csaptak a lovasok arcába. A patkók dobogását megsokszorozva visszhangozta a sötét lombfolyosó.

– Már nem tart soká – biztatta Hasszán Tibeszót.

Tibeszó nem válaszolt. Mert mit is mondhatott volna? Talán dicsérje Hasszánt, mert az „városi” létére hasonlíthatatlanul jobban tűri a zötykölődést?

Hallgatott, mert mindenki hallgatott körülötte.

A feszültség nőttön-nőtt. A lovakra is ráragadt lovasaik izgalma. Nyugtalanul kapkodták a fejüket.

Az erdő ritkulni kezdett, s a hold újra megjelent a fák között. Kitaposott, széles út vezetett a folyóhoz, melynek zúgását máris hallani lehetett. A világos földúton kerek kövek feketéllettek, s ezek is a sziklás folyómeder közei-Bégét jelezték. .<

A lovasok egymás után csusszantak le a földre, s a kantárszárnál fogva vezették lovaikat. Libasorban ereszkedtek alá a parton, lábaltak át a gázlón. A túloldalra érkezve egy alkalmasnak tűnő füves tisztáson kipányválták az állatokat, majd visszazállingóztak az átkelőhelyhez, s elrejtőztek a fák közt.

Az állatok mellett csak a két fiú maradt.

Anélkül, hogy akár csak egymásra is néztek volna, egyet gondoltak mind a ketten. Ha már nem vehetnek részt a rajtaütésben, legalább lássák... Sikerült is a tisztás közvetlen közelében egy egyedülálló magas fát találniuk, melynek ágai közül egyaránt ráláttak a folyóra és a kikötött állatokra.

Csak a víz zúgott, csak a lombok susogtak ...

Egyszer csak tompa patadobogás hangzott az erdő felől.

Jönnék! Itt vannak!

Tibeszó görcsösen markolta a faágat, miközben lába kis híján a levegőbe lendült. Hasszán hasonlóképpen izgulhatott, mert hirtelen halkán füttyentett.

Nem ok nélkül: a számárkaraván zaja pillanatról pilla

natra erősödött, s már fojtott kiáltozás is vegyült a patado-bogásba.

Hasszán s Tibeszó szívdobogva várta, mi következik Meglehet, Hadzsi Dzsarra már ki is adta a parancsot a tár madásraj Kezdődik! Mindjárt kezdődik!,

Kezdődött is, csak nem az, amire számítottak.

A mindeddig békésen legelésző állatok egyszer csak megugrottak. Mintha bögyölyök hada lepte volna meg őket, mindenáron szabadulni próbáltak, és nagyokat horkanva rángatták a nyakukba vetett pányvát. Mire a két hűtlen pásztor feleszmélt, s hanyatt-homlok a földre ereszkedett, egy csomóban keringtek, s rúgták, harapták egymást.

Kapkodhatott Tibeszó, rohangálhatott Hasszán!

Végre mégis sikerült úgy-ahogy megzabolázniuk és he^ lyükre vezetniük a remegő hátasokat. De vajon mi okozta ezt a váratlan kavarodást? Nem találtak rá választ. Hasszán felkapta a lándzsáját, s lassú léptekkel körüljárta a tábort. Minden bokorba bekukkantott, minden neszre felfigyelt, de semmi gyanúsat nem tapasztalt. Tibeszó ezalatt a szíjakat vizsgálgatta, nincs-e szakadt közöttük.

A lovak azonban tovább riadoztak.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET A SZELLEMLEOPÁRD

A kovács karavánja ebben a percben érkezett a folyóhoz, és átkeléshez készülődött. De csupán készülődött: az elől haladó szamarak – ki tudja, miért, talán a víz szagától – hirtelen megmakacsolták magukat. Hiába táncolt a bot a konok fülesek hátán. A kovács tombolt, s hol embereit, hol t,a lusta dögöket" okolta.

Tehetetlen dühében végül is kötőféken ragadott két szamarat, s éktelen káromkodások közepette maga után vonszolva őket, a vízbe gázolt.

Mögötte megindult a karaván. v Igaz, valósággal úgy kellett a vízbe taszigálni minden egyes állatot, de az átkelés csak megkezdődött.

A kovács már a folyó közepén fújtatott – emberei a síkos köveken meg-megtántorodó málhás állatokkal egy kissé lemaradva követték –, amikor kiáltás harsant (Hadzsi Dzsarra visszhangzó parancsszava), s a következő pillanatban valóságos köeső zúdult a kovácsra.

A lövedékek közül csak néhány talált, ám a zürzavar, melyet a meglepetésszerű támadás okozott, fél győzelemmel felért. A megvadult szamarak hajtóikat fellökve forgolódtak, és terhüket ledobva, hanyatt-homlok iramodtak vissza a partra. Futásukban senki sem akadályozta őket. Haj tóik fuldokolva próbáltak talpra állni: eszükbe sem jutott, hogy a rakományt mentsék.

Ekkor újabb kiáltás hangzott, amelyet Hadzsi Dzsarra embereinek diadalmas ordítása követett, s a köpködő haj-tókra gyors egymásutánban dárdák záporoztak. A parton

kibontakozott közelharc már csak megpecsételte a kétségbeesett zsoldosok vereségét. Hadzsi Dzsarra s társai sorra letéperték vagy – ami hathatósabb harcmódnak bizonyult a kétes kimenetelű birkózásnál – egyszerűen kupán verdesték őket.

Hasszán és Tibeszó a tisztáson csak a lármát hallotta.' Olyannyira el voltak foglalva a lovakkal, hogy még találgatásra sem jutott idejük. Ám ekkor ismét felhangzott Hadzsi Dzsarra félreismerhetetlen kiáltása: fáklyát kért.

Hasszán boldogan kapta öibe az odakészített kötegni bambuszrudat, és lélekszakadva csörtetett vele apja hangjának irányába.

Tibeszó búsán lehorgasztotta fejét. Lám, a harc eldőlt, ő pedig még semmit sem csinálhatott. Ha legalább fáklyát gyújthatna!

A part felől fény villant – egyre több fény. A fáklyák kigyúltak, fényük rezgő csíkokat vetett a sötét vízre, és át-szüremkedett a ritkás parti bokrokon.

Tibeszó gyönyörködve bámulta a fénycsóvák játékát: Imbolyogva sétáltak föl-alá, mintha valamit keresnének. Hol összetorlódtak, hol pedig megint szétváltak.

De mi ez az üvöltés?

A fények szétrebbentek, de már nem egyesültek újra, s egyre nyugtalanabban cikáztak a part mentén. Az egyik ló – talán épp Hadzsi Dzsarra csődőre – felnyihogott, majd kapálni kezdett. Társai is rángatták már a szíjat.

Tibeszó hátrafordult.

Sötét árnyék osont át a tisztáson.

Tibeszó mozdulatlanra dermedt. Lázasan töprengett, mit csináljon. Hasszán dárdája ott hevert a közelben, de nem mert utánanyúlni.

Az árny – ember az, semmi kétség! – egyenest a megbolydult állatok felé tartott.

Tolvaj! Lótolvaj!

Nem, ezt mégsem tűrheti! Mert ha csakugyan tolvaj J 170

és miért ne volna az, mi másért settenkedne különben? – J akkor csak a kovács embere lehet!

– Segítség! Tolvaj! – kiáltotta Tibeszó, s már ott csüngött a természetes férfi hátán, és tépte-markolta csatakos, rongyos ingét.

De az csak rántott egyet a vállán, és támadója a fűbe hemperedett. Aztán egy pillanat alatt eloldotta a csődört, s megpróbált felszállni rá. De visszacsúszott, s mély, öblös hangon felnyögött.

A csődör felágaskodott. A tolvaj visszarántotta, s másodszor is megpróbált felszállni a nyeregbe. Ezúttal sikerült a ló hátán maradnia. És Tibeszó talán útjára is engedi, ha nem látja meg az arcát.

De meglátta.

Kétségbeesve ugrott talpra, mint aM érzi, ez az utolsó alkalom... Arra ideje sem volt, hogy meggondolja, tulajdonképpen mit kockáztat: csak azt tudta, valamit tennie kell! Nem szökhét meg a kovács, mert akkor nemcsak neki magának, de még övéinek is menthetetlenül vége!

Kiáltozva vetette magát a menekülő nyomába, aki nagy nyögések közepette próbálta megülni a megbokrosodott lovat, s látnivalóan azon igyekezett, hogy a környező bozót sűrűjébe ugrassa.

A kovács – mert valóban ő volt a menekülő – ezúttal vesztét érezte. Nem a gyerek miatt, akit persze lánynak hitt, s akit egy jól irányzott ökölcsapással azonnal elnémíthatott volna. Mit neki egy gyerek, mikor egy Magerszával is megbirkózott! De miközben minden erejét megfeszítve vonszolta át a gázlón csökönyös szamarait, kő érte a jobb vállát... Ráadásul alighogy kikecmergett a vízből, elcsúszott az iszapban, s kis híján lábát törte.

Tudta, gyalog nem juthat messze. S azzal is tisztában volt, hogy pirkadatnál tovább semmiképp sem rejtőzhet a* parti bokorban, melybe magát még a küzdelem tetőpont

ján bevette: I Á fáklyák fénye el is űzte menedékéből nemsokára.

. De végre nyeregben űlt! Az a kőlyök meg hadd ordítson!

De vajon ordít-e? Nem tudta, nem is űgyelt rá. Más, veszedelmesebb zajok vonták el a figyelmét. Ágak roppantak, kiáltások hangzottak, s mintha hirtelen kigyűlt volna az erdő, lángok csaptak fel innen is, onnan is. A csődör habot hányva csörtetett a bozótban. Mőgötte, az elszabadult pányvába csimpaszkodva Tibeszó botladozott. A fájdalomtól félájultan kapkodta agyonsebzett lábát, de a kötelet ki nem engedte a kezéből!

Pedig hát beláthatta volna, hogy oktalan a küzdelme: Hiszen a kovács a karavánútra érve egy pillanat alatt lerázhatja! Ha ugyan egyáltalán kibírja odáig: állja az éles füvek késszűrásait, a visszacsapódó ágak ostorcsapásait! S aztán meg vajon meddig győzné, hogy egy vágató lóval lépést tartson?

A dűh és kétségbeesés azonban elvakította. Eleve kudarcra volt ítélve, de ő nem vette tudomásul.

Mint ahogy ,arra sem ocsúdott fel teljesen, ami ezután történt. A csődör épp egy soZafát próbált megkerűlni, amikor hirtelen hátrahőkölt, s Tibeszó egyensűlyát veszelve a földre zuhant. A fa hatalmasat roppant, és mintha letört volna egy ága, a következő pillanatban a rezgő lombkoronából egy sötét pettyes, hatalmas árny hullott alá, lerántva s maga alá teperve a nyergében felemelkedő és felordító lovast. A csődör megugrott, s nekilódult a rengetegnek.

Sokáig, szokatlanul sokáig aludt Tibeszó ezen a reggelen. Érezte, a nap már a hasára sűt. Hunyt szemmel hallgatott bele a ház csendjébe, majd hirtelen megtapogatta zűgő fejét.

Homlokán kötés feszűlt. Csak nemrég cserélhették, mert még mindig szivárgott belőle a víz.

Óvatosan kinyitotta a szemét. Az ajtóra pillantott, majd Daraszó fekhelyére tévedt a tekintete. De a rongyokon most nem könyökölt senki. Hová lett Daraszó? Hiszen alig fél nappal ezelőtt még felkönyökölni is alig tudott!

S hová lettek vajon a többiek?

Na, mindjárt utána néz! Igazán nem szép tőlük, hogy így magára hagyják ..."

Azzal felállt, hogy indul kifelé, de ebben a pillanatban le is ült. Szerencsére puhára zötytyent. Különben most az ülepére kérhetne borogatást!

Szégyen ide, szégyen oda: négykézláb kellett megtennie

az utat az ajtóig. Ott azonban nagyot kortyolt a friss levegőből, majd nekiveselkedett, és buzgón támogatva a falat, feltápászkodott.

S mit látott meg elsőnek? A nadrágját! Egyetlen megmaradt ruhadarabját, mely miatt Daraszó az egész háznép füle hallatára nevetségessé tette. De hát csakugyan tréfált-e Daraszó?

A nadrágon ugyanis ott lustálkodott a sárga kutya. Hogy meglátta Tibeszót, szaporán ütögetni kezdte tömpe farkával „gazdája” tulajdonát...

Tibeszó meglökte a lábával. A kutya túrte, s nedves, nagy kutyaszemében mélységes elégedettség bujkált.

– Kiskutyám – motyogta Tibeszó, s megsimogatta a sárga ebet. Az azonban felmordult és vicsorgott. Vajon mi lelte?

Aztán ráeszmélt: karján vérfoltok sötétlettek. S hirtelen megrohanták nagy napja emlékei: a csata meg a megbokrosodott lovak, keserves útja a bozótosban, s aztán a végső pillanat, élete legkísértetesebb pillanata.

– Vége – nyugtatgatta a kutyát –, a leopárdnak vége, ez csak a vére rajtam! A leopárd megölte a kovácsot, s a kovács megölte a leopárdot...

S most megint tisztán hallotta a bestia vérszomjas lihe-gését, a kovács halálhörgését, s hallotta, amint a kovács kése cikkanva a vadállat nyakszirtjébe vágódik...

Elájult.

Fátuma három napig ápolta. Három napig etette-itatta, mint valami kisgyermeket. Aztán, hogy elérkezett a búcsú perce, bőrszíjon függő talizmánt akasztott a nyakába.

– Tudod, mi ez? – faggatta Tibeszót Hasszán, aki Fátuma búcsúszavait tolmácsolta.

Tibeszó ujjai fogták a bőrdarabot, s gyengéden nyomkodni kezdték.

– Tudom hát – válaszolta. – A leopárd füle!

S büszkén tekintett barátjára, aki immár negyedszer

mesélte el hőstettét: hogyan lelte meg a csata végeztével a remegő kislányokat... Szokinét és társait a karaván elején akarta átkísérni a vízen az ezzel megbízott zshivány, ám a nagy zúrzavarban nyilván megfélekedezett foglyairól. Szegény gyerekek félelmükben egy árokba bújtak, melyből végül is a szemfüles Hasszán vezette elő őket. Szó se róla, férfias tett volt, Tibeszó nem is vitatta Hasszán érdemeit, de a leopárd azért más! S micsoda becsülete lesz otthon!

... Már valahol a síkságon lovagoltak – elől Hasszán egy csikón, mögötte Hadzsi Dzsarra, ölében a még mindig szédelgő Tibeszóval –, amikor eszébe jutott, hogy hajában még mindig ott fityegnek a gyöngyös pótcopfok ... Hogy fog nevetni az anyja, ha megpillantja! Aztán majd magyarázhatja, hogy eddig lányruhát hordott, s ahhoz kellett a hajdísz – anyja tán el se hiszi!

Hirtelen hátrafordult.

– A kutya! Hova lett a kiskutyám?

Hadzsi Dzsarra egy pillanatra keresztbe állította a lovat, hogy Tibeszó kilásson.

– Ott van, ni!

S csakugyan, a sárga kutya szaporán rakosgatva lábait, tisztes távolban ugyan, de ott poroszkált mögöttük. A világért fel nem pillantott volna – mintha csak úgy, a maga kedvére futkorászna a poros karavánúton.

TARTALOM	
ELSŐ FEJEZET	
A leopárd feltűnik	5
MÁSODIK FEJEZET	
A nagy elhatározás	13
HARMADIK FEJEZET	
A kovács házában.....	22
NEGYEDIK FEJEZET	
A leopárd én vagyok!	34
ÖTÖDIK FEJEZET	
A halott falu.....	43
HATODIK FEJEZET	
A kutya	• 51
HETEDIK FEJEZET	
Látod ezt a kést?	58
NYOLCADIK FEJEZET	
Kocsmái találkozás.....	69
KILENCEDIK FEJEZET	
Tibeszó nevet cserél	78
TIZEDIK FEJEZET	
Az ismerős ismaretlen –	90
TIZENEGYEDIK FEJEZET	
Menekülés	103
TIZENKETTEDIK FEJEZET ,	
Keserves éjszaka.....	•••• 113
TIZENHARMADIK FEJEZET	
Szokiné kalandja.....	•.....<.....•■..... 117

TIZENNEGYEDIK FEJEZET	
A vízi szellem.....	125
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	
Tibeszót lányvá varázsolják	135
TIZENHATODIK FEJEZET	
Baljós lábnyomok.....«	145
TIZENHETEDIK FEJEZET	
A vak koldus .....•.....	155
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	
Lesen.....	162
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	
A szelleMLEOPÁRD.....	169

DELFIN KÖNYVEK

Megjelent:

Alekszandr Polescsuk: A pergamen titka

Vadászírók elbeszélései: Ébred a dzsungel

Lengyel Balázs: A szebeni fiúk

Elek István: Merénylet a világűrben

Pierre Gamarra: Tavasz kapitány

Louis Vaczek: A Hudson vándora

F. Bret Harte: Aranyásók

R. J. McGregor: A kis detektívek

Vaszilij Jan: A jégmezők lovagja

Fehér Klára: A földrengések szigete

E. Nesbit: Hárman a vasút mentén

Szombathy Viktor: A pénzhamisító

Fantasztkus elbeszélések: Meteorok viharában

Földes Péter: A delfin lovasa

Christian Vulpius: Haramiák kapitánya

Szentiványi Jenő: Tizenkét halálos perc

Centkiewicz: Tumbó kalandjai

Dienes András: Farkasles

Dieter Ott: Az ördögös Caprioli

Kemény Dezső: A titokzatos kecskebak

Arkagyij P. Gajdar: Timur és csapata

Ewa Lach: Micsoda kölykök!

Kőszegi Imre: összkomfortos Robinson

Rudolf Daumann: Sárkányok nyomában

ÉRDEKES REGÉNYEK

ISBN 963 11 1013 3

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós A szöveghűséget ellenőrizte: Borbás Mária Műszaki vezető: Gonda Pál • Képszerkesztő: Csejdy Virág Műszaki szerkesztő: Végh Judit 74 800 példány, 11,5 (A/5) ív, MSZ 5601-59 77—0730. Szikra Lapnyomda, Budapest IF 288ti-e-7880

DELFIN KÖNYVEK
CECIL BØDKER
A SZELLEMLEOPÁRD

Ez az érdekes és nagyon izgalmas regény a messzi Afrika egyik kevésbé ismert országában, Etiópiában játszódik. Hőse egy bátor kisfiú, aki elhatározza, hogy a törzsfőnöknek bepanaszolja és a vadászokkal megöleti azt a leopárdot, amelyik a szegény parasztok tehéncsordáit folyton megrabolja. Elindul hát a törzsfőnökhöz, de sosem jut el hozzá. Helyette veszélyes kalandokba bonyolódik, nemegyszer bizony az élete is kockán forog, hiszen megtudja a szörnyű titkot, hogy a teheneket nemcsak a leopárd rabolja... hanem valaki más is.

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ